CĂRȚI ROMANTICE

DANIELLE STEEL

Prieteni pentru totdeauna

capitolul 1

Procesul de admitere la Școala Atwood se întinsese pe parcursul a șase luni, iarna trecută, iar zilele porților deschise, întâlnirile și interviurile solicitante cu părinții, uneori chiar două, evaluările fiecărui copil aproape că îi aduseseră pe membrii familiilor pe culmile disperării. Frații și surorile aveau un oarecare avantaj, însă fiecare copil era evaluat în funcție de propriile merite, indiferent dacă mai avea sau nu vreo rudă în școală. Atwood era una dintre puținele școli private mixte din San Francisco – majoritatea școlilor cu vechime erau unisex – și singura care acoperea parcursul de la învățământ preșcolar până la clasa a douăsprezecea, lucru foarte atractiv pentru părinții care nu voiau să treacă din nou prin întregul proces de admitere pentru gimnaziu ori liceu.

Scrisorile de admitere sosiseră la sfârșitul lunii martie și fuseseră așteptate cu aceeași emoție ca în cazul unei admiteri la Harvard sau Yale. Unii părinți recunoscuseră că era o adevărată nebunie, dar insistau că merita efortul. Se spunea că Atwood era o școală fantastică ce oferea fiecărui copil atenția individuală de care avea nevoie, se bucura de un statut social impresionant (cu care preferau să nu se laude), iar elevii care parcurgeau liceul mergeau mai departe, de obicei, la facultăți cu renume, multe dintre ele din Ivy League[1]. A înscrie copilul la Atwood era o adevărată reușită. Erau aproximativ

[1] Ivy League este denumirea pentru cele opt universități de top din SUA. (n.tr.)

650 de elevi, locaţia era bună, în cartierul Pacific Heights, iar proporţia profesori-elevi era excelentă. În plus, şcoala le asigura elevilor, ca parte a serviciilor uzuale, consiliere profesională, academică şi psihologică.

Când sosi în sfârşit ziua cea mare pentru noua grupă de grădiniţă să intre pentru prima dată în noua lor şcoală, s-a nimerit să fie una dintre acele rare zile caniculare, de vară indiană din San Francisco, în miercurea de după Ziua Muncii. De duminică, temperaturile indicaseră mai mult de 32°, iar noaptea puţin peste 25°. O asemenea canicula exista doar o dată sau de două ori pe an, şi toată lumea ştia că din momentul în care se va instala ceaţa, şi se va instala în mod inevitabil, căldura va dispărea, iar temperaturile vor ajunge din nou la puţin peste 15° în timpul zilei, cu vânt răcoros, iar noaptea la circa 10°.

De obicei, Marilyn Norton iubea vremea călduroasă, însă acum nu se simţea în largul ei, fiind gravidă în nouă luni şi mai având doar două zile până la termen. Aştepta cel de-al doilea copil, tot băiat, şi, se pare, urma să fie unul mare. De-abia se mai putea mişca pe căldură, iar gleznele şi picioarele îi erau atât de umflate încât nu se mai putuse încălţa decât cu o pereche de şlapi de cauciuc. Purta o pereche uriaşă de pantaloni scurţi albi care îi erau acum prea strâmţi şi un tricou alb de-al soţului care îi evidenţia burta. Nici o haină nu i se mai potrivea, însă bebeluşul avea să sosească în curând. Era mulţumită că reuşise să-l ducă pe Billy la şcoală. Băiatul avea emoţii, iar Marilyn îşi dori să fie lângă el. Tatăl lui, Larry, ar fi putut să-i ţină locul, asta dacă lui Marilyn nu i s-ar fi declanşat travaliul, caz în care vecinul lor promisese că va merge el cu Billy la şcoală, însă băiatul îşi dorise ca mama lui să fie alături de el în prima zi de şcoală, întocmai ca în cazul celorlalţi copii. Aşa că Marilyn era fericită să fie acolo. Billy o ţinea strâns de mână în timp

ce se apropiau de şcoala modernă şi aspectuoasă. Construiseră, în urmă cu cinci ani, o clădire nouă, sponzorizată generos de părinţii actualilor elevi şi de părinţii recunoscători ai absolvenţilor care avuseseră succes ulterior.

Billy se uită la mama lui cu o expresie temătoare în timp ce se apropiau de şcoală. Strângea în mâini o minge mică de fotbal şi îi lipseau cei doi dinţi din faţă. Amândoi aveau părul des, roşcat şi cârlionţat şi zâmbete largi. Surâsul lui Billy o făcu pe Marilyn să zâmbească. Arăta foarte simpatic fără dinţii din faţă. Era un copil adorabil şi fusese întotdeauna liniştit. Voia să facă pe toată lumea fericită, era drăgăstos cu ea şi îi plăcea să-l bucure pe tatăl lui, şi ştia că poate obţine asta discutând despre sport cu Larry. Reţinea tot ceea ce îi spunea tatăl lui despre fiecare meci. Billy avea cinci ani, iar de-a lungul ultimului an vorbise despre cum şi-ar dori el să joace în echipa 49ers[1]. „Ăsta e băiatul meu!" spunea cu mândrie Larry Norton. Era obsedat de sport, de fotbal, baseball şi baschet. Juca golf cu clienţii, iar în weekend, tenis. Făcea mişcare în mod conştiincios în fiecare dimineaţă şi îşi încuraja şi soţia să facă la fel. Marilyn avea un corp de invidiat, când nu era gravidă, şi jucase tenis cu el până când devenise prea greoaie pentru a alerga îndeajuns de rapid ca să ajungă la minge.

Marilyn avea 30 de ani şi îl cunoscuse pe Larry pe când lucrau împreună la aceeaşi firmă de asigurări, în urmă cu opt ani, după absolvirea facultăţii. El era cu opt ani mai mare şi arăta foarte atrăgător. O remarcase imediat şi o tachina referitor la părul ei roşcat arămiu. Femeile de la birou considerau toate că era un bărbat superb şi îşi doreau să iasă cu el. Marilyn fusese norocoasa câştigătoare şi se căsătorise cu el când avea 24 de ani. Rămăsese gravidă destul de repede şi aşteptaseră

[1] Echipă profesionistă de fotbal american din San Francisco (n.tr.)

cinci ani pentru a face al doilea copil. Larry era încântat că va mai avea un băiat și hotărâseră să îl boteze Brian.

Soțul lui Marilyn avusese o scurtă carieră în baseball în liga secundă. Aruncările sale erau legendare, și toți credeau că asta îl va ajuta să ajungă în liga principală. Însă zdrobirea unui cot într-un accident la schi pusese capăt carierei sale în baseball. Astfel, începuse să lucreze în asigurări. La început, fusese ursuz și avusese tendința să se îmbete și să facă avansuri femeilor în acele momente. Susținea mereu că bea doar ca mod de socializare. Era sufletul fiecărei petreceri. După căsătoria cu Marilyn, Larry părăsise firma de asigurări și continuase pe cont propriu. Avea un talent înnăscut pentru vânzări și întemeiase o afacere de succes în domeniul asigurărilor și intermedierilor, ceea ce le permitea un trai relaxat și destule extravaganțe. Își cumpăraseră o casă foarte cochetă în Pacific Heights, iar Marilyn nu mai lucrase deloc. Clienții preferați ai lui Larry erau sportivii profesioniști din Major League, care aveau încredere în el și reprezentau clientela principală. La 38 de ani, Larry avea o reputație bună și o afacere solidă. Era încă dezamăgit că nu era și el un jucător profesionist, dar recunoștea fără ezitări că avea o viață grozavă, o soție atrăgătoare și un fiu care va juca baseball profesionist într-o bună zi, dacă îl va atrage în vreun fel. Chiar dacă viața sa luase altă turnură față de cea planificată, Larry Norton era un bărbat fericit. Nu îl condusese pe Billy în prima lui zi de școală pentru că lua micul dejun cu unul dintre 49ers pentru a-i mai vinde asigurări. În astfel de cazuri, clienții erau mereu pe primul loc, în special dacă erau staruri. Dar foarte puțini dintre tații celorlalți copii veniseră la școală, iar pe Billy nu îl deranja. Tatăl său îi promisese o minge cu autograf și câteva cartonașe de la jucătorul cu care lua micul dejun. Billy era încântat de asta și mulțumit să meargă la școală doar cu mama lui.

Educatoarea de la ușa aferentă grădiniței se uită în jos către Billy cu un zâmbet cald, iar el îi aruncă o privire timidă, ținându-se încă de mâna mamei lui. Educatoarea era drăguță și tânără, cu părul lung și blond. Parcă de-abia terminase facultatea. Pe ecusonul ei scria că era educatoare asistent și se numea domnișoara Pam. Și Billy avea un ecuson. Odată intrați în clădire, Marilyn îl duse în clasă, unde se jucau deja doisprezece copii, iar educatoarea îl întâmpină imediat, întrebându-l dacă ar vrea să își lase mingea de fotbal în dulăpiorul lui, astfel încât să aibă mâinile libere pentru joacă. Numele ei era domnișoara June și era cam de-o seamă cu Marilyn.

Billy ezită și scutură din cap. Îi era teamă că i-ar putea fura cineva mingea. Marilyn îl liniști și îl încurajă să urmeze sugestia educatoarei. Îl ajută să își găsească dulăpiorul printre celelalte dulăpioare deschise, unde copiii își lăsaseră deja lucrurile și câteva pulovere. Când se întoarseră în clasă, domnișoara June îi sugeră lui Billy că i-ar putea plăcea să se joace cu cuburile de construit până când vor sosi și restul colegilor lui. Billy se gândi și se uită la mama lui, care îl înghionti ușor să se ducă.

– Îți place să te joci cu cuburile acasă, îi aminti Marilyn. Eu nu plec nicăieri. De ce nu te duci să te joci? Eu o să fiu chiar aici.

Arătă înspre un scaun micuț în care se așeză cu efort vădit, gândindu-se că va fi nevoie de o macara să o ridice de pe el. Acestea fiind zise, domnișoara June îl conduse pe Billy către colțul cu cuburi, iar el începu să construiască un fel de fort cu cele mai mari piese. Era un băiat mare, înalt și puternic, ceea ce îl încânta pe tatăl lui. Larry putea să își imagineze cu ușurință că, într-o zi, Billy va fi jucător de fotbal. Îi insuflase acest vis încă de când Billy abia începuse să vorbească, iar el își dorise asta pentru băiat și mai de dinainte, de când Billy se născuse un voinic de patru kilograme și jumătate. Billy

era mai mare decât majoritatea copiilor de vârsta lui, însă era blând și iubitor. Nu era niciodată agresiv cu alți copii și crease o impresie foarte bună în timpul evaluării de la Atwood. Profesorii confirmaseră nu doar că era agil pentru dimensiunile sale, ci și foarte isteț. Marilyn nu putea încă să își imagineze că al doilea copil al lor va fi la fel de minunat ca Billy. Era cel mai bun. Băiatul era ocupat cu cuburile și uitase de mama lui, care stătea incomod în scaunul micuț și îi privea pe ceilalți copii care intrau în sală.

Marylin observă sosirea unui băiat brunet cu ochi mari, albaștri. Era mai scund decât Billy și subțirel. Văzuse că avea o armă mică de jucărie la cureaua pantalonilor scurți și o insignă de șerif prinsă pe cămașă. Crezuse că armele de jucărie nu erau permise la școală, dar aparent îi scăpase din vedere domnișoarei Pam la intrare, cu atâția copii care soseau simultan. Sean venise și el împreună cu mama sa, o femeie drăguță cu păr blond, îmbrăcată în jeanși și un tricou alb, cu câțiva ani mai în vârstă decât Marilyn. Asemenea lui Billy, Sean își ținea mama de mână, dar îi dădu drumul câteva minute mai târziu și se duse și el să se joace în colțul cu cuburi, în timp ce mama lui îl privea zâmbind. Sean și Billy se jucau unul lângă altul, servindu-se cu piese fără a-și acorda atenție unul celuilalt.

În câteva minute, domnișoara June observă arma și se duse să discute cu Sean, în timp ce mama lui îi urmărea. Știa că nu îl vor lăsa să păstreze arma la școală. Avea un fiu la Atwood în clasa a șaptea, Kevin, și știa regulile. Dar Sean insistase să ia arma la el. Connie O'Hara fusese ea însăși profesoară înainte să se căsătorească, așadar cunoștea importanța regulilor școlii, iar după ce încercase să-i explice lui Sean să lase arma acasă, decisese să o lase pe educatoare să se ocupe de situație. Domnișoara June se apropie de Sean cu un zâmbet cald.

– Hai să lăsăm asta în dulăpiorul tău, Sean, vrei? Poți păstra insigna de șerif.

– Nu vreau să-mi ia cineva arma, spuse el încruntat către domnișoara June.

– Atunci hai să i-o dăm mamei tale. Ți-o poate aduce când vine să te ia. Dar va fi în siguranță și aici, în dulăpiorul tău.

Totuși, nu își dorea ca băiatul să se furișeze să o ia și să o pună din nou la cureaua de la pantaloni.

– S-ar putea să am nevoie de ea, spuse băiatul, în timp ce se lupta cu o piesă mare pe care o așeză deasupra celorlalte. Era un băiat puternic, în ciuda staturii lui, care nu depășea media, și era slab. S-ar putea să trebuiască să arestez pe cineva, îi explică Sean domnișoarei June, în timp ce ea aprobă cu seriozitate.

– Înțeleg, dar nu cred că va fi nevoie să arestezi pe cineva pe aici. Prietenii tăi sunt toți copii de treabă.

– Poate va intra în școală un hoț sau un om rău.

– Nu vom permite să se întâmple așa ceva. Nu există oameni răi aici. Hai să-i dăm mamei tale arma, spuse ea ferm.

Întinse mâna în așteptarea armei, iar Sean o privi cântărind cât de serioasă era și își dădu seama că nu glumea. Nu îi fu pe plac, dar își scoase încet arma de la curea și i-o dădu educatoarei, care se îndreptă către mama lui și i-o predă. Connie stătea lângă mama lui Billy. Îi ceru scuze educatoarei, bagă arma în geantă și se așeză pe scăunelul de lângă Marilyn.

– Știam că se va întâmpla asta. Cunosc regulile. Am un fiu în clasa a șaptea. Însă Sean nu a plecat de acasă fără ea.

Îi zâmbise lui Marilyn cu o mină jalnică.

– Billy și-a adus mingea de fotbal. A pus-o în dulăpiorul lui.

Marilyn gesticulă înspre locul unde copilul se juca lângă Sean.

– Îmi place foarte mult părul lui roșcat, spuse Connie admirativ.

Cei doi băieţi se jucau liniştiţi unul lângă altul, fără să scoată o vorbă, când în colţul cu cuburi îşi făcu apariţia o micuţă care arăta ca scoasă dintr-o reclamă pentru fetiţa perfectă. Avea un păr frumos, lung, blond şi cârlionţat, ochi mari şi albaştri şi purta o rochie drăguţă roz, şosete albe până la glezne şi pantofi roz cu sclipici. Arăta ca un înger şi, o secundă mai târziu, fără nici un comentariu, luă cea mai mare piesă din mâinile lui Billy şi o aşeză în faţa ei. Billy era şocat, dar nu se împotrivi. De cum o puse jos, o văzu şi pe cea din mâna lui Sean, pe care băiatul urma să o pună deasupra fortului său, şi o luă şi pe aceasta. Le aruncă amândurora o privire care îi avertiza să nu se pună cu ea şi continuă să ia din piese, în timp ce băieţii o priveau uimiţi.

– Asta este ceea ce îmi place la învăţământul mixt, îi şopti Connie mamei lui Billy. Îi învaţă de mici să relaţioneze, exact ca în realitate, nu doar între fete sau doar între băieţi.

Billy părea că va începe să plângă când fetiţa îi mai luă o piesă, iar Sean se uită urât la ea când luă încă o piesă şi de la el.

– E bine că am arma în geantă. Ar fi arestat-o cu siguranţă pentru asta. Sper doar să nu o lovească, spuse Connie în timp ce amândouă îşi priveau fiii, iar micul înger/demon continua să-şi construiască propriul fort, neintimidată de ei.

Obţinuse controlul asupra colţului cuburilor şi îi puse pe ambii băieţi pe fugă. Nici unul dintre ei nu mai cunoscuse ori avusese de a face cu cineva ca ea. Pe ecusonul ei erau trecute două nume, „Gabrielle" şi „Gabby". Îşi flutură părul lung şi blond, în timp ce băieţii se uitau uluiţi la ea.

În colţul cuburilor mai apăru o fetiţă, care poposi două secunde şi se îndreptă apoi către bucătăria de jucărie din apropiere. Îşi făcu de lucru cu oalele şi tigăile, deschizând şi închizând uşa cuptorului, punând lucruri în cuptor şi în aşa-zisul frigider. Părea extrem de ocupată.

Avea o faţă drăgălaşă, iar părul şaten era împletit cu grijă în două codiţe. Purta o salopetă scurtă, tenişi şi un tricou roşu. Părea gata de joacă şi nu îi băgă în seamă pe ceilalţi, însă toţi trei o urmăreau în timp ce o femeie într-un costum business bleumarin se îndreptă către ea şi o sărută de la revedere. Avea părul de aceeaşi nuanţă de şaten cu al fiicei sale şi îl purta strâns în coc. În ciuda căldurii, purta şi sacoul de la costum, o bluză albă din mătase, dres şi tocuri înalte. Arăta a bancher, avocat sau director. Fiica sa nu părea afectată de plecarea ei. Se vedea că era obişnuită să nu fie împreună, spre deosebire de cei doi băieţi, care îşi doriseră ca mamele lor să rămână.

Fetiţa cu codiţe împletite purta un ecuson pe care scria „Izzie". Cei doi băieţi se apropiară de ea cu precauţie după ce mama ei plecă. Cealaltă fată îi speriase, aşa că o ignorară şi părăsiră colţul cuburilor. Indiferent cât de frumoasă era, nu era prietenoasă. Izzie părea mai uşor de abordat în timp ce îşi făcea de lucru prin bucătărie.

– Ce faci? o întrebă Billy primul.

– Pregătesc prânzul, spuse uitându-se la el cu o privire din care se înţelegea că era evident. Ce ţi-ar plăcea să mănânci?

Erau coşuri cu mâncare din plastic pe care o scosese din frigider şi cuptor şi o aranjase pe farfurii, iar în apropiere era şi o măsuţă de picnic. Grădiniţa de la Atwood avea jucării minunate. Era unul dintre lucrurile care îi încânta mereu pe părinţi atunci când făceau turul şcolii. Exista şi un teren foarte mare de joacă, o sală uriaşă de gimnastică şi facilităţi sportive excelente. Lui Larry, tatăl lui Billy, îi plăcea la nebunie asta, iar lui Marilyn îi plăcea partea academică. Voia ca Billy să şi înveţe, nu doar să crească pentru a face sport. Larry era un om de afaceri isteţ şi un grozav agent comercial, era extrem de charismatic, însă nu învăţase prea multe la şcoală. Marilyn voia să se asigure că fiii ei vor învăţa.

– De-adevăratelea? o întrebă Billy pe Izzie în legătură cu comanda pe care fetița i-o ceruse.

Făcu ochii mari, iar Izzie râse. În privirea lui se puteau vedea încrederea și inocența sa de copil.

– Bineînțeles că nu, prostuțule, îl dojeni Izzie amuzată. Doar ne prefacem. Ce dorești? Părea interesată cu adevărat.

– Oh, un hamburger și un hotdog, cu ketchup, muștar și cartofi prăjiți. Fără murături, dădu Billy comanda.

– Imediat! spuse Izzie firesc, dându-i apoi o farfurie plină ochi cu mâncare falsă și îndreptându-l către masa de picnic, unde Billy se așeză.

Apoi se întoarse către Sean. Devenise dintr-odată mama grupului, având grijă de nevoile lor.

– Dar tu? Ce dorești? întrebă zâmbind.

– Pizza, răspunse Sean serios. Și o înghețată Sundae cu ciocolată.

Izzie le avea și pe acestea în stocul de mâncare din plastic și i le oferi. Părea un angajat într-un restaurant fast-food. Apoi apăru îngerul cu rochie roz și pantofi strălucitori roz.

– Tatăl tău are un restaurant? o întrebă Gabby curioasă pe Izzie, care era în elementul ei în bucătărie și părea foarte eficientă.

– Nu. Este avocat pentru oamenii săraci. Îi ajută atunci când oamenii sunt răi cu ei. Lucrează pentru ACUUUUU[1]. Mama e și ea avocat, lucrează pentru companii. A trebuit să meargă la tribunal astăzi, de aceea nu a putut rămâne. Trebuie să prezinte o petiție. Nu știe să gătească. Tata gătește.

– Tata vinde mașini. Mama primește un Jaguar nou în fiecare an. Pari a fi un bucătar bun, spuse politicos îngerul.

[1] ACLU – American Civil Liberties Unions este o organizație nonprofit din America, a cărei misiune este protejarea drepturilor cetățenilor americani. (n.tr)

Era mult mai interesată de Izzie decât fusese de băieți. Chiar dacă tindeau către copii de același sex, cu care aveau și interese comune, erau cu toții în aceeași clasă și se temperau reciproc oarecum.

– Îmi poți da macaroane cu brânză? Și o gogoașă, spuse Gabby arătând spre o gogoașă roz cu bombonele din plastic.

Izzie îi oferi macaroanele și gogoașa pe o tavă roz. Gabby o așteptă pe Izzie să își ia pentru sine o banană din plastic și o gogoașă cu ciocolată și se alăturară băieților la masa de picnic, ca patru prieteni care se întâlniseră să ia prânzul împreună.

De-abia începuseră să pretindă că mănâncă prânzul pe care Izzie îl pregătise, când un băiat slab și înalt veni în fugă către ei. Avea părul drept și blond și purta o cămașă albă cu nasturi, pantaloni kaki călcați impecabil și arăta mai mare decât era în realitate. Părea a fi mai degrabă în clasa a doua decât la grădiniță.

– Am ajuns prea târziu pentru prânz? întrebă trăgându-și suflul, iar Izzie se întoarse și îi zâmbi.

– Bineînțeles că nu, îl asigură. Ce vrei să mănânci?

– Un sendviș cu carne de curcan, maioneză și pâine albă prăjită.

Izzie îi aduse ceva ce aducea vag cu ceea ce comandase și câțiva cartofi prăjiți, iar băiatul se așeză lângă ei. Privi către mama lui, care tocmai ieșea din clasă cu mobilul lipit de ureche. Dădea instrucțiuni cuiva și părea grăbită.

– Mama mea aduce copii pe lume, explică el. Cineva naște tripleți. De aceea nu a putut rămâne. Tatăl meu este psihiatru. Vorbește cu oamenii care sunt nebuni sau triști.

Băiatul, pe al cărui ecuson scria „Andy", avea o mină serioasă. Era tuns ca a un adult și manierat. O ajută pe Izzie să facă ordine în bucătărie după ce terminară de mâncat.

Domnișoara June și domnișoara Pam erau amândouă acum în clasă și îi rugară să formeze toți un cerc.

Cei cinci copii care luaseră prânzul la masa de picnic stăteau unul lângă altul în cerc, nu mai erau străini, iar Gabby îi strânse mâna lui Izzie și îi zâmbi, în timp ce educatoarele le împărțeau instrumentele muzicale și le explicau ce făcea fiecare.

După prezentarea instrumentelor, băură suc și mâncară prăjituri, apoi ieșiră afară în recreație. Le-au fost servite suc și prăjituri și mamelor care mai rămăseseră, cu toate că Marilyn refuzase, întrucât spunea că până și apa îi provoca arsuri. De-abia aștepta să se nască copilul. Își mângâia burta enormă în timp ce spunea asta, iar celelalte femei o priviră înțelegător. Arăta nefericită pe căldura aceea.

Între timp, mama lui Gabby se alătură și ea lui Marilyn și lui Connie, în timp ce alte câteva mame formau grupulețe în colțurile clasei. Mama lui Gabby părea tânără și ieșea foarte tare în evidență. Avea părul blond tapat și purta o fustă scurtă albă din bumbac și tocuri înalte. Tricoul ei roz era destul de decoltat pentru a se putea zări o parte a bustului, era machiată și parfumată. Ieșea în evidență printre toate celelalte mame, dar nu părea să o deranjeze. Era prietenoasă, plăcută și compătimitoare față de Marilyn, când se prezentă drept Judy. Le spuse că se îngrășase 25 de kilograme în timpul ultimei sarcini. Avea o fiică de trei ani, Michelle, cu doi ani mai mică decât Gabby. Indiferent de câte kilograme pusese, le pierduse cu siguranță, deoarece arăta fabulos. Era țipătoare, dar foarte frumușică, iar celelalte bănuiau că se apropia de 30 de ani. Spusese ceva despre faptul că participase la concursuri de frumusețe când era în facultate, ceea ce suna plauzibil luând în considerare fizicul ei. Spuse că se mutaseră în San Francisco din sudul Californiei cu doi ani în urmă și ducea dorul căldurii, așa că era încântată de temperaturile de vară indiană.

Cele trei femei discutară să îi conducă pe copii împreună la școală și sperau să găsească încă alte două

femei care să li se alăture, pentru a-i duce fiecare dintre ele o singură zi pe săptămână. Judy, mama lui Gabby, le spuse că va trebui să o ia cu ea pe cea mică atunci când îi va veni ei rândul să conducă, dar avea o furgonetă pe care intenționa să o folosească pentru drumul cu toți copiii la comun, ceea ce însemna că va fi suficient loc, inclusiv suficiente centuri de siguranță. Marilyn explică scuzându-se că s-ar putea să nu poată conduce timp de câteva săptămâni datorită bebelușului, dar i-ar plăcea să facă asta după, atât timp cât l-ar putea lua cu ea.

Connie fu de acord să se ocupe de organizare, din moment ce mai făcuse asta pentru fiul ei din clasa a șaptea când era și el mic. Sperase ca fratele lui Sean, Kevin, să-l ducă dimineața la școală, dar orarele lor erau prea diferite, iar lui Kevin nu-i plăcea să fie deranjat de fratele lui mai mic și refuzase categoric. Așa că îi convenea și ei transportul la comun. Le va fi de ajutor tuturor.

După ce copiii se întoarseră de la locul de joacă și fură captivați de poveștile citite de domnișoara June, mamele putură pleca, cu permisiunea copiilor cărora le promiseseră că se vor întoarce după-amiază, când vor termina orele. Billy și Sean erau ușor agitați, dar Gabby și Izzie erau preocupate să asculte povestea și să se țină din nou de mână. Când fuseseră în curte, conveniseră să fie cele mai bune prietene. Băieții alergaseră încoace și încolo țipând, iar fetele se distraseră dându-se în leagăn.

– Ați auzit de întâlnirea din seara asta? le întrebă Connie pe celelalte mame în timp ce părăseau clădirea, afară din raza vizuală a copiilor.

Celelalte răspunseră că nu.

– Este mai degrabă pentru părinții copiilor de gimnaziu și liceu. Vorbea și mai încet. Un elev din clasa a zecea s-a spânzurat în această vară. Era un băiat tare drăguț. Kevin îl cunoștea, chiar dacă era cu trei ani

mai mare. Făcea parte din echipa de baseball. Părinții și profesorii știau că avea o mulțime de probleme emoționale, dar a fost oricum șocant. Aduc un psiholog pentru a le vorbi părinților despre recunoașterea semnelor de înclinație către suicid la copii și prevenirea acestuia.

– Măcar ăsta este un lucru cu care să nu ne batem capul la vârsta asta, spuse Judy ușurată. Încă încerc să o învăț pe Michelle să nu mai facă pipi pe ea noaptea. Mai are din când în când mici accidente, dar are de-abia trei ani. Nu cred că sinuciderea reprezintă o problemă majoră la trei sau la cinci ani, adăugă senină.

– Nu, dar aparent poate fi la opt sau nouă ani, spuse Connie mohorâtă. Nu îmi fac griji pentru Kevin, sau cel puțin nu am făcut-o, dar este destul de rebel câteodată. Nu e la fel de cuminte ca Sean, niciodată nu a fost. Urăște să respecte regulile altcuiva. Băiatul care a murit era un băiat chiar bun.

– Părinții divorțaseră? întrebă Marilyn bănuitoare.

– Nu, spuse Connie încet. Părinții erau cumsecade, aveau o căsnicie stabilă, mama era mereu acasă. Cred că nu și-au pus problema că li s-ar putea întâmpla lor. Am impresia că băiatul avea parte de consiliere, dar în principiu pentru problemele cu notele pe care le avea la școală. Lua lucrurile prea în serios. Mereu plângea când echipa de baseball pierdea un meci. Cred că era multă presiune pusă pe el acasă, din punct de vedere al școlii. Dar familia era tare unită. Era singurul lor fiu.

Celelalte două femei păruseră tulburate de cele auzite, dar fură de acord că întâlnirea era irelevantă pentru ele și sperau să rămână așa. Era însă trist să auzi că li se întâmpla altora. Nu își puteau imagina ca unul dintre copiii lor să se sinucidă. Era și așa destul de greu să își facă griji referitor la accidente prin casă, înecuri în piscine, boli și incidente care li se întâmplă copiilor mici. Sinuciderea făcea parte din alt univers, spre ușurarea lor.

Connie promise să le anunțe când va găsi alte două candidate pentru transportul la comun, iar apoi fiecare porni pe drumul ei. Toate trei erau la volan când se reîntâlniră mai târziu în acea zi și își făcură cu mâna. Izzie și Gabby ieșiră din școală țopăind și ținându-se de mână, iar Gabby îi povesti mamei sale cât de mult se distraseră în ziua respectivă. Pe Izzie veni să o ia dădaca, iar fetița îi povesti același lucru. Când ieși afară, Billy strângea în mâini mingea de fotbal pe care o recuperase din dulăpiorul lui. Sean îi ceru mamei sale arma de șerif imediat ce se urcă în mașină, iar Andy fu întâmpinat de menajeră, din moment ce părinții erau încă la serviciu, ca de obicei la acea oră din zi.

Toți cinci avuseseră o primă zi minunată la Școala Atwood. Le plăcuseră educatoarele și erau încântați de noii lor prieteni. Marilyn își spuse că lungul și anevoiosul proces de admitere meritase efortul. În timp ce plecau de la școală, i se rupse apa și simți familiarele dureri ale travaliului, care vesteau venirea pe lume a lui Brian. Născu în acea noapte.

capitolul 2

La începutul clasei a treia, cei cinci copii fuseseră prieteni la cataramă timp de trei ani. Aveau opt ani. Foloseau același mod de transport în grup, iar dădacele lui Andy și Izzie completau la nevoie și se vizitau reciproc deseori pentru a se juca împreună. Cel mai adesea, Connie O'Hara, mama lui Sean, îi invita pe mai mulți dintre ei la ea acasă. Fiul ei mai mare, Kevin, împlinise cincisprezece ani și era în clasa a zecea la Atwood. Primea mereu note proaste sau ore suplimentare de studiu pentru că vorbea la cursuri ori pentru că nu își făcea temele. Însă, indiferent cât de dificil era, cât de mult se certa cu părinții sau cât de des îl amenința pe Sean

cu bătaia, reprezenta un erou pentru fratele său mai mic, care îl venera și îl considera „cool". Lui Connie îi plăcea să aibă copii în vizită, atât prieteni de-ai lui Kevin, cât și de-ai lui Sean. Se oferise voluntar pentru excursii și diverse proiecte școlare și făcea parte din PTA[1]. Îi plăcea compania copiilor ei și a prietenilor lor, deoarece era o mamă devotată, dar și pentru că fusese profesoară. Lor le plăcea să discute cu ea, în special prietenilor lui Kevin. Era la fel de sensibilă la problemele adolescenților ca și la cele ale fiului său de opt ani. Se știa că ține un borcan de biscuiți plin cu prezervative în bucătărie, de unde prietenii lui Kevin se puteau servi fără indiscreții. Mike O'Hara se pricepea la fel de bine la copii și îi plăcea să îi aibă în vizită. Antrenase în liga juniorilor la baseball și fusese șeful echipei de cercetași a lui Kevin, până când acesta renunțase. Connie și Mike știau ce făceau copiii lor și erau perfect conștienți de experimentele cu marijuana și alcool ale adolescenților de vârsta lui Kevin. Nu erau de acord cu ele, dar știau totuși care era de fapt situația. Reușiseră să se impună, să fie protectori și implicați, dar în același timp și practici. Era mult mai ușor să fie părinți pentru Sean decât pentru Kevin, dar Sean era mult mai mic. Lucrurile erau mai riscante la cincisprezece ani, iar Kevin fusese întotdeauna mai aventuros decât Sean, care respecta toate regulile.

Acesta se descurca bine la școală, iar cei mai buni prieteni ai lui erau tot aceia pe care și-i făcuse la grădiniță. Trecuse de la a-și dori să fie șerif la polițist, apoi la pompier, iar până la opt ani se întorsese la polițist. Îi plăcea să urmărească la televizor orice program cu tentă polițistă. Voia să păstreze legea și ordinea în viața personală și între prietenii lui. Rareori încălca regulile

[1] Parent-Teacher Association este o organizație compusă din părinți, profesori și angajați care facilitează implicarea părinților în activitățile școlare. (n.tr.)

acasă sau la școală, spre deosebire de fratele lui mai mare, care considera că regulile sunt făcute tocmai pentru a fi încălcate. Aveau aceiași părinți, dar erau niște băieți tare diferiți. În cei trei ani de când Sean începuse școala la Atwood, afacerea lui Mike mersese foarte bine și petrecuse foarte mult timp cu ambii copii, făcând tot felul de activități împreună. El și Connie aveau o situație financiară bună. În domeniul construcțiilor avusese loc o creștere economică majoră, iar în Pacific Heights el era constructorul pe care lumea se bătea să-l angajeze. Familia O'Hara avea un trai lipsit de griji, mergeau vara în vacanțe minunate, iar el le construise cu doi ani în urmă o frumoasă casă pe malul lacului în Tahoe, de care se bucurau cu toții. Studiase economia, dar construcția caselor fusese dintotdeauna pasiunea sa. Pornise propria firmă de construcții cu ceva ani în urmă și începuse de jos. Devenise una dintre cele mai de succes firme private din domeniu în oraș, iar Connie îl încurajase încă de la început.

Viața lui Marilyn Norton era mai haotică decât cea a lui Connie, pentru că avea doi băieți mici. Billy împlinise și el opt ani. Brian avea trei și avea toate nevoile aferente vârstei, dar era un băiat cuminte, liniștit. Marea dezamăgire a lui Larry, tatăl său, era că Brian nu avea nici o înclinație către sport – nu-i plăcea nici măcar să arunce cu mingea. La aceeași vârstă, la Billy se vedea pasiunea pentru sport moștenită de la Larry. La Brian, însă, nu. Copilul putea petrece ore întregi desenând, la trei ani învăța deja să citească și avea aptitudini muzicale. Larry nu era interesat de reușitele lui. Atâta timp cât Brian nu avea să devină sportiv, nu îi găsise nici un scop și de-abia dacă îi vorbea. Pe Marilyn o scotea din minți, aceasta fiind adeseori scânteia care declanșa certurile, în special dacă Larry băuse prea mult.

– Chiar nu poți să stai de vorbă cu el? întreba Marilyn nefericită, ridicând inevitabil vocea. Spune-i ceva, măcar cinci minute. Și el este fiul tău.

Voia în mod disperat ca Larry să-l accepte, dar nu era chip să reușească.

– Este fiul *tău*, spunea Larry furios.

Ura să i se atragă atenția pe tema asta. Billy era băiatul lui și aveau mult mai multe în comun. Billy îi împărtășea visul, voia să joace fotbal profesionist, era singurul scop în carieră despre care vorbea. Nu-i păsa de pompieri sau polițiști. Voia doar să facă sport. Brian era un copil liniștit, serios, nu foarte sociabil. Era scund și nu avea aptitudinile sportive ale tatălui sau fratelui său. Billy juca baseball și fotbal la școală, iar Larry mergea la toate meciurile. Le făcea galerie când câștigau și îl certa rău pe Billy când pierdeau. Spunea că nu există niciodată scuză pentru a pierde un meci. Exuberanța tatălui și cererile dure îl făceau pe Brian să se simtă inconfortabil în preajma lui, ba chiar îl speriau, însă pe Billy nu îl afectau.

Afacerea lui Larry se dezvoltase și ea, dar succesul obținut părea să fie un factor de stres în plus pentru ei, în loc să reprezinte o ușurare. Petrecea tot mai puțin timp acasă și rămânea seara până târziu în oraș atunci când era cu clienții. Majoritatea erau jucători profesioniști de baschet, baseball și fotbal. Larry își petrecea enorm de mult timp în compania lor și mergea la Scottsdale pentru cantonamentele din primăvară ale clienților care jucau pentru Giants[1]. Unii dintre ei deveniseră prietenii lui cei mai apropiați, iar alții aveau și o latură rebelă, la care Larry era bucuros să fie părtaș. Rareori se întâmpla să o includă și pe Marilyn în serile respective, iar ea era chiar bucuroasă să rămână acasă cu băieții. Își redobândise silueta după naștere și arăta nemaipomenit la treizeci și trei de ani, însă majoritatea fetelor cu care clienții lui Larry își dădeau întâlniri aveau douăzeci, douăzeci

[1] Echipă de baseball profesionist din San Francisco (n.tr.)

și unu de ani, iar ea nu avea ce să discute cu ele. Era o gașcă prea în vervă pentru gustul ei. Prefera să fie cu copiii ei. La activitățile școlare mergea aproape întotdeauna singură, iar când se întâmpla să vină și Larry, bea de fiecare dată un pic prea mult din vinul pe care îl serveau la școală. Nu atât cât să observe ceilalți părinți, dar Marilyn știa mereu că băuse prea mult vin, câteva beri sau chiar whisky cu gheață înainte să plece de acasă. Părea a fi singura modalitate prin care Larry putea participa la serile care i se păreau plictisitoare. Nu era interesat de școala băiatului, exceptând evenimentele sportive, la care mergea mereu. Comentase chiar de mai multe ori că Judy Thomas, mama lui Gabby, era o tipă bine. Larry avea ochiul format pentru femei drăguțe.

Judy și Marilyn erau prietene bune, iar Marilyn ignora comentariile pe care Larry le făcea despre Judy. Știa că indiferent cât de epatant arăta, Judy era foarte îndrăgostită de Adam, soțul ei, și se comporta decent. Judy de-abia împlinise treizeci de ani și era deja „lucrată": liposucție, chirurgie plastică abdominală, implanturi și injecții regulate cu Botox. Arăta minunat, cu toate că prietenii îi spuseseră că era o prostie să facă așa ceva. Nu depășise niciodată mentalitatea concursurilor de frumusețe din tinerețe. Recunoscuse la un moment dat în fața lui Marilyn și a lui Connie că o înscrisese pe Gabby la concursuri de frumusețe pentru copii când avea patru și cinci ani, iar Gabby câștigase fără drept de apel, dar Adam se supărase foarte tare și o pusese să promită că nu va mai face asta, iar ea îi respectase dorința. Adam își iubea foarte mult ambele fete, cu toate că Gabby era indiscutabil vedeta. Avea mai multă personalitate și mai multă strălucire decât sora ei mai mică și mai liniștită, Michelle. Judy era sigură că Gabby va fi cea care va lăsa o amprentă asupra lumii. Avea o personalitate uimitoare. Michelle, pe de altă parte, trăia

în umbra surorii ei, dar avea de-abia şase ani, deci nu era corect să fie comparate.

În clasa a treia, Gabby lua lecţii de pian şi de canto şi părea să aibă un mare talent la o vârstă aşa de fragedă. Judy încerca să convingă departamentul de actorie al şcolii să pună în scenă întregul musical *Annie*, iar Gabby să joace rolul principal. Pentru moment, deciseseră că era mai mult decât ar fi putut ei să organizeze. În plus, nu mulţi elevi erau aşa de bine pregătiţi ca Gabby pentru un musical Broadway pe scena lor. Gabby ştia deja că voia să fie actriţă când va creşte, iar Judy avea grijă să o ajute să dobândească toate aptitudinile de care avea nevoie. Mergea la cursuri de balet de când avea trei ani. Şi lui Michelle îi plăcea baletul, dar talentul ei nu erau aşa de evident ca al lui Gabby. Gabby era o vedetă. Michelle era doar o fetiţă.

Cuplul care făcuse cele mai multe pentru Atwood era Adam şi Judy, prin donaţii impresionante, iar ambele fete învăţau acolo. Michelle era o elevă mai bună decât Gabby şi lua numai note de zece, dar talentele lui Gabby erau cele care captau atenţia tuturor. Michelle era la fel de drăguţă, dar Gabby era mai extrovertită şi mult mai remarcabilă.

Adam era bucuros să ajute şcoala cum putea. Donase un Range Rover de la reprezentanţa lui pentru licitaţia şcolii. Şcoala câştigase o avere în acea seară, iar Adam fusese eroul momentului. Erau extravaganţi şi, în mod cert, deloc subtili, dar erau de treabă şi îndrăgiţi de toată lumea, cu excepţia câtorva părinţi mai rezervaţi, care considerau că sunt pur şi simplu prea ostentativi şi nu înţelegeau cum de reuşiseră să îşi înscrie ambele fete la o şcoală ca Atwood. Însă era clar că vor rămâne acolo, indiferent dacă le plăcea sau nu criticilor.

Gabby şi Izzie erau în continuare cele mai bune prietene şi în clasa a treia. La opt ani, se îndrăgeau chiar mai

mult decât la cinci. Împărţeau păpuşile Barbie şi făceau schimb de haine. Izzie îşi petrecea weekendurile acasă la Gabby de fiecare dată când i se permitea. Îşi gravaseră iniţialele în biroul lui Izzie de acasă, G + I PENTRU TOTDEAUNA, ceea ce nu îi picase foarte bine mamei lui Izzie, care o pedepsi timp de un weekend. Lui Izzie îi plăcea să stea la Gabby, unde putea să probeze toate hainele frumoase ale acesteia. Practic, tot ceea ce deţinea Gabby avea sclipici. Avea două jachete roz bordate cu blană albă naturală şi o haină din blană roz pe care mama ei i-o adusese de la Paris. Purtau aceleaşi mărimi şi făceau schimb de haine când li se dădea voie, excepţând jacheta de la Paris. Lui Izzie îi plăcea Michelle, deşi Gabby spunea că îşi urăşte sora şi o învinovăţea pentru orice oricând avea prilejul. Gabby ura când mama lor insista să se joace şi cu Michelle, pentru că o voia pe Izzie doar pentru ea. Aceasta nu avea nimic de obiectat în a o include şi pe Michelle în jocurile lor, ba chiar o lăsa să câştige câteodată. Îi părea rău pentru Michelle. Nu părea niciodată să se distreze aşa de mult ca Gabby, iar părinţii ei păreau mai puţin interesaţi de ea. Izzie simţea o nevoie arzătoare de a îngriji pe toată lumea; mereu îi păruse rău pentru perdanţi, ba chiar avea grijă şi de Gabby uneori dacă era într-o stare proastă sau era răcită. Izzie era prietena perfectă.

Judy spunea mereu despre fiica ei cea mare că se născuse pentru a avea succes în tot ce face şi părea să aibă dreptate. Gabby fusese de câteva ori model pentru reclame la haine de copii şi pentru o campanie naţională pentru GapKids[1] până în clasa a treia. Nimeni nu se îndoia de faptul că va deveni un star într-o bună zi. Avea deja propria ei lume. Lui Izzie îi plăcea la nebunie să fie cele mai bune prietene, cu toate că îi plăceau şi cei trei băieţi din grup.

[1] Marcă de haine pentru copii (n.red.)

Tatăl lui Izzie, Jeff, îi ducea uneori pe toți la pizza sau la bowling. Fetelor le plăcea, cu toate că de-abia puteau să ridice bila. Din când în când, mama lui Izzie îi însoțea, dar de obicei lucra până noaptea târziu. Katherine își aducea mult de lucru acasă și trebuia să fie liniște, astfel că Jeff scotea copiii pe afară sau o lăsa pe Izzie la Gabby, dacă Izzie implora destul de mult. Mama ei nu avea niciodată nimic de obiectat, dar Izzie îi mai auzea uneori certându-se pe tema asta. Tatăl ei o întreba pe mama ei de ce nu poate să-și ia nici măcar o seară liberă și așa începea cearta. Katherine îi numea mereu pe clienții soțului ei de la ACLU Marii Nespălați. De fiecare dată când Izzie auzea cuvintele acestea, știa că va începe una dintre certurile lor serioase.

Discuta uneori despre asta cu Andy, pentru că și el era singur la părinți, iar părinții lui erau și ei ocupați și lucrau mult, ca și ai ei. Se întreba dacă și părinții lui se certau. Spunea că nu, cu toate că mama lui muncea până târziu, dacă trebuia să asiste la vreo naștere. Ambii părinți ai lui Izzie erau avocați, iar ai lui Andy, doctori. Mama lui lipsea uneori de acasă câte două sau trei zile dacă trebuia să asiste la prea multe nașteri, iar tatăl lui călătorea mult ținând prelegeri și pentru apariții televizate legate de noua lui carte. Pleca în turnee de promovare a cărților când nu era acasă să consulte pacienți. Andy spunea că el era și mai ocupat decât mama sa. Scria cărți despre problemele oamenilor. Însă lui Andy îi plăcea de menajera lor, care locuia în casă cu ei, deci spunea că nu conta cât de ocupați erau părinții lui. Izzie avea o dădacă, nu o menajeră care să locuiască împreună cu ei. Și Andy trăia într-o casă mai mare.

Asemenea lui Izzie, casa preferată pentru a merge în vizite era cea a lui Sean, pentru că părinții lui erau atât de drăguți. Andy spunea mereu că și părinții lui erau drăguți, doar că erau plecați foarte mult, iar familia

O'Hara era mereu acasă și își făcea timp să stea de vorbă cu toți. Lui Izzie îi plăcea să pretindă că mama lui Sean, Connie, era mătușa ei, dar nu îi spuse asta niciodată lui Sean, o ținuse pentru sine. Connie o îmbrățișa mereu cu putere și o pupa de fiecare dată când ajungea la ei. Izzie se gândea că toate mamele din grup sunt de treabă, exceptând-o câteodată pe a ei, pentru că era tare ocupată, avea atât de mult de lucru și venea acasă foarte obosită de la serviciu, încât uneori uita să o îmbrățișeze. Tatăl ei, în schimb, nu uita niciodată. O plimba în cârcă prin casă și o ducea la filme și în parc. Timpul petrecut alături de prietenii ei o făcea uneori pe Izzie să își dorească o soră sau un frate, dar știa că nu are sens să își facă speranțe. O întrebase pe mama ei, dar ea spunea că nu avea timp, plus că era și mai în vârstă decât celelalte mame. Katherine Wallace avea patruzeci și doi de ani, iar tatăl lui Izzie, patruzeci și șase. Spuneau că se simțeau prea bătrâni pentru a mai avea un alt copil, iar tatăl ei spunea mereu că nu mai voiau un altul, pentru că știau că nu vor mai avea niciodată un copil așa minunat ca ea. Izzie știa însă că asta era doar o scuză. Pur și simplu nu mai voiau copii.

Era aproape sfârșitul anului școlar când Kevin O'Hara intră din nou în bucluc. Izzie află de la Sean, când făceau schimb de prânzuri în clasă. Știa că se întâmplase ceva rău, deoarece Connie nu-i mai condusese la școală de două zile. Până la urmă rezumaseră condusul copiilor doar la ele trei, iar când Marilyn și Judy o înlocuiseră, nici una nu spusese de ce. Izzie intuise imediat un necaz.

– E vorba de Kevin, spuse Sean când primi de la Izzie un măr în schimbul unei brioșe roz pe care el nu o voia.

Izzie avea mereu mâncare sănătoasă, care era mai pe placul lui. Ea înfulecă brioșa și îi rămase glazură roz pe buze și pe nas, ceea ce îl făcu pe Sean să râdă.

– De ce râzi? îl întrebă Izzie ofensată.

O tachina foarte mult, dar ea îl plăcea oricum. Era prietenul ei, ca un frate, doar mai bun, din moment ce nu o lovise niciodată. Împinsese odată un elev de clasa a patra care o jignise.

– Râd de tine. Ai glazură roz pe tot nasul. Izzie se şterse cu mâneca bluzei, iar el continuă: Kev a dat de bucluc la balul şcolii. Tata spune că s-ar putea să-l exmatriculeze. A trebuit să stea acasă săptămâna asta. E suspendat sau ceva de genul ăsta.

– Ce-a făcut? S-a bătut?

Izzie ştia că mai făcuse asta înainte. Nu era ceva neobişnuit pentru el, iar mama lui spunea că este din cauza caracterului iute la mânie irlandez. Tatăl lor nu se bătea însă niciodată, cu toate că şi el era irlandez, doar Kevin o făcea.

– A luat o sticlă de alcool de-a lui tata şi a vărsat-o în sucul de fructe. Cred că era gin. În fine, s-au îmbătat cu toţii foarte tare, inclusiv Kevin. A vomitat în toată baia băieţilor.

– E bine că nu mai împarţi camera cu el dacă a vomitat peste tot, spuse Izzie cu înţelepciune.

Sean primise propria cameră când împlinise şase ani, iar Kevin avea deja treisprezece.

– Cred că mirosea îngrozitor, continuă Izzie, iar Sean încuviinţă, amintindu-şi cum arăta Sean când îl aduseră acasă.

– Da, iar tata era tare furios. L-au sunat noaptea de la şcoală, şi tata a trebuit să meargă să-l ia. Făcuse intoxicaţie cu alcool şi au trebuit să-l ducă la urgenţă să-i dea nişte pastile sau ceva asemănător. Mama a plâns toată săptămâna, e foarte speriată că-l vor exmatricula şi cred că nici notele lui nu sunt prea bune.

Asta li se părea grav amândurora.

– Uau. Când vei şti dacă îl vor da afară din şcoală?

– Săptămâna asta, cred.

Sean nu era sigur. Părinţii lui avuseseră o grămadă de discuţii cu Kevin pe tema aceasta, dar doar una cu el. Îl trimiteau în vară pe Kevin într-o tabără de aventuri pentru copiii care au probleme la şcoală. Descrierea nu îl încânta deloc pe Sean. Trebuia să faci o serie de lucruri foarte grele, ca de exemplu să te caţări pe stânci, să faci trasee pe munte, să petreci o noapte singur în pădure, ceea ce suna de-a dreptul înfricoşător pentru Sean. Îşi făcea griji pentru fratele lui. Îl auzise pe tatăl lor spunându-i că în ritmul acesta va ajunge la închisoare. Sean spera să nu fie adevărat, dar exmatricularea de la Atwood ar fi cu siguranţă de nesuportat, iar mama lor spusese că dacă se va întâmpla asta, Kevin va trebui să meargă la o şcoală de stat. Şi dacă se mai îmbăta, îl vor trimite la dezintoxicare. Kevin spuse că nu îi pasă şi nici nu părea să aibă remuşcări vizavi de întregul incident. Spuse că se distraseră foarte tare la dans până să fie prinşi. Era pedepsit serios pentru moment, până când şcoala lua o decizie şi urma să aibă restricţii mult timp şi după. Era în clasa a zecea. Lui Izzie şi lui Sean li se păreau multe probleme pentru vârsta de cincisprezece ani, dar aşa era Kevin. Mereu intra în bucluc, fie la şcoală, fie acasă.

– Părinţii tăi trebuie să fie foarte speriaţi, spuse Izzie în timp ce discutau despre asta.

Kevin era singurul băiat mai mare pe care îl ştia, dar el nu o băga în seamă, nici pe ea, nici pe vreunul dintre prietenii lui Sean, în afară de momentele când dădea peste ea în bucătărie, când ea îl vizita pe Sean şi îi spunea „Pitico". Kevin nu îi vorbea niciodată la şcoală. Era un băiat înalt, arăta bine şi avea părul negru ca abanosul, ca al lui Sean. Făcuse parte din echipa de baseball, dar o părăsise recent. Spusese că sportul nu era pasiunea lui, iar Sean povestise că tatăl lor se înfuriase din cauza asta. Credea că sportul îl va ajuta.

Într-un final, școala consimțise să-l sancționeze pe Kevin două săptămâni și să-l pună sub supraveghere până la sfârșitul anului, dar nu îl exmatriculară. Mike și Connie se duseseră să pună o vorbă bună pentru el și convinseseră școala să-i mai acorde o șansă, însă Mike îl avertizase, la fel și directorul, că, dacă mai făcea așa ceva, va fi dat afară. Kevin spusese că a înțeles și se purtă frumos până la finalul anului, iar apoi plecă în tabără în Munții Sierra Nevada. Când se întoarse, arăta mai sănătos, mai musculos și mai puternic, se purta mai frumos și părea mai responsabil. Împlinise șaisprezece ani, iar Mike îi spuse lui Connie că nu mai arăta ca un băiat, ci ca un bărbat. Tabăra de supraviețuire îi dăduse încredere în el, și sperau că-l va ajuta să-și schimbe comportamentul.

– Mi-aș dori să se poarte ca un bărbat, oftă Connie îngrijorată.

În primele săptămâni, fusese perfect, ba chiar își ajutase mama cu treburile casei. Sean știa însă că era o prefăcătorie. Îl văzuse pe Kevin bând pe furiș o bere la o săptămână după ce se întorsese acasă și avea un pachet de țigări în rucsac. Sean nu-l pârâse niciodată părinților, deși văzuse multe, mai mult decât știa Kevin. Sean își cunoștea bine fratele. Pe el nu îl păcălise.

Sean și Izzie intrară împreună în școală în prima lor zi din clasa a patra, iar ceilalți, Billy, Andy și Gabby, erau chiar în spatele lor. Cei cinci prieteni erau mereu împreună, nedespărțiți, oriunde mergeau. Așa fusese timp de patru ani și se gândeau că așa va fi mereu. Toți cinci își gravau în fiecare an pe bănci cuvintele „Prieteni pentru totdeauna". Era un pact secret pe care îl făcuseră în clasa a doua. Connie îi numea mereu Cei Cinci Magnifici. Fuseseră devotați unul altuia încă de la grădiniță și sperau să rămână mereu așa. Erau o familie pe care o formaseră ei singuri. Izzie și Gabby pretindeau uneori că sunt surori în fața noilor profesori sau în fața străinilor. Billy, Andy și Sean spuseseră cuiva de la sala de bowling că sunt tripleți, iar persoana îi crezuse. Cei cinci erau asemenea unor cvinteți, cu părinți diferiți, dar cu o singură inimă și un singur suflet. „Prieteni pentru totdeauna", mai presus de toate.

capitolul 3

Prea multe nu se schimbară pentru ei până în clasa a opta, când începură să se întâmple o serie de evenimente care modificară ansamblul familiar. În primul rând, toți împliniră treisprezece ani și deveniseră adolescenți. Peste un an, vor intra la liceu la Atwood, ceea ce li se părea un pas important către viața de adult. Connie îi tachina spunându-le că erau la fel ca la grădiniță, doar că erau mai mari. Sean era încă obsedat de orice normă de aplicare a legii, urmărea fiecare reportaj despre infracțiuni și emisiune polițistă la televizor și începuse să citească cărți despre FBI. Billy era la fel de înnebunit după sporturi, în special fotbal, și avea o colecție impresionantă de cartonașe de fotbal și baseball cu autografe. Gabby mai semnase câteva contracte de modelling locale și juca rolul principal în *Spărgătorul de nuci* și alte două piese de la școală. Andy se afla în fruntea clasei cu note impecabile, iar Izzie dezvoltase o puternică conștiință socială. Se oferise voluntar la un azil pentru familii fără adăpost și strânsese de Crăciun jucării pentru copii. Își folosise chiar alocația pentru a cumpăra jucării în plus față de cât puteau acoperi donațiile.

Billy și Gabby fură primii care anunțară o schimbare majoră. În vacanța de Crăciun petrecură mult timp împreună, iar când se întoarseră la școală, spuseră că erau iubit și iubită.

– Serios? Izzie se holbă la prietena ei cea mai bună când îi dădu vestea. Ce înseamnă asta? Izzie coborî conspirativ tonul vocii și se uită peste umăr pentru a se asigura

că nu ascultă nimeni. Ați făcut-o? șopti foarte uimită, iar Gabby râse cu acel râs cristalin, ca de clopoțel, de care Izzie era convinsă că într-o zi o va transforma într-o vedetă de film.

– Bineînțeles că nu, nu suntem proști, spuse Gabby încrezătoare. Nu suntem suficient de mari pentru „a o face". Vom aștepta până la liceu sau până la facultate. Știm doar că ne iubim. Părea foarte sigură, ceea ce o impresionă enorm pe Izzie.

– De unde știi? Izzie era fascinată.

Toți se iubeau în micul lor grup compact de prieteni, dar ea nu s-ar fi gândit să devină iubita lui Sean, Andy sau Billy. Din punctul ei de vedere, erau cei mai buni prieteni. Deci cum știau Billy și Gabby că erau diferiți? Ce se întâmplase cu ei pe durata vacanței de Crăciun?

– M-a sărutat, îi mărturisi Gabby, dar nu-i spune mamei. Am decis doar să fim iubit și iubită. Gabby părea foarte mulțumită de asta, cu toate că lui Izzie nu îi părea deloc schimbată. Ei doi erau singurii din grup care se sărutaseră. Nu exista nici măcar un băiat din clasa a opta pe care să-l placă Izzie, și cu siguranță nu unul pe care să îl și sărute. Tu și Sean ar trebui să vă cuplați, ca mine și Billy, spuse Gabby pe un ton de om mare, părând mai matură decât anii ei, dar Izzie părea șocată.

– Bleah! E dezgustător. E prietenul meu cel mai bun!

– Credeam că eu sunt, o tachină Gabby, amuzată de reacția pe care o avusese la sugestia legată de Sean.

Devenea din ce în ce mai arătos pe măsură ce creștea, cu toate că era încă mult mai scund decât Billy. Dar alte fete din clasa a opta credeau că este tare atrăgător. Lui Sean nu-i păsa. Nu prezenta, momentan, nici un interes pentru fete. Îl pasionau doar emisiunile de criminalistică și sportul. Pe Izzie o trata ca pe o soră.

– Știi doar că ești prietena mea cea mai bună, spuse Izzie simțindu-se inconfortabil. Toți sunteți. Mi se pare

doar ciudat să am un iubit la vârsta noastră. Izzie părea confuză și ușor dezaprobatoare.

Gabby era mult mai sofisticată decât ceilalți, iar Billy era, din punct de vedere fizic, mai matur. Gabby ridică din umeri, fără să fie îngrijorată.

– Da, poate. Totuși, îmi place să-l sărut, spuse Gabby, iar Izzie păru puțin șocată la auzul acestor vorbe și, după ce mai vorbiră un pic despre asta, merseră împreună în clasă.

Billy avusese antrenament la baschet în acea zi și era în sala de sport, dar le dăduse aceeași veste lui Sean și Andy în dimineața respectivă. Amândoi păreau impresionați și voiau să știe cât de departe ajunsese cu Gabby. Billy le spuse că doar se sărutaseră, dar nu merseseră mai departe. Cei doi erau la fel de contrariați ca Izzie. Era începutul unei noi ere în grupul lor, din moment ce ei doi formau un cuplu. Ceilalți se simțeau niște fraieri și un pic lăsați pe dinafară, pentru că Gabby și Billy adăugaseră relației un alt factor ce nu putea fi împărțit cu ceilalți. Cei singuri se simțeau ciudat, dar pe Izzie nu o atrăgea deloc ideea unei relații cu cineva din sau din afara grupului. Andy și Sean erau frații pe care nu-i avusese niciodată și îi plăcea ca lucrurile să rămână așa. Ar fi fost groaznic să fie iubita unuia dintre ei și nici nu își dorea asta.

Le luă ceva timp să se obișnuiască cu ideea că Gabby și Billy formau un cuplu, dar până în primăvară, se acomodaseră cu toții și-i considerau de-acum un întreg. Dragostea creștea din ce în ce mai puternică și rămăsese pură. Pentru ei, plimbările împreună, sărutările erau de ajuns. Larry avusese o discuție cu Billy, la insistențele lui Marilyn, despre folosirea prezervativelor și despre grija pe care trebuia să o aibă ca Gabby să nu rămână însărcinată, dar Billy insistă că nu aveau nevoie de ele. Tatăl lui păru dezamăgit, dar mama respiră ușurată.

Marilyn avu o discuție lungă cu Judy a doua zi și o întrebă dacă copiii lor spun adevărul cum că nu fac sex. Spera să fie așa, dar nu era sigură. Auzise povești despre copii care fac sex chiar înainte de liceu.

– Gabby îmi spune *totul*, afirmă Judy cu încredere, fără să pară îngrijorată. Vreau să ia anticoncepționale înainte de a începe să facă ceva, ca să fiu sigură.

Părea surprinzător de calmă, cu toate că nu îi spusese lui Adam, deoarece știa cât de protector era cu fiicele lui. Totuși, Adam remarcase că Billy venea mai des pe la ei în ultimul timp, deci bănuia ceva.

– Au de-abia treisprezece ani, spuse Marilyn cu o privire îngrijorată. Nu sunt suficient de mari pentru a face față unei relații serioase și lucrurilor aferente ei.

– Câteodată nici măcar eu nu sunt sigură că reușesc asta, replică sarcastic Judy, iar Marilyn zâmbi amar, chiar dacă știa că Judy glumește.

Ea și Adam aveau o căsnicie bună și părea că încă se simțeau bine unul în compania celuilalt după cincisprezece ani.

Marilyn și Larry avuseseră o perioadă mai grea în ultimii ani. El continuase să bea, iar ea îl bănuise de câteva ori că ar avea o aventură, dar el insista că nu era adevărat. Îi plăcea să iasă cu clienții importanți și uneori nu venea acasă decât la ora trei sau patru dimineața, dar jura întotdeauna că nu se întâmplase nimic. Marilyn nu era la fel de sigură, dar nici nu putea dovedi contrariul. Își petrecea mult timp acasă cu băieții, Billy și Brian, care aveau treisprezece și, respectiv, opt ani, iar ei îi ocupau destul timpul. O alarma câteodată faptul că la treizeci și opt de ani devenise sedentară. Larry de-abia dacă o mai scotea pe undeva. Ieșea doar cu „băieții". Se plângea din când în când prietenelor ei, dar nu putea schimba cu nimic situația. Când îi spunea ceva lui Larry, acesta devenea răutăcios și îi spunea să nu se mai plângă. Îi amintea

că îi oferise o casă frumoasă și mulți bani de cheltuit și, dacă voia pe cineva care să-i fie mereu în preajmă, să-și ia un câine. Susținea că nu voia să fie la cheremul ei. El era liber, oricând voia să iasă, iar ea avea băieții.

Și nici cu ei nu se purta frumos mereu, în funcție de cât de mult băuse. Îl ignora complet pe Brian, pentru că nu-l pasiona sportul, iar ultima oară când Billy pierduse un meci de baseball în echipa ligii secunde pentru care juca, Larry îl lovise și-l numise fraier după ce ajunseseră acasă. Billy se dusese plângând în camera lui, iar Marilyn și Larry începuseră să se certe îngrozitor. Lăsase, într-un final, de la ea și se retrăsese în camera ei. Iar el plecase de acasă și se întorsese a doua zi de dimineață. Nu își ceruse niciodată scuze, nici unuia dintre ei, iar ea se întreba uneori dacă își mai amintea măcar ce făcuse cu o noapte înainte. Marilyn îi ceruse scuze lui Billy când tatăl lui îl lovise după meci și încercase să-i explice că era așa de obsedat de câștigarea fiecărui meci încât nu știa ce face. Dar amândoi erau conștienți că știa. Billy se înscrisese în echipa de fotbal în anul întâi. Era pe singurul drum care îi plăcea tatălui său și era hotărât să nu mai fie niciodată numit fraier.

Marilyn și Judy vorbeau deseori despre relația copiilor. Marilyn își făcea griji pentru Gabby de parcă ar fi fost fiica ei și era îngrozită că vor pierde controlul și vor face sex. Judy, dimpotrivă, era incredibil de relaxată și de încrezătoare în fiica ei.

– Gabby este prea deșteaptă pentru a face asta, spunea Judy calm.

Marilyn știa destule fete deștepte care pierduseră controlul și rămăseseră gravide. Marilyn nu voia să se întâmple asta cu copiii lor și spera să prevină un dezastru înainte să se întâmple. Era mult de îndurat la treisprezece ani.

Connie le spusese lui Marilyn și lui Judy că Kevin își începuse viața sexuală la vârsta de treisprezece ani, deși fiul ei cel mic, Sean, era departe de așa ceva. Toți copiii erau diferiți și se dezvoltau diferit în adolescență.

Pentru moment, grijile lui Connie legate de Kevin se diminuaseră. Era în primul an la Universitatea californiană Santa Cruz și se descurca bine. Arăta ca un hipiot, cu tatuaje, cercei și păr lung, dar notele lui fuseseră acceptabile timp de două semestre. Asta îi oferise o perioadă de respiro, dar tot își făcea griji pentru el. Suna din când în când de la Santa Cruz, dar nu prea des. Îi plăcea să fie de unul singur și independent, iar Connie se concentra asupra lui Sean, știind că are nevoie de atenție și de îndrumare, iar la douăzeci de ani Kevin trebuia să fie responsabil pentru sine la școală.

Elevul eminent din grupul celor cinci prieteni era mereu Andy. Se aștepta asta de la el, iar părinții lui nu avuseseră vreodată îndoieli că Andy va lua numai note de zece. Nu îi dezamăgise niciodată și spunea că vrea să fie doctor, asemenea părinților lui. Un doctor ca mama lui, nu psihiatru ca tatăl lui. Andy voia să vindece corpurile oamenilor, nu mințile lor, dar voia să ajungă la Harvard, asemenea tatălui său. Așa cum lua zece la școală, ceea ce era de așteptat, așa lua și premiul la știință în fiecare an. Andy era foarte talentat la științe, iar Izzie îl tachina câteodată și îl numea „doctor". Lui Andy îi plăcea, de fapt. Devenise bun și la sport și avea grația naturală a unui atlet. Făcea parte din echipa de tenis a școlii și avea turnee în weekenduri. Cei patru prieteni mergeau întotdeauna să-l vadă jucând, așa cum mergeau și la meciurile de baseball ale lui Sean și Billy, iar băieții veneau să le facă galerie lui Gabby și lui Izzie când jucau baschet și fotbal pentru fete.

Larry era întotdeauna prezent la meciurile de baseball și țipa la Billy pe durata întregului meci, spunându-i ce ar trebui să facă. Era furios după fiecare meci pe care îl pierdeau, iar Sean încercase de câteva ori să pledeze pentru Billy, dar Larry se enerva atunci și pe el.

- Domnule Norton, am jucat bine astăzi, afirma Sean curajos. Billy a marcat două home runs[1], ceea ce este mult mai mult decât a reușit oricine altcineva din cele două echipe. După terminarea meciului, antrenorul chiar l-a felicitat pentru cât de bine a jucat.

- A dat-o în bară când ambele baze erau ocupate. Am fi putut câștiga. Sau nu ai observat? îi răspunse răutăcios lui Sean, care refuza să se lase intimidat de tatăl lui Billy.

Nimănui nu-i plăcea de Larry, ca de altfel nici lui Sean, care ura să vadă ce-i făcea lui Billy. Domnul Norton nici măcar nu se obosea să discute cu Brian, care venea la toate meciurile fratelui său. Larry continua să se poarte ca și când Brian n-ar fi existat. Din punctul lui de vedere, din moment ce nu era atlet, nici nu exista.

- Nu știu despre vorbești, O'Hara, îi răspunse obraznic lui Sean, tu nu ești în stare nici să lovești mingea. Ar trebui să te dea afară din echipă și să te pună să joci volei cu fetele.

- Ajunge, tată, spuse Billy încet, apărându-și prietenul.

Observase că tatăl lui băuse și îi era foarte rușine de felul cum se comporta. Era obișnuit cu violența verbală a tatălui său acasă, dar nu voia ca prietenii lui să știe.

- Sunteți un grup patetic de fătălăi, spuse Larry plecând în trombă, urcându-se în mașină și demarând, în timp ce Billy se uită la Sean și ridică din umeri.

Avea lacrimi în ochi când Sean îl luă pe după umeri și se îndreptară împreună către vestiar fără să spună o vorbă. Brian îi aștepta când se întoarseră îmbrăcați în jeanși și fără echipament. Urmărise întreaga scenă

[1] Lovitură la baseball care permite celui care o execută să facă un tur complet al bazelor terenului. (n.tr.)

și îi părea rău pentru amândoi. Îi plăcea să-i vadă jucând. Nici unul dintre cei trei băieți nu comentase comportamentul lui Larry. Erau obișnuiți cu el și îl văzuseră cu toată lumea plecând în trombă. În timp ce părăseau terenul, Billy se întâlnise cu Gabby, care îl aștepta și ea. O prinse de talie și o îmbrățișă când ea îl complimentă pentru cele două home runs.

– Mda, în fine, spuse el minimizând importanța reușitei, încercând să-l uite pe tatăl lui și zâmbindu-i lui Gabby.

La treisprezece ani, Billy avea deja un metru optzeci înălțime și arăta mai degrabă de șaisprezece ani. Gabby părea și ea mai mare, cu o tunsoare matură și un pic de machiaj, atât cât îi permitea mama ei. Erau un cuplu drăguț și o apariție obișnuită de acum. Gabby îl sprijinea mereu în problemele de acasă. Se întâlniră apoi și cu ceilalți la un hamburger și o înghețată după meci, iar Billy îl luă și pe Brian, ceea ce îl făcu tare fericit. Cei Cinci Magnifici erau mereu buni cu el.

Cei cinci buni prieteni își petrecură vacanța de primăvară împreună fără a face ceva deosebit. Merseră la meciuri de baseball și înotară în piscina din Napa Valley a unui prieten, când acesta îi invită pentru o zi. Connie și Mike O'Hara organizară un grătar în grădina din spate pentru ei, iar a doua zi primiră un telefon de la Universitatea Santa Cruz și de la poliție. Kevin fusese arestat pentru posesie cu intenția de a vinde și pentru consum de marijuana la școală. Fusese acuzat că le vindea colegilor, cu toate că nu aveau dovezi. Era în închisoare, așteptând trimiterea în judecată. Sergentul de poliție cu care vorbise Mike spunea că ar putea face până la patru ani de închisoare și că era exmatriculat din școală. Kevin avea douăzeci de ani și tocmai de acest lucru se temuseră părinții lui de-a lungul anilor, iar Mike îl prevăzuse. Kevin trăia după propriile reguli

și nu după ale celorlalți. Nu după regulile părinților, ale școlii și nici măcar ale statului.

Seara îi sună din pușcărie, iar Mike îl sunase deja pe avocatul lui. Urmau să meargă a doua zi în Santa Cruz pentru punerea sub acuzare. Kevin voia ca părinții să-l scoată pe cauțiune din pușcărie în acea noapte, dar Mike îi spuse lui Connie că i-ar prinde bine să petreacă noaptea în pușcărie să se gândească la ce făcea. Erau îngroziți, și la fel era și Sean. Comportamentul libertin și relaxat al fratelui nu coincidea cu pasiunea lui pentru lege și ordine. Încă visa să facă parte din poliție într-o bună zi, iar în ultimul timp spusese că voia să lucreze pentru FBI sau CIA după facultate. Ideile lui erau total opuse față de cele ale lui Kevin.

În ziua următoare, Sean arăta tare supărat când se duse să doarmă la Billy. Părinții lui plecaseră să-l scoată pe Kevin din pușcărie. Avocatul pledă cu tărie pentru renunțarea la acuzații și trimiterea lui Kevin la un centru de reabilitare. Judecătorul fusese deschis la această propunere și stabili o audiere peste două săptămâni, ceea ce le dădu foarte puțin timp pentru a găsi un centru de reabilitare, pe care să i-l prezinte judecătorului. Spre disperarea părinților, zilele lui la Universitatea Santa Cruz se terminaseră pentru totdeauna. Erau devastați din cauza situației în care se afla.

Kevin arăta încrezut când se întoarse acasă și nu părea marcat de noaptea pe care o petrecuse în pușcărie, de acuzații sau de exmatricularea de la școală. Îi aduseseră lucrurile acasă, iar Sean observă că ține aproape un rucsac. Era sigur că avea droguri în el și avu impresia că Kevin era drogat mai târziu în acea seară, însă părinții nu observaseră. Sean era furios. Kevin nu avea nici un pic de respect pentru părinții lor, casa lor sau chiar pentru el însuși. De-abia ieșise din pușcărie și se apucase din nou de droguri. Sean era convins de asta.

– O să-i omori pe mama şi pe tata, spuse Sean cu mâhnire, când intră, o oră mai târziu, în camera fratelui său.

Kevin era întins pe pat, asculta muzică cu televizorul pornit. Sean nu ştia ce consumase, dar orice ar fi fost îl făcea fericit.

– Nu-mi ţine prostiile alea de predici pioase, spuse Kevin uitându-se la fratele lui mai mic, care stătea în mijlocul camerei. Cei doi trăiau în lumi diferite. Încă nu eşti poliţai, chiar dacă gândeşti ca unul.

– Tata are dreptate, spuse Sean încet.

Îşi pierduse tot respectul pentru fratele său şi ura să vadă ce le făcea părinţilor. Mama lor plângea întruna de două zile, iar tatăl lui plânsese când îi spusese ce se întâmplase. Se simţeau învinşi şi nu ştiau ce să facă să-l oprească.

– Vei ajunge în puşcărie! Văzuse scenariul de o mie de ori la televizor, la emisiunile pe care le urmărea.

– Nu, ţânc fricos ce eşti, o să ajung probabil să fiu eliberat condiţionat. Nu e aşa mare scofală cum o fac ei să pară. E doar marijuana, pentru numele lui Dumnezeu, nu metanfetamină sau cocaină. E puţină iarbă.

Dar nu era doar puţină. Avusese o cantitate considerabilă de marijuana la el şi în maşină când trecuse pe culoarea roşie a semaforului şi îl suspectaseră că era sub influenţa drogului.

– E ilegal, spuse Sean, stând în continuare în mijlocul camerei şi urmărindu-l.

Kevin părea complet relaxat, întins în pat. Fusese atât de drogat când îl arestaseră că de-abia îşi mai amintea noaptea petrecută în puşcărie şi dormise ca un prunc. Poate că data viitoate va fi cocaină, sau metanfetamină, sau ciuperci, sau LSD, sau orice alt drog pe care îl consumi cu prietenii tăi.

– Ce ştii tu despre ce fac eu cu prietenii mei? îl întreabă Kevin mânios.

Fratele lui se transforma într-un poliţist de la Narcotice.

– Aud lucruri.

– Eşti doar un copil, Sean. Nu ştii despre ce vorbeşti.

– Ba da, ştiu. Şi ştii şi tu. Îţi jur că o să te bat când mai cresc dacă le mai faci asta, spuse Sean. Tremura de furie, dar fratele lui doar râse de el şi îi arătă uşa camerei.

– Mor de frică, micuţule. Acum mişcă-ţi fundul din camera mea înainte să te bat eu pe tine.

Părea cineva care venise de pe altă lume, dintr-o altă familie. Era un străin printre ei şi aşa fusese dintotdeauna. Kevin găsea mereu o modalitate să facă tot ce voia el. O făcuse dintotdeauna, indiferent ce consecinţe avea asupra lui sau a celorlalţi.

Sean plecă tăcut din cameră, iar în următoarele zile părinţii lui se întâlniră cu terapeuţi şi avocaţi. Găsiseră un centru de reabilitare în Arizona unde să-l ducă, iar avocatul urma să-l întrebe pe judecător dacă Kevin ar putea pleda pentru o pedeapsă mai uşoară şi să fie trimis la reabilitare în perioada de probă, fără a petrece timp în puşcărie. Nu era un lucru cert, iar cu o zi înainte de a merge la tribunal, tatăl lui îl puse să îşi tundă părul şi să se bărbierească. Kevin refuză, dar nu avea de ales. Tatăl lui îi dădu un costum şi îi spuse să-l poarte. Ochii lui Mike ardeau de furie când i-o ordonă.

– Nu mai vreau să-i faci asta niciodată mamei tale, spuse printre dinţii încleştaţi, de-abia păstrându-şi calmul, iar Kevin încuviinţă.

Mike îi dădu o cămaşă şi o cravată care să se asorteze şi o pereche de pantofi de-ai lui, din moment ce purtau aceeaşi mărime şi nu voia să meargă cu el în centru să-şi cumpere unii noi. Timp de două săptămâni, Kevin stătuse acasă şi nu îl lăsaseră să plece nicăieri. Nu îi plăcea planul pe care îl aveau în minte, dar până şi lui i se părea mai rezonabil decât patru ani de puşcărie, dacă era condamnat.

Drumul spre Santa Cruz fu destul de lung şi tăcut. Le luă aproape trei ore în traficul din San Francisco

și căzuseră de acord să se întâlnească cu avocatul în afara sălii de judecată. Primiseră o scrisoare oficială de la centrul de reabilitare din Arizona prin care Kevin era acceptat. Devenea din ce în ce mai real pentru el în timp ce se duceau către tribunal. Kevin părea speriat, chiar dacă nu la fel de mult ca părinții lui. Îl lăsaseră pe Sean la Billy, iar Marilyn urma să îi ducă pe amândoi la antrenamentele de baseball după-amiază.

Judecătorul ascultă ceea ce propunea avocatul familiei O'Hara și nu făcu nici un comentariu în timp ce studia scrisoarea care îi fu înmânată, cu descrierea centrului și ce oferea.

– Ești un tânăr foarte norocos, îi spuse lui Kevin după ce citise informațiile despre centru. Mulți părinți ți-ar fi întors spatele și te-ar fi lăsat să mergi la pușcărie. Și s-ar putea să-ți fi prins bine să te fi lăsat, spuse cu severitate. Ceea ce voi face voi face pentru ei mai mult decât pentru tine. Și ai face bine să te folosești de șansă, altfel vei ajunge la închisoare. Verdictul este de șase luni la acest centru de reabilitare din Arizona, ce îmi pare mai degrabă un club rural. Ai face bine să stai acolo toate cele șase luni. Dacă pleci cu o zi mai devreme, te trimit la închisoare. Și te voi ține doi ani sub supraveghere. Dacă vei încălca legea sub orice formă în acești doi ani, mergi la închisoare. S-a înțeles?

Kevin încuviință, de-abia putând să-și stăpânească furia. Șase luni la reabilitare părea a fi un coșmar, și toate astea din cauza părinților, pentru care nu simțea nici un pic de recunoștință în acel moment. Era terminat. Judecătorul spuse că avea douăzeci și patru de ore la dispoziție să ajungă la centrul din Arizona și voia dovada că fusese internat. Îl întrebă pe Kevin dacă avea ceva de spus în apărarea lui, dar acesta negă. Mike, în schimb, vorbi pe un ton răgușit și îi mulțumi judecătorului pentru înțelegere.

– Vă doresc baftă cu fiul dumneavoastră, spuse judecătorul cu blândețe, în timp ce în ochii lui Mike apăruseră lacrimi, iar ale lui Connie curgeau pe obraz.

Fuseseră două săptămâni dureroase și înspăimântătoare.

Întoarcerea în San Francisco fu la fel de tăcută ca drumul spre tribunal. Mike o rugase pe asistenta lui să rezerve locuri la un zbor către Arizona la șapte dimineața în ziua următoare. Avea să-l conducă chiar el pe Kevin, să se asigure că va ajunge acolo și că nu va fugi.

Kevin se duse direct în camera lui când ajunse acasă și fumă fără să se ferească o țigară cu marijuana. Familia simți mirosul, dar nu intră în cameră. Coșmarul era pe sfârșite, iar în ziua următoare va fi la reabilitare, asta dacă nu fugea din cauza rigorilor impuse de program, sau dacă uita că în acest caz ajungea la închisoare.

După ce Kevin urcase în cameră, iar Connie și Mike se schimbară de hainele de la tribunal, Connie se duse să-l ia pe Sean de la Billy. De-abia ajunseseră acasă de la antrenamentul de baseball. Când apăruse, Sean se uită la ea cu o privire îngrijorată. Fratele lui se purta uneori ca un nemernic, dar îl iubea oricum. Era până la urmă fratele lui, iar Sean nu voia să intre la închisoare.

– Merge la pușcărie? întrebă Sean cu o voce panicată, dar mama lui clătină din cap. Părea extenuată și frântă.

– Nu, îl trimit la reabilitare în Arizona timp de șase luni și a primit doi ani de eliberare condiționată, așa că ar face bine să se comporte cum trebuie. Dacă părăsește centrul sau dacă greșește cumva, va merge la pușcărie.

Erau vești bune, dar nu îi păreau așa încă. Era perfect conștientă de riscuri și nu avea nici o idee cum și cât va coopera Kevin. Vor merge în weekenduri pentru vizite de familie, vor lua parte la ședințe de terapie împreună cu el și poate va trebui să vină chiar și Sean. Kevin îi făcea să treacă prin momente dificile. Era cel mai grav lucru pe care îl făcuse până acum și încă nu se terminase.

– Va fi bine, mamă, spuse Sean pentru a o liniști, dar nici el nu credea asta cu adevărat.

În timp ce Connie vorbea cu Sean și Billy, Marilyn venise să întrebe ce se întâmplase, iar Connie îi povesti foarte ușurată. Mergea la reabilitare, și nu la pușcărie. Marilyn vedea clar cât de tensionată și de extenuată era Connie și își îmbrățișă prietena. Connie arăta la fel de epuizată cum se și simțea. Billy le observa în tăcere; nu știa ce să spună. Îl bătu prietenește pe Sean pe spate și îl împinse înainte să plece, ceea ce era felul lui de a-i spune cât de rău îi părea. Sean se uită la el zâmbind. Izzie îl sună seara aceea acasă pe Sean ca să-l întrebe ce se întâmplase.

– Deci merge la pușcărie?

– Nu. Oricum, nu de data asta. Dar dacă mai greșește o dată, probabil că va merge. Nu știu ce e cu el, mereu a fost o pacoste, spuse Sean, părând el însuși obosit.

Toată ziua își făcuse griji pentru fratele și pentru părinții lui, care erau vizibil devastați de ceea ce făcuse Kevin și de ceea ce i s-ar putea întâmpla.

– Unii oameni sunt diferiți, cred, spuse Izzie încet. Chiar și în aceeași familie. Ce face mama ta?

Cu toții își făceau griji pentru ea. Arestarea lui Kevin fusese un adevărat șoc.

– Este distrusă. Nu spune nimic, dar parcă a fost lovită de un autobuz. La fel și tata. Îl duce mâine pe Kev la Phoenix.

– Kevin este speriat? întrebă Izzie, afectată de întâmplare. Era prima persoană pe care o știau care mergea la reabilitare.

– Nu, cred că este enervat. Nu spune multe și a coborât astăzi la cină drogat până peste cap. Părinții mei nu și-au dat seama, dar eu, da. Tata i-a spus că trebuie să coboare pentru mama, care a plâns pe toată durata cinei.

Situația îi părea groaznică lui Izzie și putea să simtă din vocea lui Sean efortul pe care îl făcea, căci ura să-și vadă părinții atât de supărați.

Mike și Kevin plecară a doua zi de dimineață înainte ca Sean să se fi trezit. Connie se trezi să-și ia rămas-bun de la fiul ei și încercase să-l îmbrățișeze, dar el o alungă și se feri, ceea ce era mult mai mult decât putea Mike să suporte, și îl apucă tare de braț.

– Spune-i la revedere cum se cuvine mamei tale, rosti printre dinți, iar Kevin o îmbrățișă în timp ce ea plângea.

Plecară cât încă era întuneric, iar Connie se întinse în pat și plânse cu suspine. Mike se întoarse singur acasă mai târziu și izbucnise în plâns când se așeză în pat, iar Connie îl îmbrățișă, încercând să-l consoleze.

– Cum se simțea când l-ai lăsat acolo? îl întrebă Connie despre Kevin.

– Părea că mă urăște. A întors spatele și a plecat.

Kevin uitase deja că un judecător l-a trimis acolo, nu părinții lui.

Casa familiei O'Hara părea dintr-odată prea liniștită fără Kevin, cu toate că fusese deja plecat la facultate. Dar recenta lui prezență fusese impunătoare, cu ostilitatea lui, băutul clandestin, fumatul de marijuana și stresul pe care-l cauza tuturor celor din jur. La început, ritmul fără el părea nefiresc și necunoscut. Lui Sean îi era dor de ideea unui frate mai mare, dar realitatea în ceea ce îl privea pe Kevin nu fusese niciodată aceeași cu speranțele sale.

Sean alterna învățatul cu televizorul. Emisiunile lui favorite erau tot cele despre infracțiuni, iar Izzie venise de câteva ori să învețe împreună. Îi făcu prăjiturile lui preferate și aduse brioșe pentru el și părinții lui. Nu știa cum să fie de ajutor. Vedea tristețea din privirile lor, chiar și la Sean.

Sean fu tăcut în următoarele săptămâni și începu să se simtă mai bine când avu de susținut examenele

semestriale. Izzie ajunse la jumătatea materiei când, într-o seară, tatăl ei bătu la ușa dormitorului și o rugă să vină în sufragerie. Îl urmă mirată și se sperie automat când o văzu pe mama ei așteptând pe canapea, aparent încordată.

– Am dat de necaz? întrebă Izzie uitându-se când la unul, când la altul.

Nu își putea aminti dacă făcuse ceva rău, dar nu se știe niciodată. Orice era posibil. Poate că sunaseră de la școală să spună că a picat toate testele. Dacă așa era, ar fi fost o premieră.

– Eu și mama ta avem să-ți spunem ceva, zise Jeff încet, după ce se așeză.

Izzie stătea pe un scaun și totul era nefiresc în acel tablou. Mama ei nu se uita la ea, iar camera era atât de tăcută încât Izzie putea auzi ceasul vechi bătând pe hol. Nu își aducea aminte să-l mai fi auzit din sufragerie, dar nimeni nu vorbea.

– Divorțăm, spuse Jeff, arătând învins.

Izzie îi privea fix cu ochii mari, neștiind ce să răspundă. *Cât de îngrozitor? Cum ați putut? De ce? Nu vă iubiți? Ce se va întâmpla acum cu mine?* Îi treceau o mie de gânduri prin minte, dar nu putea spune nimic. Voia să țipe sau să plângă, dar nici asta nu putea. Tot ce putea să facă era să se uite când la unul, când la altul. În cele din urmă, mama ei își întoarse privirea către ea.

– A cui a fost ideea?

Fu singurul lucru pe care putu să îl spună. Era sigură că fusese ideea mamei ei. Mereu se comportase ca și cum nu ar vrea să fie de fapt acolo.

– A amândurora, răspunse tatăl ei, în timp ce Katherine se uita la soțul și la fiica ei ca la niște străini.

Se simțise ca o străină între ei timp de mulți ani. Nu voise niciodată copii și îi spusese asta lui Jeff când se căsătoriseră. Se cunoscuseră în perioada când erau amândoi studenți la Drept, iar el avusese pe atunci

visuri mari de corporatist, dar mai târziu își schimbase părerea și se îndrăgostise de munca pe care o făcea la ACLU. Se angajase pe perioada verii la ei și nu mai plecase niciodată, continuându-și munca acolo pe toată perioada studiilor.

Ambițiile și țelul lui Katherine nu se schimbaseră niciodată, însă Jeff devenise o altă persoană de-a lungul timpului. Se gândise că un bebeluș le-ar ajuta căsnicia și le-ar face bine și promisese că va face tot ce va putea ca să o ajute, și asta și făcuse. Fusese mult mai atent cu Izzie decât fusese ea, iar Katherine știa. Chiar și după nașterea lui Izzie, spre groaza ei, nu se împăcase niciodată cu ideea. În ceea ce o privea, fusese o greșeală teribilă. Și era implicată o ființă umană. Izzie era o fetiță minunată, dar Katherine nu se simțea ca o mamă, niciodată în trecut și nici acum. Știa că lipsește o parte importantă din ea. Nu putea relaționa. Se simțea vinovată și îl ura pe Jeff pentru că o forțase, pentru că o convinsese. Fusese atât de convingător. Propriii părinți ai lui Katherine fuseseră mereu distanți cu ea, nimic din trecutul ei nu o învățase cum să fie mamă, și, în adâncul sufletului, nici nu voia să învețe. Se simțea un monstru de fiecare dată când se uita la propriul copil și știa că și Izzie simte asta. Jeff negase cât timp putuse, dar, deși nu o recunoștea față de Izzie, el fusese cel care ceruse divorțul, iar Katherine se simțise ușurată.

– Mama ta are un nou loc de muncă foarte important, explică Jeff. Va fi avocat senior pentru o corporație foarte mare și va călători mult timp. Nu vrem să fim căsătoriți astfel. Uneori, lucrurile se schimbă între doi oameni, spuse uitându-se la fiica lui. Căsnicia noastră nu mai are sens odată cu noul serviciu al mamei tale.

– Deci ne părăsești pentru un nou loc de muncă? o întrebă Izzie pe mama ei, având o expresie neliniștită, iar Katherine simți un pumnal în inimă. Știuse dintotdeauna că nu ar fi trebuit să aibă copii, iar Izzie plătea

acum prețul. Până și ea știa cât de greșit este, dar nu își putea schimba sentimentele sau lipsa instinctelor materne. Izzie știa cel mai bine asta. Nu reușise niciodată să-i câștige afecțiunea sau mai mult de o mică parte din timp. Crescuse simțindu-se o povară și, în multe feluri, în viața mamei ei chiar era. Jeff încercase să compenseze, dar el era tatăl, nu mama, iar Izzie tânjise toată viața după dragostea maternă. Iar acum ea pleca. Pentru un loc de muncă.

– Nu vă părăsesc, spuse Katherine uitându-se la fiica ei, știind că ar fi trebuit să o ia în brațe, dar nu putea. Eu și tatăl tău am făcut un plan rezonabil. Vei petrece trei zile pe săptămână cu el, apoi alte trei cu mine, când sunt în oraș. Și îți poți petrece duminica cu oricare dintre noi va fi disponibil. Sau putem face trei zile una după alta și apoi alte trei prin rotație, oricum preferi.

Părea un plan rezonabil, dar pentru o afacere, nu pentru un copil.

– Vorbești serios? întrebă Izzie îngrozită. Te aștepți să sar de la unul la altul ca o minge pe care o pasați sau precum un câine? Cum aș putea să duc o astfel de viață? O să-mi fac bagajele o dată la trei zile. Aș prefera să fiu orfană și să trăiesc într-un orfelinat. Nu pot trăi așa. Este o nebunie.

Katherine părea surprinsă, iar Jeff nu spunea nimic. Se gândise și el la dificultățile pe care le va întâlni Izzie, dar pentru Katherine părea „echitabil".

– Presupun că am putea alterna săptămânile, dacă e mai bine așa pentru tine, îi spuse lui Izzie, asemenea unui client căruia încerca să-i facă pe plac.

– Nu vreau să jonglez între voi, spuse Izzie în timp ce lacrimile îi țâșniră. Îi distrugeau viața. Sunteți amândoi nebuni. Nu pot trăi așa. Nu este vina mea că voi nu vă mai iubiți și că tu îți iei un nou serviciu. De ce vă răzbunați pe mine?

– Dar asta înseamnă custodia comună, spuse calm Katherine, încercând să nu reacționeze la suferința din ochii fiicei ei.

Nu ar fi cerut niciodată divorțul. Se resemnase cu aranjamentul de conviețuire pe care îl făcuseră. Dar când îi spuse lui Jeff despre noul loc de muncă, el ceruse divorțul. Și, gândindu-se mai bine, avea sens și pentru ea, iar Izzie era suficient de mare ca să înțeleagă.

– Nu sunt o piesă de mobilier pe care să o trimiteți de la unul la altul și să așteptați să mă mut de două ori pe săptămână.

– Te vei obișnui. Ar putea exista chiar și câteva avantaje pentru tine. Tocmai am găsit un apartament foarte drăguț în centru, lângă biroul meu, într-o clădire cu piscină.

– Nu vreau o piscină. Am nevoie de o mamă și de un tată și de un cămin. Nu puteți să vă înțelegeți cumva?

De cum puse întrebarea, amândoi clătinară din cap.

– Amândoi merităm o viață mai bună de atât. Căsnicia noastră nu mai funcționa de multă vreme, spuse cu tristețe Jeff. Și îmi pare rău că îți este greu.

– Peste un an, când vei avea paisprezece ani, îi vei putea spune judecătorului ce vrei. Dar acum depinde de tatăl tău și de mine să găsim un aranjament echitabil, explică din nou Katherine.

– Echitabil pentru cine? Nu contează ce cred și eu? Amândoi se uitau absenți la ea și nu știau ce să facă. Cred că custodia comună e de rahat și la fel și voi, spuse Izzie și fugi în camera ei, trântind ușa.

O sună pe Gabby și începu să plângă și îi spuse ce se întâmplase. Lui Gabby nu-i venea să creadă și îi spuse că putea sta cu ei de oricâte ori dorea. Dar Izzie nu voia să stea cu Gabby, voia propria casă. Îi sună și pe Sean și pe Andy, și amândurora le păru rău pentru ea.

Izzie stătu în pat și plânse toată noaptea. A doua zi la micul dejun, tatăl ei îi spuse că vor încerca cumva să rezolve situația ca să fie mai ușor pentru ea.

– Poate că vei putea sta o săptămână pe rând la fiecare dintre noi, două săptămâni sau o lună. Ai putea să stai aici tot timpul dacă ar fi după mine, dar va trebui să-ți vezi și mama.

– De ce? Va fi oricum mereu plecată. De ce nu alternați voi și mă lăsați pe mine să stau aici tot timpul? Am auzit de părinți care fac asta.

– Cred că ar fi destul de neplăcut pentru noi, spuse Jeff cu tristețe, urând chinul prin care o punea pe Izzie să treacă, dar căsnicia se terminase de mult.

Mergea de un an la terapie de grup și nu mai voia să trăiască într-o căsătorie moartă, cu o femeie care nu-l mai iubea și pe care nici el nu o mai iubea. Însă Izzie era acum victima.

– Dar e în regulă să fie neplăcut pentru mine, presupun, spuse cu amărăciune Izzie în timp ce amesteca cerealele în castron cu lingura. Se uită apoi cu tristețe la el. Să nu mă învinovățiți dacă sunt dată afară de la școală. Nu pot să iau note acceptabile și să mă și mut de trei ori pe săptămână, pentru că tu și mama nu vă mai plăceți. Și în momentul în care voi împlini paisprezece ani, îi voi spune judecătorului că nu voi merge de la unul la altul, așa că ar fi bine să vă gândiți la altă soluție.

– O să încercăm, spuse tatăl ei trist, dar încă nu se putea gândi la altceva.

Un moment mai târziu, auzi ușa de la intrare închizându-se, când Izzie plecă la școală.

Singurul lucru care îi aduse alinare în acea zi și în următoarele luni erau prietenii ei. Petrecea cât mai mult timp putea la familia O'Hara, iubită și îngrijită de Connie. Stătea la Gabby din când în când, ceea ce o ajuta, de asemenea. Judy era o persoană caldă și o plăcuse dintotdeauna pe Izzie și îi părea rău pentru divorț. Gabby

și Michelle erau solidare și o ajutau, cum făceau toți prietenii ei, de altfel.

Aranjamentul de custodie cu Katherine nu funcționă, de fapt, niciodată. Era plecată aproape de fiecare dată când Izzie se presupunea că trebuia să stea cu ea și renunțaseră într-un final ca Izzie să se plimbe de la unul la altul, ca o minge de tenis. În schimb, rămăsese cu tatăl ei și mergea la mama ei o noapte, din când în când, la sfârșit de săptămână. Katherine o scotea la cină și o lăsa să o aducă pe Gabby să înoate în piscină. Câteodată, trecea și o lună fără ca Izzie să o vadă, sau chiar mai mult, dar, chiar și când o vedea, Izzie știa că mama ei nu era cu adevărat prezentă. Se baza pe tatăl ei, care o iubea, și pe cei patru prieteni minunați. Și pe Connie O'Hara, mătușa adoptivă iubitoare. Nu era tot ce ar fi trebuit să aibă, dar, una peste alta, era bine și așa pentru Izzie.

capitolul 4

Primul mare eveniment al începerii clasei a zecea era că Billy și Gabby „o făcuseră" în weekendul de dinaintea Zilei Recunoștinței. Gabby îi mărturisi lui Izzie a doua zi și mamei ei în următoarea. O asigură pe mama ei că folosiseră prezervativ și recunoscu de față cu Izzie că nu fusese atât de minunat precum sperase. Billy se înfierbântase mai ceva ca artificiile de Ziua Națională, terminase un pic prea repede față de cum se așteptau ei și duruse, chiar mult. Fuseseră amândoi virgini, dar partea cea mai bună fu tandrețea dintre ei. Erau împreună de doi ani, nu se înșelaseră niciodată și nici nu se uitaseră după altcineva. Erau înnebuniți unul după celălalt, iar Gabby spuse că datorită faptului că „o făcuseră", legătura dintre ei devenise mai puternică. Mama ei primi foarte bine vestea. Judy era îngrijorată de responsabilitatea pe care amândoi și-o vor asuma, dar era recunoscătoare

pentru sinceritatea lui Gabby, astfel că știa ce se întâmplă în viața fiicei ei.

Până la sfârșitul weekendului, Cei Cinci Magnifici, după cum Connie îi mai numea încă, aflaseră. Billy nu se lăuda cu asta, dar ceva în felul în care stăteau mai aproape unul de altul, în modul în care se priveau de parcă ascundeau vreun secret, îi făcuse pe toți să-și dea seama ce se întâmplase. Izzie încă mai credea că erau prea tineri pentru a face sex, dar Gabby și Billy nu se îndoiau nici o clipă că se iubesc și erau gata să-și asume responsabilitățile aferente. El era responsabil de folosirea prezervativelor, iar Gabby îi spuse mamei ei că vrea să ia anticoncepționale ca să nu rămână gravidă. Reușiră să o mai facă de două ori, acasă la Billy, când mama lui lipsea, tatăl era la serviciu, iar Brian la școală. Avuseseră o pauză de prânz la școală. A doua oară fu mai bine, iar a treia oară nemaipomenit. Erau bucuroși că hotărâseră, într-un final, să adauge și sexul în relația lor.

Judy o duse pe Gabby la un centru de planificare familială cu o zi înainte de Ziua Recunoștinței și cumpără anticoncepționale, iar ceilalți se simțiră dintr-odată imaturi și lăsați pe dinafară. Nici unul dintre ei nu avea iubită sau iubit. Andy își petrecea tot timpul studiind, Sean era liniștit și nu la fel impunător ca Billy și mereu se plângea că fetele nici măcar nu se uită la el. Izzie își petrecuse ultimii doi ani supraviețuind divorțului părinților. De-abia dacă își vedea mama, deși Katherine o suna frecvent din alte orașe ca să vadă ce mai face. Din când în când petreceau weekendul împreună, dar nu foarte des. Și, într-un anume fel, lui Izzie îi era dor de ea. Era ciudat să nu mai ai o mamă în casă, darămite una pe care de-abia să o vezi. Se simțea tristă câteodată. Jeff încerca să compenseze indiferența și absența mamei. Erau însă momente când chiar îi era dor

să aibă o mamă pe care să o vadă zilnic, indiferent de cât de ocupată era Katherine înainte de divorț.

Jeff nu întâlnise încă pe nimeni la care să țină cu adevărat, dar își dădea întâlniri de vreun an. De fiecare dată când aducea pe cineva acasă, trebuia să asculte comentariile critice ale lui Izzie, care avea de obicei dreptate. Nu își dorea să se recăsătorească, dar și-ar fi dorit să găsească o femeie pe care să o iubească îndeajuns încât să poată trăi cu ea, mai ales că Izzie pleca la facultate peste doi ani. Știa cât va fi de singur când va pleca și nu își făcea iluzii că Izzie va rămâne în San Francisco. Izzie voia să vadă și alte locuri, chiar dacă s-ar fi întors apoi în oraș. Jeff realiza că nu va avea viață personală fără ea. Tot ce făcea se învârtea în jurul fiicei lui.

În ultimele luni, Jeff se întâlnea cu o colegă de serviciu pe care părea că o place și o aduse acasă să cineze cu Izzie. Dar aceasta o displăcu profund. Tatăl ei împlinise cincizeci și trei de ani, iar tânăra avocată cu care se întâlnea avea puțin peste treizeci de ani, iar Izzie îi atrase atenția a doua zi că era prea tânără pentru el, iar Jeff se rușină. Și el se gândise la asta, dar era ciudat să-i fie menționat de fiica lui de cincisprezece ani, care era mai apropiată ca vârstă de ea decât era el, cu toate că nu cu mult. Însă, femeile de vârsta lui nu îl atrăgeau.

– Nu mă căsătoresc cu ea. Ne întâlnim doar, îi spuse lui Izzie.

– Menține relația așa cum e acum, spuse Izzie serioasă. În plus, nu e la fel de inteligentă ca tine.

– De ce spui asta? păru surprins.

– Tot întreba ce înseamnă cutare și cutare lucru, lucruri pe care ar fi trebuit să le știe ca avocat. Fie se preface proastă, fie chiar este. Oricum ar fi, meriți mai mult, spuse Izzie în timp ce clătea vasele de la micul dejun și le punea în mașina de spălat. Devenise mâna de femeie în casă și avea o relație confortabilă, adultă cu tatăl ei.

– Nimeni nu va fi la fel de inteligentă ca mama ta, afirmă tatăl ei sec. Nici eu nu sunt sigur că sunt. Probabil că nu. „Sau la fel de rece", se gândi în sinea lui, dar nu o spuse. Nu știu dacă îmi trebuie vreun geniu sau dacă vreau unul. Doar o femeie drăguță, prietenoasă, continuă, iar Izzie se uită la el din partea cealaltă a bucătăriei.

– Ai nevoie de una deșteaptă, tată. Te-ai plictisi cu una proastă.

Și mama ei se întâlnea cu cineva, cu directorul executiv al companiei pentru care lucra. Divorțase recent. Izzie nu-l cunoscuse încă, dar îi povestise mama ei. În cei doi ani de când divorțaseră părinții ei, devenise mult mai matură decât vârsta pe care o avea.

Nu aveau planuri speciale de Ziua Recunoștinței, așa că Jeff acceptase o invitație pentru amândoi de la una dintre colegele de la ACLU, o femeie drăguță, divorțată, cu doi copii aproximativ de aceeași seamă cu Izzie și care mai invitase vreo alte douăsprezece persoane. Părea a fi o invitație nepretențioasă și un mod drăguț de a petrece ziua. Katherine era în New York cu serviciul și petrecea acolo cu prietenii.

Familia O'Hara planifica să fie gazdă pentru rude și prieteni, iar în acest an aveau multe pentru care să fie recunoscători. Kevin se descurcase bine la centrul de reabilitare și se reîntorsese ca băiatul care speraseră dintotdeauna că va fi. La douăzeci și doi de ani, mergea la City College, lua note bune și spera să absolve în acel an. Era o mare ușurare pentru ei, iar cei doi băieți se înțelegeau bine. Kevin îi ceruse scuze lui Sean într-o ședință de terapie din Arizona pentru că fusese un frate așa de rău. Era o altă persoană când se întorsese acasă.

Andy și părinții lui vizitau rudele mamei în Carolina de Sud. Judy și Adam mergeau la hotelul Fairmont cu Michelle, iar Gabby petrecea Ziua Recunoștinței la familia Norton. Marilyn planificase o cină în familie

cu Larry, cei doi băieți și Gabby. Era o masă pe care o pregătea mereu și o făcea bine, iar Gabby promisese să o ajute.

Ajunse acasă la Billy îndeajuns de devreme încât să o ajute pe Marilyn să termine pregătirile. Scosese cea mai bună față de masă din in, iar Billy și Gabby aranjaseră împreună masa. Folosiseră cea mai bună veselă din porțelan și cristal pe care o avea Marilyn, iar curcanul mirosea delicios în timp ce îl ungea. Planificaseră să mănânce la ora șase, iar Larry se dusese să urmărească un meci de fotbal la un prieten, dar promisese că se va întoarce la timp pentru cină. La ora șase încă nu se întorsese și nu răspunse la mobil când îl sună Marilyn. Îl așteptară până la ora șapte. Curcanul se uscase, iar Marilyn era furioasă foc.

Se așezară la masă la ora șapte și jumătate, cu o oră și jumătate mai târziu decât planificaseră. Biscuiții erau puțini arși, iar curcanul și umplutura se uscaseră de tot. Nimeni nu menționase absența lui Larry în timpul cinei. Marilyn servi plăcinte cu dovleac și mere la desert, alături de înghețată de vanilie făcută în casă. După ce se ridicară de la masă, băieții și Gabby o ajutară să curețe. La ora zece și jumătate, totul era pus la loc, iar Gabby pretinse că nu o observă pe Marilyn plângând, în timp ce urca scările, moment în care intră și Larry, comportându-se ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Copiii dispărură ca șoarecii și se duseră la locul de joacă din subsol, să vizioneze un film.

Marilyn se întoarse și se uită la el de pe scări. Vocea îi era calmă, dar ochii îi ardeau. Larry arăta de parcă băuse toată ziua.

– Unde ai fost?

Își făcuse griji toată seara.

– Am luat cina cu un prieten, răspunse ca și când fusese o zi oarecare și nu Ziua Recunoștinței.

Dar nu păcălea pe nimeni, exceptând poate pe sine.

– Ai pierdut cina de Ziua Recunoştinţei, spuse Marilyn când privirile lor se întâlniră.

– Scuze, am avut altceva de făcut, spuse brusc, trecând pe lângă ea pe scări, iar Marilyn mirosi alcoolul din respiraţia lui şi văzu urme de ruj pe gulerul cămăşii, o pată mare, pe care o simţi ca o palmă peste faţă.

– Eşti dezgustător, şuieră printre dinţi, iar în momentul în care spuse asta, el îi apucă braţul şi o smuci.

– Nu-mi pasă ce crezi, spuse şi o împinse înapoi.

Aproape că-şi pierdu echilibrul şi era să cadă pe scări, dar se prinse de balustradă la timp.

– Trebuia să faci asta acum? spuse urmărindu-l în dormitor.

Păru dezorientat pentru o clipă, iar ea îşi dădu seama de cât de beat era. Traversă nesigur camera şi se aşeză pe pat. Fusese cu o altă femeie toată ziua.

– O fac când vreau eu să o fac. Nu-mi pasă oricum de Ziua Recunoştinţei. Sau de tine, adăugă.

Era recunoscătoare că băieţii nu-l putură auzi. În timp ce se uita la el, se întreba de ce stătuse atât de mult, de ce suportase insultele şi degradarea, băutura, dezamăgirea şi durerea de a şti sau de a suspecta că o înşelase tot timpul. Îşi spusese că o făcea pentru băieţi, dar acum nu mai era sigură. Poate că îi era doar frică să fie singură sau să piardă un soţ pe care nu-l mai iubea de ani de zile. Nu mai era nimic de iubit la Larry şi ştia că nici el nu o mai iubeşte.

– Întoarce-te unde ai fost astăzi. Nu vreau să fii aici cu copiii în starea în care eşti, spuse calm.

– Ce tot spui?

Părea neîngrijorat şi se întinse pe pat.

Îşi dădu seama privindu-l că încăperea se rotea cu el, dar nu-i păsa.

– Îţi spun să pleci, zise privindu-l de sus.

Vru să o lovească, dar ea se feri.

– Dacă nu te ridici chiar acum, sun la poliţie.

– O să suni pe naiba. Taci! Merg să dorm.

Luă telefonul şi începu să formeze 911. N-ar fi făcut-o, dar voia ca el să creadă că o va face. Larry se ridică fulgerător din pat şi îi smulse telefonul din mână, îl aruncă de perete şi o lovi cu dosul palmei peste faţă înainte ca ea să apuce să se ferească. O lovi tare, iar ea se uită la el cu o ură de care nu credea că e capabilă. Un firicel mic de sânge îi curgea pe obraz.

– Ieşi afară, Larry! Acum!

Ceva din privirea ei îi spunea că vorbea serios. Îşi luă haina de pe pat, ieşi din dormitor, coborî în grabă scările şi trânti uşa de la intrare un moment mai târziu. Marilyn tremura din cap până în picioare. Închise cu grijă uşa dormitorului ca să nu o vadă copiii când veneau sus. Începu să plângă când se aşeză pe pat. Se terminase. Ar fi trebuit să se termine cu mulţi ani în urmă.

Îl sună pe Larry a doua zi de dimineaţă, înainte să vină din nou acasă şi îi spuse să nu se întoarcă.

– Îţi poţi lua lucrurile săptămâna viitoare. Astăzi schimb încuietorile. Vreau să divorţez.

Vocea ei era impasibilă şi rece.

– M-ai scos din sărite aseară. N-ar fi trebuit să faci asta.

O învinuise de zeci de ori înainte, când o lovea, o umilea, flirta cu alte femei sau venea acasă prea băut ca să se ţină pe picioare. Şi le suportase pe toate. Băieţii o văzuseră tratată în moduri în care n-ar fi trebuit niciodată să le accepte şi îl suspectase că o înşela de mulţi ani.

– Am terminat-o, Larry. Intentez divorţ.

– Nu fi nebună. Încerca să trateze situaţia ca nefiind importantă. O să ajung acasă în câteva ore.

– Voi suna la poliţie dacă te mai apropii de casă. Şi vorbesc serios.

Își dădea și el seama că vorbea serios și, acestea fiind zise, Marilyn închise telefonul.

Când îi auzi pe băieți, coborî să le pregătească micul dejun. Chemase deja lăcătușul și schimbase încuietorile în mai puțin de jumătate de oră. Ceru chei în plus pentru băieți. Li le dădu după ce le servi micul dejun și apoi se așeză la masă cu ei.

- Să nu-i dați cheia tatălui vostru când o să-l vedeți. Divorțăm.

Nici unul dintre ei nu părea șocat. Billy părea trist, iar Brian ușurat. Tatăl lui îl disprețuise ani la rândul pentru că nu voia să facă sport.

- Pentru că nu a venit acasă noaptea trecută? o întrebă încet Billy. Poate că era cu un client important.

Billy îl scuza mereu pe tatăl lui. Îi era incredibil de loial.

- Pentru toate motivele pe care toți trei le știm. Băutura, celelalte femei, modul în care ne tratează pe mine și pe Brian și chiar și pe tine uneori, spuse uitându-se la Billy. Sper că va rezolva problema alcoolului acum, dar, indiferent dacă o va face sau nu, eu am terminat. Fusese timp de prea mulți ani nerespectată și abuzată. Îl lăsase să o facă, dar nu mai putea. Lovitura de noaptea trecută fusese picătura care umpluse paharul. Nu îl mai vreau în casa asta. Îl puteți vizita când va avea propria locuință.

- Chiar trebuie? o întrebă Brian încet, iar ea încuviință din cap.

- Nu-l poți alunga așa, mamă, spuse Billy aproape plângând. E și casa lui. Nu are unde să se ducă.

- Își poate permite un hotel.

Și de cum se întoarse către el, Billy observă semnul de pe obrazul ei și vânătaia din jurul ei și știu că tatăl lui mersese prea departe. Se ridică de la masă și se duse în camera lui. Nu o sună pe Gabby, ci pe Izzie, iar ea își dădu seama că ceva e în neregulă în secunda în care îi auzi vocea.

- Ești bine? îl întrebă rapid, iar el începu automat să plângă.

- Cred că tata a lovit-o pe mama aseară. A mai făcut-o. Nu a venit la cina de Ziua Recunoștinței. Divorțează. Sunt ca tine acum, spuse, ca un copil speriat.

Dar nimeni nu lovise pe nimeni acasă la Izzie. Părinții ei nu se mai plăceau și fusese totul simplu și ușor. Izzie știa că nimănui nu-i plăcea de tatăl lui Billy. Era un nemernic și un bețiv, era rău chiar și cu Billy, care plângea pentru el.

- Cum va fi de acum încolo?

Era speriat și se simțea ca și când el va trebui să preia acum toată responsabilitatea. Era singurul aliat pe care îl mai avea tatăl lui.

- Va fi mai bine, îl asigură Izzie. Mama ta va fi mai fericită și nu va mai fi așa supărată. Și va fi bine și pentru Brian. Văzuse cât de dur putea fi domnul Norton cu fiul mai mic. Vei fi bine. Îți promit. E mai bine acum și pentru mine, de fapt. A durat ceva timp să mă obișnuiesc că nu o am pe mama aici, dar oricum nu prea era pe aici. Și nici tatăl tău nu era. Iese mereu să bea cu clienți sau cu prieteni. Chiar tu ai spus-o. Îl simțea pe Billy liniștindu-se pe măsură ce vorbeau.

- Va fi foarte ciudat să nu-l am aici, spuse Billy trist.

Nu-i plăcea ideea că părinții lui vor divorța, dar nu-i plăcea nici cum o trata tatăl său pe mama sa, iar ea era mereu nefericită și așa fusese ani întregi. Nu se mai putea preface.

- Mda, va fi ciudat pentru un timp, fu Izzie de acord. Nu avea sens să mintă și nu mințea niciodată. Însă apoi va fi bine.

Billy nu răspunse pentru un timp, dar mai vorbiră apoi preț de câteva minute. Izzie îl ajuta și îl consola cum făcuse dintotdeauna. Toți o considerau persoana înțeleaptă din grup și cea pe care se puteau baza pentru a le oferi liniște și sprijin emoțional. Era ca atunci când le pregătise

tuturor prânzul în prima zi de grădiniță ca să-i facă să se simtă confortabil și ca acasă. Izzie era acolo pentru fiecare când avea probleme. Billy arăta și se simțea mai bine când terminară de vorbit. Erau așa multe de spus și pentru care să își facă griji. Tot ce știa Billy acum era cât de recunoscător e că are prieteni. Nu ar fi putut depăși momentul fără ei. Erau cel mai frumos dar al său.

Când o văzu pe mama lui un pic mai târziu, arăta deja mai bine, iar Brian zâmbea când coborî. Billy se întreba dacă Izzie avea dreptate. De obicei avea. Billy merse să se întâlnească cu Gabby, să-i spună noutățile. Nu fu surprinsă. Vorbiră mult timp în acea dimineață.

capitolul 5

Un an mai târziu, când Cei Cinci Magnifici începeau clasa a unsprezecea, Brian și Billy deveniră copii cu cheia de gât, dar erau destul de mari ca să se descurce. Billy avea șaisprezece ani și avea grijă de Brian, care avea unsprezece. Billy avea de obicei antrenament la fotbal după școală, iar Brian rămânea să-l vadă. Îi plăcea mult să-l urmărească pe Billy jucând fotbal. Fratele lui era fundașul vedetă. Gabby venea și ea să-l vadă. Încă erau singurul cuplu adevărat din școală, dar se purtau responsabil și până și profesorii erau emoționați de cât de devotați erau unul celuilalt. Gabby îl ajutase pe Billy să treacă prin divorț, ca și ceilalți prieteni ai lui. Izzie fusese consilierul lui în toate problemele legate de separare din moment ce și ea trecuse prin asta. Singurul lucru pentru care Izzie nu-l pregătise, pentru că nici ea nu avusese parte de așa ceva, fu faptul că mama lui începu să se întâlnească imediat cu altcineva, ceea ce îl supără pe Billy. Tatăl lui ieșea și el cu o grămadă de fete tinere, majoritatea cu doar câțiva ani mai mari decât Billy. Larry nu ținea secret faptul că se culca cu orice femeie

[illegible] și tânără pe care putea pune mâna. De fapt, se lăuda cu asta oricui îl asculta, până și fiului său, iar problema alcoolului nu dispăruse. Situația se înrăutățise chiar. Nu mai avea nici un control, iar Billy era îngrijorat.

Marilyn obținuse destul de repede un loc de muncă în vânzarea de proprietăți imobiliare comerciale și rezidențiale. Luase examenul și se descurca foarte bine la o firmă importantă. Învăța dedesubturile și părea chiar că are un dar pentru asta și îi plăcea. Obținuse casa la divorț, iar după șaptesprezece ani de căsnicie, Larry trebuia să îi plătească pensie alimentară și, cu toate că i se părăsese lui Billy, își putea permite. Viața lui Marilyn se schimbase radical. Divorțul se finalizase de șase luni și, în momentul când se termină, îl cunoscu pe Jack Ellison, un bărbat bine, de aproape cincizeci de ani, divorțat, care avea și el doi băieți care trăiau în Chicago. Era proprietarul unui restaurant de succes din centru, care era un punct popular de întâlnire pentru oamenii de afaceri la prânz sau la cină. Nu era stilat sau la modă, dar era o afacere solidă. Deschisese un restaurant aproape la fel de popular în Napa Valley cu un an înainte.

Jack se purta frumos cu băieții ei, iar ea era înnebunită după el. Brian tânjea după atenția și bunătatea lui, și, cu toate că și Billy recunoscuse în silă că era un tip de treabă, el se simțea obligat să nu-l placă, pentru a-i fi loial lui Larry. Billy petrecea cât mai puțin timp posibil cu Jack și cu mama lui și își petrecea majoritatea timpului cu Gabby. Larry de-abia dacă avea timp să-l întâlnească, era mereu prea ocupat și nu făcea nici un efort pentru a-l vedea pe Brian. Se distra prea tare. În weekenduri, când nu lucra la restaurantul din oraș, Jack îi ducea pe Marilyn și pe Brian la ferma lui din Napa, pentru a verifica felul cum merg treburile pe acolo. Câteodată îi ducea și cu barca în golf, ceea ce îl încânta pe Brian. Credea că Jack era un erou. Marilyn era cu adevărat fericită pentru

prima dată după foarte mult timp. Îi spuse lui Connie că se simțea de parcă s-ar fi petrecut un miracol în viețile lor. Singurul care se împotrivea era Billy, dar era sigură că se va obișnui cu Jack în timp. Era imposibil să reziști firii sale agreabile.

Cea mai mare problemă pe care o avu Billy în timpul acestui an, alta decât prietenul mamei și dispariția tatălui din viața lui, era faptul că notele lui avuseseră de suferit de pe urma schimbărilor prin care trecuse, iar consilierul îl avertizase că nu va primi niciodată o bursă pentru fotbal cu aceste note, indiferent de cât de bine juca. Nu avea idee ce să facă, iar anul acesta era esențial pentru a fi acceptat la facultate și a primi o bursă, ceea ce era scopul lui. Era un an provocator pentru el, iar persoanele care făceau recrutările veniseră să-l vadă jucând încă de la începutul anului școlar. Florida, Alabama, Tennesse, LSU, USC și Notre Dame erau rivali și înnebuniți să-l convingă pe Billy să le accepte ofertele. Larry postase pe internet clipuri cu cele mai bune meciuri ale lui Billy, pe care le văzuseră cu toții. Însă consilierul lui îi spuse că nu va avea nici o șansă să fie admis cu o asemenea medie mică. Era vital să-și îmbunătățească notele ca să poată intra la una dintre școlile care îl voiau.

Marilyn angajă un meditator, care aparent complica lucrurile și mai tare pentru el. Într-o zi, la prânz, i se plânse lui Izzie.

– Tata mă va omorî dacă nu o să joc fotbal la facultate, spuse Billy trist.

Gabby încercase să-l ajute cu o parte din teme, dar nici notele ei nu erau prea grozave. Nu fusese niciodată o elevă excepțională și nu voia să meargă la facultate. Tot ce voia să facă era să meargă în L.A. după absolvire și să devină actriță. Fusese visul ei din clasa întâi și acum mai avea doar un an. Nu îi era de nici un folos lui Billy cu școala.

– Chiar vrei să joci fotbal în facultate? îl întrebă Izzie serios, iar el păru șocat. Sau aveai de gând să faci asta doar pentru tatăl tău?

Mama lui Izzie voia ca ea să meargă la Facultatea de Drept, dar era ultimul lucru pe care aceasta și-l dorea. Cu toate că admira munca tatălui ei la ACLU, știa că nu e pentru ea. Nu avea idee ce carieră va urma. Se gândise la învățământ sau la psihologie, poate chiar la studii de asistență medicală sau la Peace Corps[1]. Îi plăcea să aibă grijă de oameni, dar nu știa încă ce formă să îi dea. Îi plăcea ce făcea Connie O'Hara ca soție și mamă. Era modelul lui Izzie, și fusese profesoară. Izzie știa că mama ei s-ar supăra dacă nu va alege o carieră mai strălucită. Katherine voia ca ea să meargă la o școală din Ivy League, ceea ce Izzie nu își dorea, cu toate că notele ei erau suficient de bune pentru a fi admisă. Voia să rămână în California, iar tatăl ei îi spusese să facă ce-și dorește. Îi menționase că nu trebuia să meargă la Harvard sau la Yale pentru a primi o educație bună, ceea ce era neconfortant pentru ea, în ciuda presiunii mamei sale.

– Bineînțeles că vreau să joc fotbal, spuse Billy hotărât. Asta este tot ce-am vrut vreodată. Ce altceva să fac? Toate școlile îmi oferă o șansă grozavă.

Billy știa că asta aștepta tatăl lui de la el și nu voia să-l dezamăgească.

– Păi, cred că atunci va trebui să te ajutăm, spuse Izzie la obiect.

Învăța organizat și lua note bune. Era bună la engleză și istorie, iar Andy era cel mai bun din școală la științe. Cu ajutorul lor, Izzie se gândi că ar putea să-i mărească notele lui Billy, dacă va dori să muncească din greu, și îi spunea că vrea. Billy era hotărât să facă orice pentru a intra la o școală de elită unde să joace fotbal.

---

[1] Program american de voluntariat condus de Guvernul Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

Organizară un program de studiu pentru el. Andy îi preda în timpul liber la prânz, când se întâlneau la bibliotecă, în fiecare zi. Izzie lucra cu el după şcoală. Cei doi prieteni ai lui Billy i se dedicară complet pe tot parcursul anului, ajutându-l cu examenele, pregătindu-l pentru concursuri şi teste şi structurându-i materia în părţi accesibile pe care le putea înţelege şi asimila. La finalul semestrului doi, Billy era în prima treime a clasei, cu 8 la aproape toate materiile şi, ocazional, câte un 10 la testele la ştiinţe, datorită lui Andy. Făcuseră o treabă excepţională, iar Billy întrunea cerinţele pentru a aplica la bursa pe care o voia. Era o victorie uriaşă pentru ei trei, iar Sean venise şi el să-l ajute la spaniolă, căci devenise fluent. La finalul anului, consilierului lui Billy nu-i venea să creadă ce făcuse şi cât de mult evoluase. Nu avea idee cum de reuşise. Marilyn era şi ea entuziasmată. Billy era pe cale să îşi îndeplinească visul. La fel şi ea. Jack o ceruse în căsătorie în iunie, iar ea acceptase.

Nu voiau să aştepte şi hotărâseră să se căsătorească la ferma lui din Napa în august. Marilyn le spuse băieţilor a doua zi după ce el o ceru în căsătorie. Voia ca ei să fie primii care află. Brian era încântat, îl iubea pe Jack mai mult decât pe propriul tată. Billy se îmbătă două zile. Îi spusese mamei lui că îi e rău de la stomac, dar Izzie, Gabby şi ceilalţi ştiau cât de supărat este şi cum reacţionase la veştile primite. Era devastat. Era pentru prima dată când îi era clar că părinţii lui nu se vor mai împăca niciodată. Tatăl lui nu va renunţa la băutură şi, chiar dacă ar fi făcut-o, Marilyn nu-l mai voia. Se căsătorea cu Jack.

Copilăria lui Billy luă sfârşit în vara aceea. Era atât de supărat din cauza căsătoriei mamei lui, încât începuse să bea pe ascuns şi să fumeze marijuana când era singur. Nimeni nu ştia sau bănuia ce face. O ascundea bine. Se îmbătase atât de tare la nunta mamei lui încât leşinase, iar Sean şi Andy au trebuit să-l care până în camera

lui, Izzie şi Gabby ajutându-i. Crezuseră că fusese o excepţie. Marilyn era atât de fericită şi de entuziasmată încât nici nu observă că lipseşte când tăiară tortul. Petrecerea continuă până la patru dimineaţa, şi îi spuse lui Connie că nu fusese niciodată în viaţa ei aşa de fericită.

–Unde este Billy? îl întrebă Connie pe Sean mai târziu, când îl văzu vorbind cu Izzie la o masă departe de ringul de dans, amenajat special pentru ocazie.

Restaurantul din Napa al lui Jack pregătise mâncarea şi era delicioasă.

–Nu ştiu, mamă, spuse Sean uitându-se la Izzie, complicele lui. Poate că a obosit şi a mers să se culce.

Nu-i spusese că Billy leşinase în urmă cu câteva ore şi era inconştient în camera lui.

Connie şi Mike dansară mult. Era o nuntă frumoasă, şi toţi se simţeau romantici când îi vedeau pe mireasă şi pe mire cât de fericiţi erau. Marilyn îi mărturisise lui Connie că voiau să facă un copil. Avea patruzeci şi doi de ani şi credea că încă mai poate. Voiau să încerce imediat. Connie se gândi că lui Billy nu îi va plăcea, însă, până când se va naşte copilul, el va fi plecat la facultate, iar Marilyn avea dreptul să-şi trăiască viaţa. Fusese prea mult timp nefericită alături de Larry. Jack era bun cu ea. Era cu picioarele pe pământ şi calm, înnebunit după Marilyn şi copiii ei. Şi fiii lui veniseră la nuntă şi păreau copii buni.

Familia O'Hara îl plăcea sincer pe Jack şi le plăcea să petreacă timpul cu el şi cu Marilyn. Părinţii lui Gabby, Judy şi Adam, erau şi ei prezenţi la nuntă şi o aduseseră pe Michelle, care părea incredibil de slabă, dar era foarte drăguţă. Semăna mult cu sora ei mai mare, Gabby, doar că mai palidă, mai mică şi mai puţin energică.

Părinţii lui Andy refuzaseră invitaţia, pentru că lucrau amândoi. Mama lui era de gardă, iar tatăl lui în L.A. prezentându-şi cartea la o emisiune TV. Andy

sosise împreună cu familia O'Hara. Jeff Wallace, tatăl lui Izzie, venise cu femeia cu care se întâlnea mai nou, despre care Connie știa că Izzie nu o place. Nici unul dintre copii nu voia schimbări în viața lor. Voiau ca totul să rămână la fel, dar nu se putea. Două perechi de părinți divorțaseră deja și cine știe ce alte schimbări mai avea să le ofere viața. Copiii se schimbau și ei. Într-un an, aveau să plece cu toții la facultate.

Singurul lucru cu care toți fuseseră de acord era că nu îl plăcuseră niciodată pe Larry și îl plăceau foarte mult pe Jack. Spre deosebire de Larry, Jack o trata pe Marilyn ca pe o regină.

A doua zi după nuntă, la restaurantul lui Jack din Yountville din Napa Valley, toți prietenii se întâlniră să ia o gustare și să îi petreacă la plecarea în luna de miere. Jack o ducea pe Marilyn în Europa. Porneau din Paris, iar Jack închiriase o barcă cu pânze în Italia. Îi invitase și pe băieți, dar Brian avea rău de mare, iar Billy nu voia să meargă, astfel că amândoi rămaseră la familia O'Hara. Fiii lui Jack se întoarseră la Chicago să stea cu mama lor.

După ce terminară mica reuniune, mireasa și mirele plecară și toți se întoarseră în oraș. Brian vorbea fericit cu Sean pe drumul de întoarcere. Strălucea datorită amabilității și atenției acordate de tatăl vitreg. Billy de-abia dacă vorbise. Era prea mahmur după noaptea trecută ca să mai spună ceva. Connie credea doar că era obosit. Se duse direct în patul din camera lui Sean de cum ajunseră acasă.

Connie zâmbi în sinea ei, gândindu-se la prima dată când o văzuse pe Marilyn, în prima zi de grădiniță, ziua în care se născuse Brian. O uimea faptul că Marilyn mai voia un alt copil și era gata să ia totul de la capăt. Ea nu se vedea făcând asta. Ea și Marilyn erau prietene de doisprezece ani. Părea greu de crezut.

Timpul trecuse atât de repede. Era și mai uimitor de realizat că viața școlară a copiilor, cei mai buni cinci prieteni, era aproape de final. Cei doisprezece ani de când se cunoscuseră la grădiniță trecuseră într-o clipă.

capitolul 6

Marilyn și Jack se întoarseră din luna de miere trei săptămâni mai târziu. Era deja mijlocul lunii septembrie. Brian începuse clasa a șaptea, iar Cei Cinci Magnifici erau toți în clasa a douăsprezecea. Cariera lor de liceeni era pe ultima sută de metri.

Marilyn o invitase pe Connie să ia prânzul împreună drept mulțumire pentru că avusese grijă de băieți cât fusese plecată, iar Connie insistă că nu fusese nici un deranj. Prezența lor îi bucura atât pe ea și pe Mike, cât și pe Sean.

– Casa noastră este plină de testosteron: Mike, Kevin și Sean. Crede-mă, încă doi băieți nu sunt o problemă. N-aș ști ce să fac cu o fată.

Se gândi apoi la sora lui Gabby, Michelle.

– Ai observat-o pe Michelle la nunta ta? E din ce în ce mai slabă. Mi-am făcut griji pentru ea. M-am gândit să-i spun lui Judy, dar nu am vrut să o supăr. Se concentrează pe Gabby. Nu sunt sigură că observă ce se întâmplă. Mi se pare că Michelle este anorexică.

– Am observat, recunoscu Marilyn. Am văzut și eu asta de ceva timp. Mă tot întreb dacă ar trebui să-i spun lui Judy sau să-mi văd de treabă.

– Cam asta simt și eu. Dar mereu am fost recunoscătoare pentru ce îmi spunea lumea despre Kevin când avea probleme. Câteodată ești prea implicat ca să vezi adevărul sau îți este ascuns.

– Știu. El ce mai face, apropo?

– Minunat. Este încă la City College. Ajunge încet, încet pe drumul cel bun. Ar trebui să absolve anul viitor. A durat mai mult decât am sperat, dar notele lui sunt chiar foarte bune şi nici nu a mai consumat nimic. Este într-o formă bună... ceea ce îmi aminteşte, apropo, spuse cu o voce serioasă. Am găsit câteva sticle de bere sub patul lui Billy. Cred că el şi Sean au cam petrecut într-o noapte. Au aproape optsprezece ani, dar i-am certat oricum foarte tare. Şi-au cerut amândoi scuze, dar voiam să ştii. Cred că este încă supărat pentru că te-ai căsătorit. Îl place pe Jack, dar simte că trebuie să se împartă între el şi Larry. Nu vrea să-i fie neloial tatălui, dar se bucură pentru tine. Jack este un tip minunat. Este de zece ori mai bărbat decât Larry.

Marilyn ştia şi ea asta.

– De aceea m-am şi căsătorit cu el, spuse Marilyn zâmbind uşor.

Părea liniştită şi fericită, iar Connie se bucura pentru ea.

– Cred că Larry pune multă presiune pe Billy astfel încât să nu se apropie de Jack. Brian nu a avut o relaţie cu tatăl lui, aşa că s-a aruncat imediat în braţele lui Jack. Dar este mult mai greu pentru Billy. Cred că îi va prinde bine plecarea la facultate şi că se va îndepărta de tatăl lui. Larry este un dezastru. Nu ştiu cum de se mai descurcă cu afacerea.

Din câte ştia Connie, fostul soţ al lui Marilyn continua să facă bani cu lopata, dar în acelaşi timp bea mai mult decât de obicei şi se întâlnea cu fete care aveau jumătate din vârsta lui. Era patetic. Şi ştia că nici lui Billy nu-i plăcea, cu toate că rareori îşi critica tatăl, dar făcuse câteva comentarii indirecte.

– Billy spune că încă încearcă să se hotărască la ce şcoală să meargă, spuse Connie interesată. Şcolile cu cele mai bune echipe de fotbal au început să îi facă propuneri

de recrutare încă din primăvara anului trecut, ceea ce a fost palpitant pentru el şi pentru Larry. Spune că se gândeşte încă serios la o carieră în fotbalul profesionist şi are în siguranţă abilităţile necesare. Mike i-a promis că vom merge la toate meciurile importante, oriunde s-ar afla.

Marilyn îi zâmbi prietenei ei devotate de atâţia ani. Ştia că vor merge la meciurile lui Billy. Ea, Jack şi Brian plănuiau, de asemenea, să meargă.

– Se pare că ar alege chiar Santa Cruz, pentru a fi aproape de Gabby. În plus, e o şcoală foarte bună pentru el. Putea alege oricare dintre facultăţi. Recruţii făcuseră tot posibilul să accepte oferta şcolii lor.

– Jack este îngrijorat că vrea să joace fotbal profesionist doar pentru a-l impresiona pe tatăl lui, spuse Marilyn. Este singurul lucru de care i-a păsat lui Larry din ziua în care s-a născut. Jack l-a întrebat dacă mai există vreo altă carieră pe care ar vrea să o urmeze. Cred că Billy nici măcar nu s-a gândit la asta. Viaţa de fotbalist este o viaţă dură, cu o carieră scurtă, cu multă presiune şi multe accidentări. Înţeleg punctul de vedere al lui Jack.

– Nu cred că îl vei face pe Billy să-şi schimbe părerea acum, spuse Connie, în special cu toate şcolile bune pe urmele lui. Cine ar putea rezista? Şi se îndreaptă spre acest drum de mult timp. Trebuie să vezi cum se descurcă la facultate, desigur, şi dacă îl selectează, cu toate că Mike spune că are tot ce îi trebuie pentru a deveni un fundaş excepţional şi pentru a avea o carieră nemaipomenită în NFL[1]. Este un puşti norocos. Este visul fiecărui băiat.

– Şi Jack crede asta. Se întreabă doar dacă va fi fericit cu alegerea făcută. Fusese o întrebare rezonabilă pe care

[1] National Football League este liga de fotbal american profesionist. (n.tr.)

Jack i-o pusese lui Billy, iar Marilyn se bucurase că o făcuse.

– Este ceea ce își dorește, spuse încet Connie. Ochii lui se umplu de visuri de fiecare dată când vorbește despre asta. La fel se întâmplă și cu Sean când vorbește despre aplicarea legii.

Însă visul lui Billy era mult mai mare și mai greu de atins, câteodată cu un preț foarte ridicat. Amândouă știau că nu toți clienții sportivi importanți ai lui Larry erau oameni fericiți. Unii duceau o viață goală, în special la sfârșitul carierei, sau se răniseră grav pe teren. Riscurile erau mari, indiferent de cât de mulți bani se câștigau, iar Marilyn știa cel mai bine dintre toți că exista și o parte rău famată a vieții de fotbalist și nu își dorea asta pentru fiul ei. Însă zarurile fuseseră aruncate de tatăl lui încă de când Billy era doar un copil. Larry voia ca Billy să-i trăiască propriile visuri pentru a putea și el la rândul lui trăi prin fiul său. Marilyn știa că acum nu mai poate schimba nimic, mai ales că toate școlile de elită îl voiau.

– Cum a fost luna de miere? o întrebă Connie în timp ce terminau de mâncat. Asta voia de fapt să știe și putea vedea răspunsul în cât de relaxată și de fericită era Marilyn.

– Minunat! Parisul este incredibil, iar plimbarea cu barca din Italia a fost ca o lună de miere de vis dintr-un film. Jack este un tip atât de dulce. Am petrecut câteva zile în Roma după plimbarea cu barca și apoi am mers cu mașina până în Florența. Ne-am întors prin Londra. A fost o excursie nemaipomenită. M-a răsfățat incredibil.

Era un bărbat afectuos și încântat să fie cu o femeie bună, pe care o iubea atât de mult și căreia îi iubea ambii băieți, iar ea pe ai lui. Erau familia perfectă în ciuda reticenței lui Billy, care sperau amândoi că la un moment dat va trece, iar el își va da seama că ar putea să-i placă pe Jack și familia lor fără a simți că-l trădează pe tatăl său.

– Am niște vești pe care trebuie să le dau băieților, dar nu vreau să spun nimic prea curând.

Fața lui Marilyn se lumină în timp ce îi povestea lui Connie. Ardea de nerăbdare să-i spună încă de când ajunsese acasă.

– Ce fel de vești? Connie păru dintr-odată bănuitoare, în timp ce Marilyn radia de bucurie. Doar uitându-se la expresia ei putea ghici.

– Sunt însărcinată, în doar trei săptămâni, dar am fost ieri la doctor și mi-a spus că totul este în regulă.

Printr-o coincidență, când doctorul ei se pensionase după ce se născuse Brian, Marilyn devenise pacienta lui Helen Weston, mama lui Andy, pe care o plăcea tare mult. Era un doctor bun și era foarte atentă cu pacienții ei. Nu își făcea griji în privința vârstei lui Marilyn, cu toate că îi spusese că ar trebui să aștepte până în a douăsprezecea săptămână înainte să dea vestea, căci riscul pierderii sarcinii era mai ridicat la vârsta ei și era oricum o posibilitate pentru toate femeile. Însă nu vedea nici un motiv de îngrijorare. Spunea că avea o mulțime de paciente mult mai în vârstă decât Marilyn care făceau copii.

– Trebuie să-mi fac o ecografie săptămâna viitoare, dar Helen crede că totul este bine. Singurul lucru de care m-a avertizat, altul decât pierderea sarcinii, este o posibilitate mai ridicată de a avea sarcină multiplă la vârsta asta. Jack ar fi încântat să fie fete. Având deja patru băieți, chiar își dorește o fată.

Marilyn strălucea în timp ce se uita la Connie, care era entuziasmată pentru ea.

– Uau! Nu credeam că se va întâmpla așa de repede.

– Nici noi. S-a întâmplat în Paris. Trebuie să nas când vor absolvi copiii, spuse ruşinată, iar Connie înc pu să râdă cu lacrimi.

– O să-i închei cariera şcolară lui Billy la fel cum a început-o, născând, la fel cum s-a întâmplat şi cu Brian în prima zi de grădiniţă.

– Şi eu m-am gândit la asta, spuse Marilyn părând îngrijorată. Cred că Brian nu va avea nimic de obiectat, pentru că este înnebunit după Jack, dar Billy va fi furios.

Chiar părea îngrijorată.

– Nici măcar nu s-a obişnuit cu ideea căsătoriei noastre, iar acum vom avea deja şi un copil. La vârsta noastră, nu am vrut să pierdem timpul. Am avut noroc că am rămas atât de repede gravidă, fără să fie nevoie să fac tratamente de fertilizare sau să sufăr vreun fel de intervenţie. Jack este la fel de încântat ca şi mine, dar suntem amândoi îngrijoraţi cu privire la Billy.

– O să fie bine, o asigură Connie. Este un copil bun şi te iubeşte. La două luni după ce vei naşte, va pleca la facultate. Va începe propria viaţă. După facultate, abia mai dau pe acasă, dacă le merge bine. După ce Kevin va absolvi şi va avea un loc de muncă, nu-l vom mai vedea nici pe el. Vei fi norocoasă dacă Billy va veni acasă de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, în special dacă va juca şi fotbal la facultate. Nu va conta prea mult pentru el un bebeluş acasă, dar vouă vă va prinde foarte bine.

Era nostalgică când o spuse.

– Mă faci şi pe mine să-mi doresc s-o iau de la capăt, mai ales că Sean va pleca şi el la anul la facultate, iar Kevin va fi oricum plecat, din moment ce va munci şi îşi va permite să-şi plătească chiria. Se termină al naibii de repede, înainte să apuci să-ţi dai seama. Dar sunt cu trei ani mai în vârstă decât tine şi cred că la patruzeci şi cinci sunt prea bătrână să o iau de la capăt. Practic,

voi am şaptezeci de ani când copilul va absolvi. Mike mor omorî. Are tot felul de fantezii romantice că mă voi simţi goală prin casă când băieţii vor pleca şi planuri pentru excursii în care aşteaptă de douăzeci de ani să mă duc, iar acum o putem face. Nu cred că mai am şanse să am vreun copil.

– Nici eu nu credeam, spuse Marilyn rezemându-se de spătarul scaunului tare fericită.

Marilyn era programată săptămâna următoare pentru o ecografie, iar Jack merse cu ea. Erau amândoi entuziasmaţi să vadă pentru prima dată copilul şi să afle că este sănătos, că îi bate puternic inima şi că are tot ce trebuie peste tot. Marilyn îşi ţinea respiraţia, iar Jack o ţinea de mână în timp ce specialista mişca instrumentul din metal pe burta lui Marilyn şi toţi priveau ecranul. Vedeau imaginea apărând, iar tehnicianul continua să mişte instrumentul prin gel pe abdomenul lui Marilyn şi nu spunea nimic. Le zâmbi, spuse că se va întoarce şi ieşi din cameră, în timp ce ochii lui Marilyn se umplură de lacrimi şi se uită panicată la Jack.

– Ceva nu este bine, spuse uşor răguşită, în timp ce amândoi se uitară încă o dată la ecran, dar nu văzură nimic. Era doar o porţiune de ceaţă pentru ei. Era prea devreme pentru a distinge forma bebeluşului fără vreo explicaţie de la specialistă, iar ea nu spusese nimic. În timp ce aşteptau, lacrimile îi curgeau lui Marilyn pe obraji, iar Jack îi mângâie cu blândeţe părul de un roşu aprins, pe care îl adora, iar apoi se aplecă să o sărute. Era la fel de speriat ca ea, dar nu voia să o arate. O aşteptase o viaţă întreagă pe femeia asta şi o iubea. Nu mai voia să i se întâmple ceva rău şi ştia cât de nefericită fusese cu Larry şi cât de rău tratată şi îl ura pentru asta, cu toate că nu o spusese niciodată în faţa copiilor, din respect pentru relaţia cu tatăl lor, aşa minimală cum era.

Jack o ținea pe Marilyn strâns de mâna pe care se afla verigheta lată cu diamante pe care i-o dăduse, când Helen Weston intră în cameră, cu un zâmbet larg care îi cuprindea pe amândoi. Marilyn era speriată și ușurată în același timp când o văzu. Evident, era vorba de ceva serios, dacă specialista o chemase pe doctoriță să se uite la ecograf, însă cel puțin Helen le va spune ce se întâmplă. Marilyn o plăcea foarte mult ca ginecolog și obstetrician, plus că aveau în comun și legătura fiilor lor, care erau prieteni apropiați.

– Ia să aruncăm o privire, spuse Helen zâmbindu-le amândurora, îmbrăcată în uniforma albă de doctor pe care era scris numele ei și cu un stetoscop care ieșea din buzunar. Era tipul de stetoscop care îi permitea să asculte inima unui bebeluș.

– Ce s-a întâmplat? spuse Marilyn îngrozită, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

Era pregătită pentru ce era mai rău, poate un bebeluș diform sau poate că deja îl pierduse, fără să știe. Știa că asta se mai întâmplă uneori la începutul unei sarcini, când începea să se formeze fătul, nu se prindea cum trebuie, se oprea din evoluție și apoi murea sau chiar dispărea.

– Nu s-a întâmplat absolut nimic, spuse delicat Helen. Am șansa să fiu mesagerul unor vești bune.

Le zâmbi amândurora cu calm, iar lacrimile lui Marilyn se opriră pentru un minut în timp ce îi strângea mâna lui Jack.

– Elaine a vrut doar să fie sigură că sunt de acord cu ce vede ea. Încă este prea devreme, dar cred că sunt vești minunate. Sper că și voi veți considera la fel.

Își întoarse privirea de la ecran și se uită la amândoi cu o expresie plăcută. Îi plăcea pe amândoi și îi păruse rău că nu putuse veni la nuntă. Trebuia să fie la spital, iar Robert, un psihiatru destul de cunoscut, fusese în L.A. la o emisiune TV.

– Se pare că vom avea o dublă petrecere de ziua de naștere. Veți avea gemeni, spuse, iar Marilyn izbucni din nou în lacrimi și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Jack, ușurată.

Plângea în hohote. El avea lacrimi în ochi când se uită înspre Helen. Erau vești nemaipomenite pentru amândoi! Vorbiseră despre faptul că și-ar fi dorit să aibă vreme pentru doi copii, nu doar pentru unul, dar la patruzeci și doi de ani, Marilyn nu credea că vor fi îndeajuns de norocoși să mai aibă încă unul după aceea. Era posibil, dar părea improbabil. Acum dorința li se împlinise. Doi bebeluși, gemeni, în plus față de cei patru copii pe care îi aveau din primele căsătorii.

– Ești sigură? Jack părea entuziasmat.

– Da, sunt. Helen se uită la el. De aceea m-a chemat Elaine.

– Mai e ceva? întrebă Marilyn optimistă, iar Helen râse.

– Să nu ne lăcomim. Cred că doi ne vor ține destul de ocupați. Ai putea fi nevoită să stai la pat spre finalul sarcinii, dacă cei doi bebeluși se fac prea mari. Nu ai născut până acum prematur, și fiii tăi au fost amândoi copii mari, deci ar trebui să poți duce sarcina până la final, dar acum ești puțin mai în vârstă decât atunci când l-ai născut pe Brian, așa că va trebui să vedem cum decurg lucrurile. Dar nu întrezăresc vreo problemă. Ești sănătoasă, așa ar trebui să fie și copiii tăi. Băieții știu că ești gravidă?

– Am vrut să aștept până când știam că totul este în regulă, spuse Marilyn încântată de vești.

Nu-i dăduse drumul la mână lui Jack de când se așezase pe patul de examinare.

– Aș mai lăsa câteva săptămâni. Va fi greu să ascunzi sarcina până la douăsprezece săptămâni având gemeni. Probabil că va începe să se vadă destul de repede. Poate că o să poți aștepta până atunci.

Jack și Marilyn încuviințară amândoi. Helen îi dădu lui Marilyn mai multe vitamine, câteva foi cu instrucțiuni, ce trebuie și ce nu trebuie să facă, toate fiind deja cunoscute pentru ea, dar și o carte despre nașterea gemenilor și la ce să se aștepte în primele luni de după.

Douăzeci de minute mai târziu, erau în mașina lui Jack în drum spre casă. Jack o sărutase cu pasiune îndată ce ieșiră de la doctor și îi spuse cât de mult o iubea. Erau amândoi incredibil de entuziasmați și urma să fie greu să nu spună nimănui, dar părea lucrul cel mai înțelept de făcut. Marilyn era încă puțin îngrijorată despre cum le va spune băieților. Era aproape convinsă că Brian nu va avea nici o problemă cu un bebeluș, nici cu doi, dar își făcea griji pentru Billy, iar el avea și așa destule pe cap, trebuind să-și mențină notele mari și să se hotărască la ce școală să meargă. Era un moment de cotitură în viața lui, și nu voia să complice lucrurile sau să-l supere. Jack o liniști pe drum, iar Marilyn o sună pe Connie imediat ce ajunseră acasă și îi spuse că va avea gemeni. Era la fel de bucuroasă ca ei.

– Doamne! Este minunat! spuse Connie entuziasmată. Ești bine? Ai spus oricum că mai vrei unul, îi aminti.

– Suntem exaltați! Specialista ieșise din cabinet fără să spună nimic, și eu credeam că bebelușul este mort, diform sau ceva, apoi a venit Helen și ne-a spus că vom avea gemeni. Am fost groaznic de speriată până când ne-a dat vestea, dar totul este în regulă.

Marilyn turuia. Jack se opri în ușă și îi trimise o bezea înainte să plece în centru la restaurant.

– La revedere, mamă! spuse și plecă în timp ce Marilyn vorbea cu Connie.

– Sper că nu voi ajunge să am nevoie de odihnă la pat, mai ales la absolvirea lui Billy. *Trebuie* să fiu acolo. Câteodată însă, gemenii se nasc mai repede, deci poate că deja o să-i am până atunci.

– Atât timp cât nu îi vei naște la ceremonie, o să fii bine. De-abia aștept să-i văd!

– Și eu!

Vorbiră bucuroase câteva minute, iar apoi Marilyn spuse că speră să fie fete, dar va fi fericită oricum, atât timp cât vor fi sănătoși. În restul zilei, Marilyn se simți ca și când ar fi plutit. Viața ei se schimbase complet. După ani întregi petrecuți într-o căsnicie dureroasă, găsise un bărbat minunat, iar acum era gravidă cu copiii lui. Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Jack o sunase de două ori în după-amiaza aceea pentru a vedea cum se simte, iar răspunsul ei era „extaziată". Așa era și el.

La începutul lunii noiembrie, burtica ei devenise din ce în ce mai greu de ascuns. Purta bluze largi și pulovere. Era însărcinată în unsprezece săptămâni, după calculele standard, care adăugau mereu două săptămâni cifrei reale. Helen spuse că totul decurgea cum trebuie, iar Marilyn se simțea bine. Îi era un pic rău dimineața, dar nimic grav. Singura schimbare majoră era că sânii ei erau prea mari și creșteau pe zi ce trecea. Jack spunea că îi plac.

Cu două săptămâni înainte de Ziua Recunoștinței, Billy luase hotărârea cea mare și alesese dintre toate școlile care îl voiau Universitatea Santa Cruz, cărora le acceptase oferta. Vorbise mult despre asta cu Gabby și cu tatăl lui. Era o școală minunată, cu o echipă grozavă de fotbal și, fiind în L.A., va fi aproape de Gabby, care își va urmări cariera în actorie și modă. Fusese tentat să accepte Florida sau Universitatea Louisiana, dar îi plăcea de fapt mai mult Santa Cruz, iar fundașul lor fusese rănit recent, așa că aveau într-adevăr nevoie de el și îl vor lăsa să joace chiar din primul an. Gabby era o parte importantă din ecuație pentru el. Pe ea o anunțase înainte de a le spune părinților, și era tare bucuroasă. Părinții ei urmau să îi cumpere un apartament în L.A., așa că Billy

își putea petrece nopțile de weekend cu ea. Viața de-abia începea pentru ei și arăta foarte, foarte bine.

Luând decizia, viața lui Billy devenise o sărbătoare. Era un erou la Atwood și printre prietenii săi, iar Marilyn decise că este un moment bun să-i spună despre gemeni. Billy era într-o dispoziție bună, tatăl lui era în al nouălea cer și intenționa să închirieze un apartament în L.A. pentru a putea merge la toate meciurile sale.

Jack și Marilyn îi scoaseră pe băieți la cină, la restaurantul lui Jack, cu o săptămână înainte de Ziua Recunoștinței. Promisese să asigure mâncarea pentru masa de Ziua Recunoștinței de acolo. Nu voia ca Marilyn să muncească în plus și făcea tot ce putea să o ajute. Mâncarea era delicioasă, iar Jack comandase o sticlă de șampanie la finalul cinei. Îi dăduse lui Billy jumătate de pahar, iar lui Brian cât un deget, din moment ce erau în camera privată a restaurantului și asta era o ocazie specială. Și apoi, după ce îi zâmbi lui Jack, Marilyn le spuse.

– Trebuie să vă spunem ceva, spuse mama lor, și ambii băieți își dădură seama că era important.

– Divorțați? spuse Brian panicat.

– Nu, doar torn șampanie, Brian, îi explică Jack zâmbind. Dacă așa ar fi stat lucrurile, aș împărți șervețele și aș plânge. Voi doi și mama voastră sunteți cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

Brian păru ușurat în clipa în care Jack spuse asta. Îl iubea și nu voia să-l piardă.

– Este o veste bună, le spuse Marilyn, respiră adânc și continuă: O să avem un copil... de fapt, se corectă, doi. Vom avea gemeni. În iunie. Am vrut să fiți primii care află.

Băieții se uitară uimiți unul la altul, apoi Brian zâmbi ușor timid.

– E ciudat, spuse zâmbindu-i lui Jack, dar nu părea nefericit. Nu sunteți amândoi prea bătrâni?

– Aparent nu, spuse Jack zâmbindu-i.

Billy nu spuse nimic și se uita la mama lui împietrit.

– Glumiți, nu? E o glumă, nu-i așa? Arăta de parcă mai avea un pic și izbucnea în lacrimi.

– Nu, Billy, nu este. Este adevărat. Cel puțin nu te vor trezi noaptea; vei fi la școală.

Marilyn avea planuri pentru reamenajarea camerei de oaspeți într-una pentru gemeni. Jack se mutase la ea în casă, pentru că era mai familiar și mai ușor pentru băieți. În plus, casa era suficient de mare pentru încă doi copii.

– Cred că este o prostie, spuse Billy. Aveți destui copii. Dacă vă hotărâți că nu vă mai plăceți peste doi ani, ce se întâmplă cu ei? Luați fiecare câte unul?

Billy era încă supărat din cauza divorțului și din cauza recăsătoririi mamei sale, și asta se vedea.

– Să sperăm că asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Jack calm. Cred că eu și mama ta știam ce facem în momentul în care ne-am căsătorit. N-am mai fi avut alți copii dacă nu eram siguri.

– Poate că sunteți siguri acum, dar nu știi ce se va întâmpla mai târziu. Uită-te la părinții lui Izzie și la tine și tata, îi spuse direct lui Marilyn. Tata este un dezastru, iar tu te-ai căsătorit cu altcineva și ești din nou gravidă.

Marilyn nu-i spuse că tatăl lui fusese deja un dezastru înainte să se despartă de el. Își dădea seama că Billy simțea nevoia să-și exprime sentimentele și îi părea rău pentru el și, pentru un moment, simți că îl trădase rămânând gravidă. Era ultimul an la liceu și avea aproape nouăsprezece ani, dar era încă un puști.

– Îmi pare rău că ești supărat, Billy, spuse ușor și încercă să-i atingă mâna, dar el nu o lăsă.

Nu mai spuse nimic până când nu se ridicară să plece, apoi ieși din restaurant și îi așteptă în mașină. În momentul în care ajunseră acasă, se duse la Gabby, fără a-i

felicita nici pe Jack, nici pe Marilyn. Era precum un nor de furtună, iar Jack o găsi pe Marilyn plângând în bucătărie câteva minute mai târziu, mângâindu-şi abdomenul. Finalul mesei îi provocase o indigestie groaznică.

– Eşti bine? o întrebă Jack când intră şi îşi puse mâinile în jurul ei. Îmi pare rău că Billy a reacţionat aşa urât. Va fi bine. Cred că în multe privinţe e încă un copil.

Marilyn încuviinţă şi se lipi de soţul ei. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să-l supere pe Billy. Trecuse prin multe cu divorţul şi toată presiunea pusă pe el de către Larry.

– Va fi bine când îi va vedea. Este vorba doar de adaptare, şi el va fi oricum în L.A.

Jack o îmbrăţişă şi o mângâie pe spate, când Brian intră cu o mină curioasă.

– Ştiţi deja ce sunt? Băieţi, fete, unul din fiecare?

Părea pregătit, iar mama şi tatăl lui vitreg râseră şi se întoarseră zâmbind către el.

– Te vom anunţa imediat ce aflăm, promise Marilyn, uşurată că lua lucrurile ca atare. Ai vreo preferinţă?

– Desigur, spuse dându-şi ochii peste cap. Doi băieţi. Jack, îi putem învăţa să joace baseball.

Lui Brian îi plăcea deja rolul de frate mai mare şi schimbase o privire de complice cu Jack.

– Le poţi învăţa şi pe fete să joace baseball, îi reaminti Marilyn, în timp ce Brian îşi dădu din nou ochii peste cap, luând un biscuit şi aşezându-se la masa din bucătărie.

– Fetele sunt aşa prostuţe.

– Nu vei crede mereu asta, spuse Jack încrezător şi apoi stinseră lumina din bucătărie şi merseră sus în dormitor.

Spre deosebire de fratele lui mai mare, Brian reacţionase foarte bine. Billy o luase ca pe un afront personal, iar în noaptea aceea îi povestise lui Gabby, care credea că va fi drăguţ să aibă bebeluşi gemeni cu care să se joace când vor veni acasă. Billy păru nefericit când

auzi asta, iar în dimineaţa următoare, Marilyn găsi două doze de bere goale sub patul lui. Nu spuse nimic şi se hotărî să îl lase în pace, însă nu era liniştitor să ştie că face faţă situaţiilor stresante bând bere. Nu voia să ajungă ca tatăl lui, însă două beri nu erau încă motiv de panică. Îi spuse şi lui Jack despre asta, iar el îi sugeră să fie atenţi la Billy şi să nu exagereze, iar ea fu de acord.

Ziua Recunoştinţei la reşedinţa Norton-Ellison era mult mai plăcută decât fusese anul trecut. Veniseră şi băieţii lui Jack, şi Gabby. Ea o ajută pe Marilyn să pună masa, iar Jack aduse mâncare de la restaurantul lui, împreună cu doi ospătari care să-i servească şi care să facă şi curăţenie la final. Tot ce trebuia Marilyn să facă era să stea jos şi să mănânce, iar cina era delicioasă. Era mâncare tradiţională de Ziua Recunoştinţei şi toată lumea se simţea bine, în afara lui Billy, care nu spunea nimic. Băieţii lui Jack încercaseră să-l atragă în discuţii despre a fi jucător de fotbal pentru Santa Cruz, dar Billy le răspunsese scurt şi la obiect şi se retrăsese după cină în camera lui cu Gabby. O surprinse scoţând o sticlă de tequila şi turnând shoturi pentru amândoi. Ascunsese sticla în sertarul şifonierului. Gabby păru şocată când o văzu şi refuzase să bea.

– Nu este bine, Billy, spuse uşor. Ştiu că eşti supărat pentru că mama ta va avea un copil, sau chiar doi, dar situaţia nu se va schimba dacă te îmbeţi.

Poate doar să piardă bursa dacă va fi prins.

– Nu o să mă îmbăt dacă beau un singur shot. Nu îmi pasă de mama sau de copiii ei şi este Ziua Recunoştinţei, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu îi mai vorbise niciodată aşa, iar când refuză paharul pe care i-l dăduse, Billy îl bău şi pe al ei. Îl mai văzuse îmbătându-se la petreceri, cu bere, dar nu-l văzuse niciodată bând cu adevărat sau bând pentru că era nefericit, nici măcar pe durata divorţului părinţilor săi.

Începuse să bea în momentul în care mama lui decisese să se mărite cu Jack.

– Nu poţi face asta pe timpul antrenamentelor, îi reaminti dezaprobator.

– Nu-mi spune ce pot să fac şi nu te comporta ca o femeie bătrână, se plânse Billy şi, pentru o secundă, părea a fi tatăl lui.

Gabby se supără şi plecă după câteva minute. Marilyn fu surprinsă să o vadă că pleacă atât de curând. Fusese însă evident că Billy nu era într-o stare bună. Aproape că îi stricase Ziua Recunoştinţei. Noroc cu Brian care fusese atât de drăguţ, la fel şi Jack. Era clar, însă, că Billy nu voia să ia parte la fericirea lor. Le spuseseră şi băieţilor lui Jack despre gemeni înaintea cinei şi fură uimiţi, dar încântaţi. Şi ei sperau să fie băieţi.

Marilyn găsi cele două pahare de tequila folosite în sertarul cu lenjerie al lui Billy luni dimineaţă, când îi aduse hainele curate. Găsi şi sticla când căută mai cu atenţie. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi o sună imediat pe Connie să-i spună.

– Drace, nu vreau să ajungă un alcoolic ca Larry. Cred că bea de când m-am căsătorit cu Jack. Iar acum este supărat din cauza gemenilor şi s-a reapucat.

– Nu este un motiv destul de bun, spuse Connie, supărată la rândul ei. Weekendul ăsta am găsit o sticlă de votcă în dulapul lui Kevin. Nu a mai băut de când cu reabilitarea, dar acum este adult. Aş putea spune ceva, dar m-ar acuza că am scotocit. Are douăzeci şi patru de ani, este un bărbat care locuieşte sub acoperişul nostru. Dar dacă începe să bea din nou, viaţa lui se va duce direct pe apa sâmbetei. Mike vrea să-l ia să lucreze cu el şi să continue cu normă întreagă când va absolvi. Lui Kevin nu-i place să muncească în construcţii şi nu îi place niciodată să lucreze pentru tatăl lui. Mike este dur cu el. Crede că îi prinde bine.

– Îţi jur, câteodată am impresia că încearcă să ne omoare, spuse Marilyn oftând, iar Connie râse. Nu era însă amuzant pentru nici una dintre ele. Ştiau amândouă prea bine că viitorul copiiilor lor era în pericol. Pentru Billy erau prea mult în joc. Toate visurile lui erau pe cale să se îndeplinească. Să sperăm că este o pasă proastă şi că o să-şi revină cât de curând. Tu o să-i spui ceva lui Kevin?

– Mike va vorbi cu el în seara asta şi va arunca bomba. Îi va spune că dacă vrea să locuiască aici, va trebui să nu se îmbete şi să lucreze pentru el în timpul liber. Dacă nu îi place, se poate muta. Deci este un ultimatum. Dar tu? Ce faci cu Billy?

– Billy este în timpul antrenamentelor. Nu ar trebui să bea. Poate că trece prin faza „seniorului". Toţi spun că un timp copiii lor o iau razna când sunt admişi la facultate. Presiunea a dispărut acum pentru Billy, asta până când va intra la universitate. Doar dacă nu va pica la teste. O să supraveghez îndeaproape problema cu băutura.

– Şi eu, spuse Connie descurajată. Fusese convinsă că Kevin terminase cu dependenţa şi că zilele negre apuseseră. Acum nu mai era aşa de sigură. Kevin era, evident, în pericol de a abuza din nou de droguri şi alcool şi de a o lua pe căi greşite. Până la urmă, aproape că ajunsese în puşcărie, iar într-o situaţie asemănătoare, data viitoare chiar va ajunge. Era mai puţin preocupată de Billy care băuse câteva beri şi un shot de tequila în dormitorul lui, cu toate că nu le plăcea asta, dar era o realitate că puştii de vârsta lui Billy beau din când în când, chiar şi copiii buni. Dar Kevin nu mai era un copil, era bărbat.

Vacanţa de Crăciun veni cu veşti bune, dar şi rele. Connie şi Marilyn se întâlniseră într-o zi la salonul de manichiură cu Michelle şi fuseseră îngrozite de ceea

ce văzuseră. Era înspăimântător de slabă. Nu mai era nici o îndoială că era anorexică, iar când Marilyn avusese, într-un final, curajul să îi spună lui Judy, aceasta îi răspunse că fuseseră la doctor săptămâna anterioară și că Michelle tocmai începuse un tratament ambulatoriu la o clinică pentru tulburări alimentare. Judy era foarte supărată. Marilyn era ușurată să afle că Michelle era sub tratament.

Cele mai bune vești ale perioadei sosiră cu o zi înainte de vacanța de Crăciun. Andy primise în avans scrisoarea pe care o aștepta de la Harvard. Îl acceptaseră la studiile premedicale[1] și nimeni în afară de el nu fusese surprins. Izzie scoase un strigăt care răsună în tot holul când îi spusese, iar Sean și Billy îl ridicaseră și îl căraseră pe umeri, în timp ce Gabby zâmbea. Era un erou pentru ei și toți profesorii erau entuziasmați pentru el, dar nu surprinși.

O sună pe mama lui la birou să o anunțe, dar îi răspunse mesageria, ceea ce însemna că era cu un pacient sau asista la o naștere. Îi trimise un mesaj pentru a afla când era liberă, dar îl prinsese pe tatăl lui între doi pacienți. Părea ocupat, dar bucuros de vești.

- M-aș fi mirat dacă nu ai fi intrat, spuse tatăl lui calm. Doar nu credeai că te vor respinge?

Pe Robert îl amuza gândul, mai ales că și el fusese la Harvard. Cu notele pe care le avea Andy și cu rezultatele de la concursuri, Robert considera că se potrivea ca o mănușă. Doar Andy era singurul care își făcuse griji și nu dormise bine săptămâni întregi. Nu o arătase însă niciodată. Singura căreia îi spusese despre teama lui era Izzie. Avusese coșmaruri că nu va fi acceptat, și că tatăl lui îl va alunga. Mama lui l-ar fi iertat și l-ar fi înțeles,

[1] Anumite licee și facultăți din SUA oferă cursuri necesare admiterii la Facultatea de Medicină. Un elev *pre-med* este un candidat la Medicină. (n.tr).

dar tatăl lui, niciodată. Așteptase mereu media zece, pe care Andy o obținea cu ușurință, cu toate că uneori nu era așa de ușor precum făcea să pară.

- Îți mulțumesc că m-ai ajutat cu scrisoarea de intenție, îi șopti Andy în timp ce ieșeau de la ultimul curs din acea zi. Cred că asta m-a și propulsat. Era recunoscător și ușurat.

- Ești nebun? Izzie se uită la el uluită. Cu notele și rezultatele tale, și crezi că eu te-am ajutat să intri? Andy Weston, trezește-te! Ești geniul din clasa noastră.

- Nu, prostuțo, tu ești. Ai una dintre cele mai bune minți analitice dintre toți cei pe care îi cunosc. Ai uneori mai multă dreptate chiar și decât ambii mei părinți și amândoi sunt tare deștepți, iar tata scrie cărți și este considerat a fi genial.

Izzie știa despre succesul cărților tatălui lui Andy, dar îl considerase mereu o persoană distantă. O plăcea mult mai mult pe mama lui.

- Crede-mă, ești un geniu și într-o zi vei fi un doctor excelent. Ai vreo idee în ce vrei să te specializezi? îl întrebă când plecară de la școală.

- Probabil că în cercetare. Nu-mi place să văd oamenii că suferă și nu aș vrea să fac niciodată vreo greșeală care să coste viața cuiva. Este prea multă responsabilitate pentru mine.

După doisprezece ani petrecuți împreună la școală, unul dintre lucrurile pe care le știa despre Andy era că nu voia niciodată să rănească pe cineva, cu fapte sau vorbe. Era foarte atent, precaut, grijuliu, milos, iar Izzie îl admira enorm. Cu toate că îi iubea pe toți din grup, el era prietenul pe care îl respecta cel mai mult. Și acum intrase la Harvard în avans. Era foarte entuziasmată pentru el.

Izzie urma să termine trimiterea propriilor aplicații în timpul vacanței de Crăciun. Prima alegere era tot

UCLA și era bucuroasă că și Gabby și Billy vor fi în L.A. Spera doar să fie acceptată. Aproape toate celelalte opțiuni erau pe coasta de est, la școli la care nu voia neapărat să meargă, cu toate că una dintre ele era Universitatea din Boston și ar fi fost aproape de Andy la Harvard, deci era și asta o oarecare consolare. Ura când se gândea că în șase luni toți vor apuca pe drumuri diferite, dar spera să se întâlnească des și să se întoarcă acasă de sărbători. Știa că toți vorbiseră serios când spuseseră că vor fi prieteni pentru totdeauna și spera ca viețile lor să conspire în a-i ajuta să rămână astfel.

Dacă Andy primise vești bune, Izzie primise vești rele în vacanță. Tatăl ei venise acasă cu o nouă prietenă și își dădu imediat seama că asta însemna ceva pentru el. Nici una nu însemnase ceva cu adevărat de la divorțul părinților. Numele ei era Jennifer, era asistent social și o cunoscuse la serviciu. Plecase în Columbia și venise în San Francisco cu doi ani înainte să o cunoască Jeff. Avea treizeci și opt de ani. Jeff avea cincizeci și cinci. Era o diferență de șaptesprezece ani între ei, care lui Izzie i se părea ridicolă.

Jennifer era o femeie drăguță, iar Izzie înțelegea de ce o plăcea tatăl ei. Era deșteaptă, amabilă, avea un corp de invidiat și umor de calitate și arăta de douăzeci și cinci de ani. Jeff le scoase pe Jennifer și pe Izzie la o cină mexicană la restaurantul Mission. Izzie își dădu seama că Jennifer vorbea fluent spaniola și crescuse în Mexic, pentru că tatăl ei era diplomat, așa că avea un aer exotic ce o făcea și mai atrăgătoare. Era mai deșteaptă și mai sofisticată decât oricine altcineva cu care ieșise Jeff până atunci, iar Izzie recunoscu imediat că era o amenințare serioasă la viața liniștită pe care o avusese cu tatăl ei în ultimii cinci ani. O vedea pe mama ei din când în când, dar Katherine își petrecea majoritatea timpului în New York, la corporația la care lucra, și așa-zisa custodie comună fusese aruncată la gunoi. Lui Izzie îi plăcea viața cu tatăl ei exact așa cum era.

După cină, Jeff o conduse pe Jennifer acasă, apoi se întoarse și intră în camera lui Izzie. Ea vorbea cu Gabby la telefon, dar închise în clipa în care intră tatăl ei.

– Ce crezi, Iz? o întrebă Jeff despre Jennifer, iar Izzie ezită înainte să vorbească.

Voia să fie atentă ce spunea. Nu voia să-i rănească sentimentele, dar credea că Jennifer era prea tânără pentru el. Menționase la cină că își dorea copii, iar Izzie aproape că se înecase. În opinia ei, tatăl ei era mult prea în vârstă ca să aibă o altă familie, cel puțin așa spera.

– Nu crezi că este un pic cam tânără, tată?

– Nu chiar. Ne înțelegem foarte bine.

Nu părea deloc îngrijorat.

– De cât timp o cunoști?

Nu îi pomenise de ea până acum, când apăruse dintr-odată. Ochii lui scăpărau de fiecare dată când se uita la ea pe durata cinei. Izzie era speriată rău. Jennifer era o adevărată amenințare pentru ea.

– De aproape trei luni. Am lucrat împreună la un caz de discriminare la o grădiniță. Chiar își știe meseria.

– Drăguț, spuse Izzie prefăcându-se mai calmă decât era. Este chiar o persoană drăguță și înțeleg de ce îți place. Mă gândesc doar că va dori să se căsătorească și să aibă copii la un moment dat și nu vreau să fii rănit.

– Nu sunt prea bătrân să am copii, spuse el, simțindu-se jignit, în timp ce pe Izzie o trecu un fior pe șira spinării. Se simțea solidară cu Billy. Marilyn are gemeni, pentru numele lui Dumnezeu, cu noul ei soț, iar Billy e de aceeași seamă cu tine.

– Da, dar ei au patruzeci și ceva de ani. Tu ai cincizeci și cinci. Ai vrea să mai faci copii, tată? îl întrebă cu vocea tremurândă.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Poate că aș vrea, cu persoana potrivită. Nu știu. Vei pleca în curând și va fi destul de pustiu pe aici. Îi părea rău pentru sine spunând asta, iar Izzie simți spaimă în inima ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, tată, ia-ți un câine, nu face un copil. Este o obligație pe viață, și de-abia dacă o cunoști pe femeia asta.

El se încăpățână dintr-odată.

– Îmi place mult de ea.

– Atunci întâlnește-te cu ea, dar nu te căsători și nu face copii. Cred că e prea tânără pentru tine, atâta tot.

– Este foarte matură pentru vârsta ei. Gândește ca o persoană de vârsta mea.

– Nu, nu gândește, îl corectă Izzie. Gândește ca o persoană de vârsta mea. Mă simțeam ca și când vorbeam cu un copil la cină.

– Este foarte talentată și e bună cu oamenii, insistă el, iar Izzie văzu că nu ajunge nicăieri.

Izzie de-abia aștepta să discute cu Sean în ziua următoare și era îngrijorată.

– Cred că tata a întâlnit pe cineva de care chiar îi place. E cu șaptesprezece ani mai tânără decât el și tot ce-mi lipsea este să se însoare cu o pițipoancă cât sunt plecată.

– E o pițipoancă?

Sean părea uimit. Tatăl lui Izzie îi păruse mereu un om rațional, așa cum erau și părinții lui. Nu și-l imagina fugind cu vreo tânără ușuratică.

– Nu este. Aici e problema. Chiar îmi place de ea. Oftă când se uită la Sean. Nu vreau să se schimbe ceva pentru noi sau ei. E și așa destul de greu să plec și să-mi fac griji gândindu-mă că totul va fi diferit când mă voi întoarce.

– Nu va fi, o asigură el. Tatăl tău te iubește și este un tip minunat. Nu va face nici o prostie cât vei fi plecată. O place probabil doar ca pe cineva cu care să iasă la întâlniri.

– Mda, poate, spuse Izzie, dar nu era așa de convinsă.

Știa cât de singur se simțise tatăl ei uneori în ultimii cinci ani și nu avusese vreo relație serioasă.

– Relaxează-te, totul va fi bine. Probabil că se vor despărți până săptămâna viitoare, o consolă Sean când i se plânse din nou de tatăl ei și de noua femeie.

– În fine, spuse Izzie.

Era greu să se îngrijoreze pentru orice și era imposibil să le controleze viața părinților. Marilyn era dovada. Divorțată, recăsătorită și gravidă cu gemeni, totul în decursul unui an. Lucrurile se mișcaseră foarte repede în viața lui Billy, și amândoi știau că era încă supărat.

– Ce mai face fratele tău, apropo? îl întrebă de Kevin.

Sean nu vorbea prea des despre el, dar Izzie știa că își făcea încă griji pentru el, mai mult decât voia să recunoască.

– Nu știu, spuse cu sinceritate. Am un sentiment ciudat în privința lui. Pare bine, dar nu cred că este. Se comportă ca și cum se furișează din nou și este într-o dispoziție foarte bună de fiecare dată când îl văd. Am senzația că s-a apucat din nou de droguri. Sper să mă înșel. Lucrează pentru tata acum. Dar, dacă o dă în bară, tata va fi tare supărat.

Izzie încuviință și vorbiră despre alte lucruri. Voiau cu toții să meargă să schieze în Tahoe în timpul vacanței de iarnă, iar familia O'Hara se oferise să îi lase să stea în casa lor pentru câteva zile. Izzie trebuia să își scrie ultimele cereri pentru facultate, iar vacanța se va termina înainte ca ei să se dezmeticească. Absolvirea îi aștepta peste șase luni, iar asta îi speria cel mai mult.

capitolul 7

Familia O'Hara făcuse un grătar în curtea din spatele casei pentru întreaga clasă cu ocazia absolvirii.

Era un eveniment important. Toată lumea fusese invitată. Angajaseră un bucătar de la restaurantul lui Jack din San Francisco, care gătise fripturi, hotdogi, hamburgeri, coaste și toate garniturile aferente. Era o petrecere minunată și toți se distrau nemaipomenit. Erau un întreg, un grup vesel, cu toate că unii sosiseră beți și nu fuseseră lăsați să intre, ci trimiși acasă cu taxiurile. Familia O'Hara era atentă. Făcuseră tricouri pentru fiecare, cu numele tuturor din clasă scrise pe ele. De cum soseau, se și îmbrăcau cu un tricou, iar Cei Cinci Magnifici stăteau împreună, mâncau, vorbeau și râdeau. Sean credea că Billy era drogat și îl întrebase dacă este, dar Billy negase. Când Sean o întrebă pe Izzie ce părere are, ea îi spuse că din punctul ei de vedere, Billy arată în regulă, iar Sean se liniști.

Marilyn și Jack veniră și ei pentru puțin timp. Marilyn stătuse la pat în ultima lună, căci mai avea foarte puțin, doar cinci zile, până la naștere, dar Helen îi permisese să se ridice și să ia parte la ceremonia de absolvire și la celelalte evenimente. Știau că ambii bebeluși erau fetițe, iar Marilyn spusese că nu mai fusese niciodată atât de pregătită. Sarcina cu Brian fusese floare la ureche în comparație cu aceasta, dar Marilyn nu regreta nimic. Erau încântați, iar Jack o îngrijea din cap până în picioare, iar Marilyn spunea că era un lucru bun, din moment ce ea nu-și mai văzuse picioarele de la Crăciun, pentru că era foarte mare și nu putea să se dea jos din pat fără ajutor. Se purta minunat cu ea. Billy încetase să se mai plângă. Se concentra pe școală. Pleca de acasă cu o lună mai devreme pentru antrenamentul de fotbal de la universitate.

Judy plănuise să meargă cu Gabby în L.A. în august să o ajute să găsească un apartament și să-i pregătească tot ce avea nevoie. Michelle arăta un pic mai bine, după tratamentul de la clinică, iar Judy le spusese lui Connie

și Marilyn că se simțea mai bine, cu toate că nu arăta mai grasă decât fusese. Părea mai fericită și mai relaxată, căci ieșea cu grupul de prieteni al lui Gabby. Judy și Gabby erau ocupate făcând planuri pentru L.A., iar Michelle urma să rămână la o prietenă cât timp cele două erau plecate cu pregătirile pentru apartament.

Izzie fusese acceptată la UCLA și la toate școlile la care aplicase, așa că alegerea îi aparținuse în totalitate, dar UCLA fusese preferata ei și îi plăcea să știe că Gabby și Billy vor fi pe aproape. Promiseseră să se întâlnească oricât de des se putea. Sean se hotărî să meargă la Universitatea George Washington din Washington, D.C., deoarece voia să fie absolvent în științe politice și politică externă, având spaniola ca specializare secundară. Avea talent la limbile străini și câștigase premiul pentru spaniolă în clasa lor. Nu îi spusese nimănui în afară de Izzie, dar încerca să se înscrie la cursurile care îi trebuiau pentru a putea aplica la FBI. Studiase cu atenție cerințele lor și citise despre ele pe internet. Connie și Mike credeau că își alesese un program solicitant și erau supărați că pleacă atât de departe, dar era o ocazie tocmai bună pentru a vedea și alte locuri, în loc să stea acasă. Refuzase universitățile Georgetown, Columbia și Institutul de Tehnologie din Massachusetts și insistase că universitatea din Washington era cea care i se potrivea.

La petrecerea de absolvire apăruse și Kevin. Spusese că are planuri mai târziu și că se întâlnește cu niște prieteni. Era mult mai mare decât Sean și ceilalți, deci nu îl impresiona o adunare de liceeni care sărbătoreau ziua absolvirii. Plecase foarte repede.

Petrecerea din curtea familiei O'Hara ținuse până la trei dimineața, deși dăduseră muzica încet de la ora două. Mâncarea continua să apară. Nu serveau alcool din moment ce nimeni nu era încă major, dar copiii

se distrau oricum. Până și Marilyn cu Jack rămăseseră până la miezul nopții să țină companie familiei O'Hara. Tatăl lui Izzie, Jeff Wallace, venise cu prietena lui, Jennifer. Izzie nu părea foarte încântată să o vadă, dar era politicoasă cu ea. Venise și Helen Weston, dar plecase după câteva minute la o naștere. Tatăl lui Andy, în schimb, nu apăruse. Nu venea niciodată. Era prea ocupat cu clienții ori cu cărțile. Helen o observase pe Marilyn la ieșire și o opri să o salute.

– Ce faci aici? o întrebă Marilyn surprinsă.

Venea foarte rar la evenimentele școlare, pentru că nu avea timp. Lucra mereu.

– Am trecut să văd cum îți mai este. Și mă gândeam să asist o naștere acasă dacă tot sunt aici, printre hotdogi și hamburgeri, glumi Helen. Cum te simți? o întrebă mai în serios.

Marilyn arăta destul de bine, dar picioarele și gleznele îi erau umflate ca niște baloane.

– Mă aștept să explodez în orice minut, spuse Marilyn zâmbind ușor, în timp ce Jack o îmbrățișă.

– Ei bine, ține-ți picioarele încrucișate până mâine după-amiază. Cu toții vrem să fim la absolvire mâine. O să te asist în parcare dacă chiar trebuie.

– Ar fi o idee, spuse Marilyn relaxată.

Avea constant contracții, acum că organismul ei se apropia de ziua cea mare, dar nici una care să o îngrijoreze cu adevărat. Erau frecvente, dar nu prea dureroase, doar serii obișnuite, cu toate că Jack o urmărea precum un șoim. Îi era teamă că nu va reuși să o ducă în timp util la spital, deși Helen îl asigurase că nu are de ce să se îngrijoreze. Se întorseseră acasă imediat după miezul nopții, iar Marilyn dormise tare bine, în ciuda faptului că se simțea inconfortabil. Se obișnuise. Se simțea ca și cum corpul ei fusese luat în stăpânire de extratereștri. Dar de-abia aștepta să-și vadă fetițele. Deja le găsiseră nume – Dana și Daphne.

După ce toți părinții plecaseră, cu excepția lui Connie și a lui Mike, care supravegheau discret, Cei Cinci Magnifici dispăruseră unul câte unul după câteva minute în camera lui Sean. Vorbiseră să facă ceva mai dramatic, cum ar fi un tatuaj cu „Prieteni pentru totdeauna", așa cum scriseseră pe băncile lor din școală atâția ani, dar Gabby spusese că mama ei ar omorî-o și nici Izzie nu voia un tatuaj. Băieții fuseseră mai entuziasmați de idee. În schimb, după cum făcea deseori, Izzie propuse o soluție de compromis care le conveni tuturor. Era mai puțin impresionantă decât un tatuaj, dar fuseseră de acord că va marca ocazia și va sigila pactul dintre ei. Pregătită ca de obicei, Izzie aduse proviziile. După ce Sean închise și încuie ușa dormitorului, Izzie scoase un pachet de ace de cusut și îi dădu fiecăruia câte un ac cu câte un tampon cu alcool. Erau solemni, așa cum se cădea, în timp ce Izzie ținu un mic discurs și rosti jurămintele. Fusese ideea ei și toți acceptaseră, cu toate că la început băieților li se păruse un pic stupid și ar fi preferat tatuajele.

– Ne-am adunat aici, spuse Izzie oficial, pentru a face un jurământ solemn unul altuia, că nu ne vom uita niciodată, nu ne vom pierde niciodată, vom fi mereu alături, oriunde am fi. Promitem să ne iubim până în ziua în care vom muri și să fim prieteni pentru totdeauna. Făcu o pauză și se uită la fiecare, în timp ce ei o urmăreau cu o privire serioasă. Acum toți spunem „Da", îi îndemnă, iar un cor de „Da"-uri umplu camera și apoi Izzie arătă înspre ace. Știau ce trebuie să facă. Doar ea și Gabby folosiră șervețelele cu alcool. Băieții nu se deranjaseră. Toți își înțepaseră degetul. Cum apăruse o picătură de sânge, își lipiseră degetele unul de altul și spuseră cu voce tare cuvintele cunoscute. „Prieteni pentru totdeauna!" exclamaseră tare, iar Izzie le dădu câte un leucoplast cu supereroi și îi ajută să și le pună.

Treisprezece ani de la grădiniță și încă mai avea grijă de ei. Pusese un leucoplast cu Femeia Minune pe degetul lui Gabby, iar băieților le dădu unele cu Batman, în timp ce ei râdeau. Cu toții se îmbrățișară. Pactul de sânge fusese făcut. Îl plănuiseră de câteva luni.

– Bine, gașcă, am terminat. Este oficial, spuse Izzie mulțumită de rezultat.

Plecară din cameră ca un întreg, fiecare purtând leucoplastul cu eroi și coborâseră vorbind și râzând. Connie îi văzu în timp ce ieșea din bucătărie.

– Hei, ce puneți la cale? Arătau victorioși și euforici, dar se bucura să vadă că erau cu toții treji.

– Nimic. Îmi semnau albumul, răspunse rapid Sean.

– Oare de ce nu vă cred? spuse zâmbindu-le, dar orice ar fi făcut era probabil inofensiv.

Erau toți copii buni. Le va simți foarte tare lipsa în toamnă, aproape la fel de tare pe cât știa că își vor duce ei unul altuia lipsa.

– Tocmai am așezat prăjitura voastră favorită cu brânză și câteva plăcinte pe masa cu deserturi, le spuse Connie și toți ieșiră afară.

Păreau foarte mândri de ceva anume și în timp ce mâncau prăjitura, schimbară un zâmbet lung și misterios. Prieteni pentru totdeauna. Era adevărat. Pactul fusese sigilat cu sânge.

La ora zece dimineața, erau toți așezați pe scaune și aliniați. O zonă din parcul Golden Gate fusese blocată, lângă muzeu, pentru absolvire. Era ziua pe care o așteptaseră cu toții timp de treisprezece ani, de la grădiniță până în clasa a douăsprezecea. Toată lumea era acolo: părinți, bunici, prieteni vechi, noi. Tatăl lui Izzie o invitase pe Jennifer, ceea ce o enervă pe Izzie, din moment ce ea nu o chemase. Și mama ei era prezentă și nu părea să-i pese că Jeff era cu o altă femeie. Trecuseră cinci ani de la divorțul lor, iar ea avea propria viață. O îmbrățișă pe Izzie și îi spuse cât de mândră era de ea și părea

că îi pasă cu adevărat. Larry Norton venise pentru Billy și adusese cu el o pițipoancă care arăta ca o prostituată pe care o închiriase pentru ocazie. Billy știa că era una dintre femeile cu care ieșea de obicei tatăl său, iar privirea lui se încețoșă când o văzu. Și Brian era acolo, lângă mama lui și Jack, cu patru rânduri mai în față de locul unde stătea Larry alături de femeia cu care venise. Kevin stătea cu părinții lui. Michelle purta o rochie înflorată vaporoasă, foarte drăguță și cu mâneci lungi care să-i ascundă brațele atât de subțiri. Încă se lupta cu anorexia, dar arăta mai bine. Și, pentru prima dată, ambii părinți ai lui Andy veniseră și ei. Tatăl lui zburase noaptea anterioară din Chicago, de la o întâlnire importantă a medicilor psihiatri, iar mama lui îi spusese lui Marilyn unde stă în cazul în care lucrurile începeau să se deruleze rapid. Toți erau acolo. Părinții care îi încurajaseră timp de treisprezece ani și profesorii cu care crescuseră.

Elevii se înșiraseră unul după altul, pentru ceremonie, iar directorul școlii și președintele consiliului director așteptau pe scenă să înmâneze diplomele. Elevii erau îmbrăcați cu robe și erau gata să-și arunce tocile în aer la sfârșitul ceremoniei. Începu muzica, iar profesorii se instalară la locurile lor, în primele rânduri. Cele două sute de camere de filmat erau pregătite pentru începerea ceremoniei. Pe acordurile marșului *Pomp and Circumstance*, elevii formară un șir indian, părând adulți respectabili, și își luară locurile pe scenă.

Andy era șeful de promoție și ținu un discurs emoționant. Era scris cu elocvență, și colegii îl aplaudară când termină, iar în public părinții începuseră să plângă din cauza momentului impresionant. Fusese o zi mult așteptată și marca începutul vieții lor ca adulți. Așa cum spusese Andy în discurs, viața nu va mai fi la fel pentru vreunul dintre ei.

Izzie ținuse și ea un discurs în calitate de șefă a clasei și îi îndemnă să nu uite cât de importanți erau unii

pentru ceilalți și cât de multe împărțiseră pe măsură ce crescuseră. Le urase tuturor o călătorie în siguranță și îi încurajase să vină deseori acasă. Promise fiecăruia dintre ei că nu îi va uita și privi către cei patru prieteni speciali ai ei când spuse:

– Vă iubesc de la grădiniță și nu intenționez să mă opresc acum. Așa că ieșiți în lume, deveniți cineva, fiți importanți și, Billy Norton, ai face bine să fii cel mai bun fundaș din istoria studenților fotbaliști!

Toți râseră când spuse asta, iar Izzie se adresă apoi clasei.

– Indiferent de cât de importanți veți deveni, cât de departe veți ajunge sau ce mare scofală veți face sau veți crede că sunteți, să vă amintiți întotdeauna cât de mult vă iubim, spuse în încheiere și apoi merse înapoi la locul ei lângă Andy, din moment ce numele lor, Wallace și Weston, erau ultimele nume pe lista alfabetică a clasei lor.

Apoi li se înmânară diplomele și totul se termină. Tocile zburaseră în aer după ce le îndepărtaseră șnururile pentru a le păstra. Fugeau cu toții să se îmbrățișeze și plângeau. Era un haos vesel în parc, iar lui Izzie nu-i venea să creadă că se terminase. Cei treisprezece ani la Atwood se încheiaseră.

Toți aveau planuri în familie pentru prânz și promiseră să se întâlnească seara. Circula un zvon că cineva dădea o petrecere și toți își luară rămas-bun în timp ce plecau cu mașinile. Brian și Billy mergeau cu mama și cu tatăl lor vitreg la restaurantul lui Jack. Îl invitaseră și pe Larry cu partenera lor, doar din politețe. Larry comandase whisky chiar din momentul în care sosiră la restaurant și o sticlă de vin scump pentru prânz. Partenera lui spuse că avea douăzeci și unu de ani, nu fusese la facultate și bău singură o sticlă de șampanie. Plecară amândoi devreme, spunând că trebuie să fie undeva, însă Larry măcar își amintise să-i spună lui Billy cât de mândru era de el. Îi spuse că de-abia aștepta să-l vadă

în primul lui meci la facultate, iar Billy de-abia aștepta să-l joace. Gabby intenționase și ea să vină la prânz, dar trebuia să fie împreună cu familia ei, iar Billy promisese că se vor întâlni după prânz.

După ce Larry plecase, bucătarul adusese tortul de absolvire pentru Billy, pe care trona un jucător de fotbal, îmbrăcat în echipamentul echipei de troieni[1], în roșu aprins și auriu, iar apoi merseră acasă. Billy se duse să o vadă pe Gabby, Brian se duse la vecini să se joace cu un prieten, iar Marilyn urcase în dormitor, simțind că nu mai putea să facă nici măcar un pas, se prăbuși în pat și se uită la soțul ei.

– Slavă Domnului că nu avem tripleți. De-abia mai pot să le car pe astea două.

Helen îi spusese că erau atât cât trebuia și părea că nu se grăbeau să se nască. Jack se așeză pe pat, îi zâmbi și îi mângâie gleznele.

– De ce nu rămâi în pat restul zilei? îi sugeră.

Se trezise devreme de dimineață, ajutându-i pe toți să se pregătească și să-l sărbătorească pe Billy. Îi făcuse o grămadă de poze pe durata ceremoniei de absolvire. Era mândră de el și plânsese când îi înmânară diploma. Închise ochii să doarmă și era aproape ora cinei când se trezi, simțindu-se ca și când se desfășura un război înăuntrul ei. Gemenele săreau peste tot. Făcu un efort uriaș să coboare și să vadă unde era Jack. Își făcea o supă în bucătărie și spuse că băieții erau încă plecați. Brian lua cina la prietenul lui vecin și apoi mergea la un film, iar Billy era la Gabby și sunase să anunțe că va rămâne acolo la cină. Nu prea se întâmpla mare lucru la ei în casă zilele acestea, din moment ce Marilyn de-abia se mai putea mișca, și era drăguț să fie cu Jack și să fie totul așa liniștit.

[1] USC Trojans este echipa de fotbal a Universității din California de Sud. (n.tr.)

– Deci, facem cunoaştinţă cu fetele noastre în seara asta? o întrebă Jack încrezător, iar ea râse şi scutură din cap.

– Cred că dau un fel de petrecere dansantă, dar nu cred că pleacă undeva. De-abia dacă am vreo contracţie. Poate că ar trebui să alerg în jurul cartierului sau ceva.

– Poate că nu, spuse Jack şi se oferi să-i pregătească ceva de mâncare, dar nu îi era foame.

Nici măcar loc pentru mâncare nu mai avea în corp. Se simţea mereu plină după doar două înghiţituri şi avea arsuri numai uitându-se la mâncare. Chiar era timpul să se termine. Tot spunea că este pregătită, dar, aparent, gemenele nu erau.

Îi ţinu companie lui Jack cât mâncă supa; apoi se întoarse cu greutate în dormitor, simţindu-se ca un elefant, iar Jack puse un film la televizorul din cameră. Se ridicase să meargă la baie înainte să înceapă şi îi spunea lui Jack ceva în legătură cu filmul. În momentul în care intră în baie, se simţi ca şi când ar fi avut loc o explozie, iar pe ea ar fi lovit-o un tsunami. Era ca şi cum ar fi fost înconjurată de el şi pentru un minut nu-şi dădu seama ce s-a întâmplat, apoi îşi aminti.

– Jack... spuse încet, iar el nu o auzi la început. Jack... ah... tocmai mi s-a rupt apa...

Se uita ameţită în timp ce el intră în baie să o audă.

– Ce? O, Doamne!

Toate hainele îi erau ude de la mijloc în jos şi arăta de parcă stătuse sub duş. Ce s-a întâmplat? Şi apoi îşi dădu şi el seama, dar nu ştia ce să facă.

Marilyn începu să râdă.

– Arăt de parcă aş înota.

– Întinde-te sau ceva, spuse Jack agitat şi îi dădu un morman de prosoape.

Îşi dădu jos hainele ude şi îşi puse un halat pluşat, se întoarse în dormitor şi se întinse pe prosoape. Încă simţea lichidul curgând, dar în mare parte se terminase. Jack curăţă baia şi veni să o verifice.

– Ai contracţii?

– Nici una. Dar fetele au devenit foarte cuminţi. Nu mişcă.

În timp ce acum jumătate de oră păreau că dansează. Poate că ştiau ce urmează şi se odihneau.

– Cred că ar trebui să o sunăm pe Helen.

– Probabil că e la cină şi nu am contracţii. Să mai aşteptăm puţin şi o sunăm mai târziu. Nu mă va primi dacă nu voi avea contracţii.

– Cred că e diferit cu gemenii, spuse Jack prudent, părând agitat.

– Da, durează mai mult, îi reaminti Marilyn. Hai să ne uităm la film.

Jack îşi pierduse interesul, dar îl porni pentru a o calma şi se întinse lângă ea, urmărind-o îndeaproape.

– Nu te mai uita la mine, sunt bine. Se aplecă şi îl sărută, iar în acel moment, se simţi de parcă era lovită de o bombă. Cea mai puternică contracţie pe care o avusese vreodată o spintecă de durere, timp în care îi apucă umărul lui Jack şi nu putu vorbi timp de cinci minute. În secunda în care se termină, Jack sări din pat şi îşi înfăşcă telefonul mobil.

– Gata, plecăm. O sun pe Helen.

Exact atunci, Marilyn mai avu o contracţie şi se întinse din nou spre el. Îl strângea tare de mână în timp ce el suna, iar când Helen îi văzu numărul afişat pe propriul telefon, răspunse.

– Salut, ce se întâmplă? Ceva mişcare?

Helen părea calmă şi veselă.

– Da, multă, brusc. I s-a rupt apa acum zece minute şi a început să aibă contracţii, la interval de două minute, lungi. Au durat câte cinci minute.

Helen se încruntă cât îl ascultă.

– Mi se pare că micile voastre domnişoare se cam grăbesc. Se gândi două secunde şi decise. Las-o pe Marilyn să stea întinsă. Nu face nimic. O să vă trimit o ambulanţă. Ei o pot coborî pe targă. Sunt sigură că nu se va

întâmpla nimic, dar mă voi simți mai bine să vă trimit la spital într-o ambulanță, pentru eventualitatea în care se grăbesc mai tare decât credem noi. Ne întâlnim acolo.

Întrerupse convorbirea, sună la ambulanță, iar când Marilyn avu de această dată contracția, țipă, iar Jack, cu toate că nu ar fi recunoscut-o de față cu ea, era speriat. Totul se întâmpla mult mai repede decât se așteptaseră.

Ambulanța sosi în cinci minute. Jack îi înștiință că erau gemene în timp ce îi conducea la etaj, dar Helen le spusese deja. O puseră pe Marilyn pe o targă și ieșiră pe ușa din față, cu Marilyn și Jack în ambulanță, la mai puțin de trei minute de când sosiseră.

Marilyn îl ținea strâns pe Jack de braț și țipa de fiecare dată când o durea, iar contracțiile nu păreau să se oprească. Sirena era pornită și ambulanța mergea ca vântul înspre spitalul California Pacific, unde Helen le promisese că se vor întâlni.

– Nu pot face asta, spuse Marilyn gâfâind printre contracții.

– Ba da, poți, spuse Jack încet. Sunt aici. Le vei naște imediat, iubito... Totul se va termina foarte repede.

– Nu, nu pot, insista ea. Prea mult.

Și țipă din nou, iar când Jack îi puse capul pe targă, Marilyn își dădu ochii peste cap. Jack era panicat, dar paramedicul îi dădu oxigen, iar ochii i se deschiseră din nou. Presiunea sângelui era scăzută, în rest nu era vreun pericol.

– Te descurci foarte bine, îi spuse pentru a-i calma pe amândoi.

Ajunseră la spital, unde îi aștepta Helen. Înțelese din priviri ce se întâmplase și le zâmbi amândurora.

– Ei, văd că nu ai pierdut timpul, îi spuse lui Marilyn. Doar uitându-se la ea își putea da seama că era dilatată la maximum sau aproape. Ar fi născut acasă dacă Helen n-ar fi trimis ambulanța. Dacă nu te deranjează, aș vrea să apuc să te duc în sala de nașteri, deci nu împinge,

îi spuse ferm lui Marilyn, în timp ce fața ei se contorsiona și țipă din nou. Repede! le spuse Marilyn bărbaților care scoaseră targa din ambulanță.

Helen le făcea loc cu o viteză uimitoare, ei o urmau, iar Jack alerga lângă ei, ținând-o de mână pe Marilyn. Nu încetase să țipe de la ambulanță până în sala de nașteri, iar Helen pregătise o echipă pentru ei. De-abia îi dăduseră halatul jos, aruncaseră un halat de spital pe ea și o urcaseră pe masa de nașteri, când scoase un țipăt atât de asurzitor încât Jack crezu că moare.

Ceea ce auzi câteva secunde mai târziu era un plânset lung ce-l înlocuia pe al lui Marilyn, iar între picioarele ei apăruse o față mică cu o coamă de păr roșcat. Se născuse prima lor fiică. Marilyn îi zâmbea printre lacrimi, iar Jack plângea în timp ce o ținea de mână, iar Helen tăie cordonul și i-o dădu asistentei. Încă mai aveau treabă și, în doar câteva secunde, totul reîncepu, contracțiile nesuferite, durerea insuportabilă, Marilyn țipând în timp ce Helen o ajută de data asta cu forcepsul și apoi un alt țipăt. Ambii bebeluși fuseseră născuți în mai puțin de zece minute, la patruzeci și cinci de minute după ce se declanșase totul. Helen spuse că fusese cea mai rapidă naștere de gemeni pe care o văzuse, dar știa și cât de greu era când totul decurgea atât de rapid.

Marilyn tremura înfiorător, plângând și zâmbind totodată, ținându-se de soțul ei, care se uita când la ea, când la bebelușii lor frumoși. Una dintre ele avea părul roșcat ca al lui Marilyn, iar cealaltă avea părul negru ca al lui. Erau gemeni fraternali, nu identici, și deciseră imediat care era Dana și care Daphne. Jack părea încă șocat. Nu văzuse pe nimeni suferind atât de tare, dar se terminase repede totul.

– Slavă Domnului că ai trimis ambulanța, îi spuse recunoscător lui Helen. Le-ar fi născut acasă.

– Cred că da, spuse Helen zâmbindu-le amândurora. Mi-ai ușurat cu siguranță munca. Tu ai făcut toată treaba, îi spuse pacientei.

Marilyn părea încă șocată, dar se învioră imediat când îi dădură bebelușii, iar Jack se uită mândru la ele.

O mai ținură pe Marilyn în sala de nașteri încă două ore și puseră bebelușii în incubator să-i încălzească. Gemenele cântăreau mai puțin de trei kilograme și erau sănătoase. Jack îi sunase pe toți copiii lor și îi anunțase că surorile lor se născuseră. Billy îi mulțumi oarecum succint după ce îl întrebă dacă mama lui era bine, iar Brian voia să știe cât de repede le putea vedea. Urmau să o mai țină în spital încă două–trei zile.

Era ora zece noaptea când o mutară pe Marilyn într-o rezervă împreună cu bebelușele ei așezate în coșulețe de plastic pe roți. O asistentă o împingea pe una, iar Jack pe cealaltă și se uita la Marilyn cu adorație pură. Fusese un moment din viața lui pe care știa că nu îl va uita, iar schimbul de priviri plin de dragoste dintre ei o emoționă pe Helen. Mereu se întâmpla asta. Rămăsese după naștere să se asigure că Marilyn era bine, dar nu apăruseră complicații, deci totul era în regulă.

Helen plecă puțin mai târziu și îi dădu lui Marilyn câteva pastile contra durerii. Trecuse prin multe. Brian urma să rămână la vecini, Billy spusese că stă la Gabby, iar Jack petrecea noaptea la spital cu Marilyn.

O urmărise adormind și privea bebelușii lor care dormeau și ei. Erau splendide, roz și atât de frumoase. Era una dintre nopțile perfecte din viața lui.

capitolul 8

Toți veniră să le viziteze pe Marilyn și pe fetițe cât timp rămaseră în spital. Brian veni primul, devreme în dimineața următoare, adus de către vecinul lor care

mărturisi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos ca fiicele lor. În plus, afirmase și că păreau tare diferite una de cealaltă.

Brian le ținuse pe rând în brațe, în timp ce Jack făcea fotografii. Billy veni la prânz împreună cu Gabby, care nu se putea abține să se uite la ele și să le atingă degețelele de la mâini și de la picioare. Marilyn îl întrebă pe Billy dacă voia să le ia în brațe, dar el spuse că nu. Erau prea mici, în opinia lui. Connie și Mike veniseră și ei. Le aduseseră puloverașe și botoșei pe care Connie le tricotase în ultimele luni. Sean îi însoțea. Kevin plecase în weekend cu prietenii, iar când comunică asta, Marilyn observă cum i se întunecă chipul și o privi îngrijorată.

– Este bine? o întrebă încet.

Kevin părea absent și distrat în noaptea în care organizaseră grătarul în cinstea absolvirii, dar plecase repede, așa că Marilyn nu îl observase cu atenție. Știa că prietena ei era îngrijorată de ceva timp.

– Cred că da, spuse Connie încet și apoi se întoarse să admire bebelușii.

Intrase și Izzie când încă erau toți acolo, iar Andy ajunse imediat după ce ei plecară. La ora cinei apăru și Judy cu o grămadă de cadouri, împreună cu Michelle și Gabby. Toți au spus că nu mai văzuseră ceva atât de drăguț ca gemenele. Avuseseră constant vizitatori timp de două zile. Băieții lui Jack erau plecați cu mama lor, deci nu văzură bebelușii, dar Jack le trimisese o grămadă de poze cu ei prin telefon.

La finalul celor două zile, Marilyn voia să meargă acasă să se odihnească, iar Helen îi spuse că i se pare o idee tare bună. Era mulțumită de cum se descurcaseră toate trei, așa că le externă în dimineața următoare la ora nouă. Marilyn urma să încerce să le alăpteze pe amândouă, cu ajutorul câtorva suplimente, însă momentan nu îi venise laptele. Helen credea că ar fi mai bine pentru

ea să fie acasă când se va întâmpla asta. Erau prea mulți oameni care o vizitau în spital pentru ca Marilyn să se poată liniști și obișnui cu bebelușii ei. Jack era minunat, ca de obicei, și când ajunseră acasă, o ajută pe Marilyn să se facă comodă; și Brian voia să facă tot ce putea pentru surorile lui.

Marilyn oftă ușurată când se instală în patul lor familiar.

– Uau! Totul s-a întâmplat atât de repede. Încă nici nu pare real.

– Este real, o asigură Jack, în timp ce bebelușii începură să plângă amândoi deodată, iar Jack și Marilyn râseră.

Urma să fie o adevărată nebunie un timp, dar mama lui Marilyn se oferise să vină și să o ajute. Avea șaptezeci de ani însă și nici cu sănătatea nu stătea prea bine. Ar fi fost doar o persoană în plus de care Marilyn să aibă grijă, așa că o rugase să vină mai târziu, la vară. Momentan, ea și Jack vor încerca să se descurce pe cont propriu, cu puțin ajutor din partea lui Brian. Insistase că nu voia o dădacă. Jack se oferise și își permitea una, dar Marilyn știa că aceștia vor fi ultimii ei bebeluși și nu voia să rateze nici un moment alături de ei. Era hotărâtă să facă ea totul, împreună cu Jack, iar el acceptase. Era surprinsă de cât de extenuată se simțea. Doar mergând de-a lungul camerei, spre pătuțurile gemenelor, părea un mare efort și nici măcar nu le alăpta încă. Ea și bebelușii de-abia se acomodau în noua formulă.

Brian ieșise cu prietenii, iar Marilyn de-abia se întinsese în pat să tragă un pui de somn, după ce așezase bebelușii în pătuțuri, când sună telefonul. Marilyn își dădu seama după număr că este Connie, dar când răspunse nu auzi nimic. Marilyn crezu că telefonul se deconectase și era cât pe ce să închidă când auzi un urlet lung ce părea mai degrabă al unui animal decât al unui om.

La început, nu știa ce aude, dar apoi auzi vocea prietenei ei și îi îngheță sângele în vene.

– Kevin.

Fu singurul cuvânt pe care Connie putu să i-l spună, iar în următoarele minute tot ce putu să facă era să suspine. Marilyn nu știa dacă fusese rănit, avusese un accident, se certase cu ei sau fusese din nou arestat. Tot ce putea să facă era s-o aștepte pe Connie să-și tragă suflarea.

– Liniștește-te, sunt aici... Vrei să vin la tine?

Uitase pentru o secundă că născuse acum trei zile, dar ar fi plecat oricum.

– Connie, spune-mi ce s-a întâmplat.

Așteptă răspunsul în timp ce Jack intră în cameră și își putea da seama după fața soției lui că se întâmplase ceva groaznic.

– Cine este? șopti el, iar ea mimă numele lui Connie, în timp ce prietena ei continua să suspine în telefon.

– Vin la tine, spuse Marilyn, nemaiputând suporta.

Știa că putea ajunge la casa lui Connie mai repede decât ar fi reușit Connie să-i spună la telefon ce se întâmplase.

– E mort, spuse, iar apoi scoase același urlet pe care Marilyn îl auzise când răspunsese la telefon.

– O, Doamne... o, Doamne.... Vin la tine. Ești singură? Connie era incoerentă, iar Marilyn se ridică atât de repede din pat încât își simți, preț de o clipă, capul plutind, iar apoi fugi la baie, cu telefonul în mână, în timp ce Jack o privea. Unde este Mike?

– Este aici. Tocmai ce ne-au sunat, reuși Connie să îngâne printre sughițuri.

– Rezistă. O să ajung în cinci minute. Marilyn întrerupse convorbirea, în timp ce mâna îi tremura și îl privea pe Jack fix și fără a-i veni a crede. Kevin O'Hara tocmai a murit. Nu știu cum s-a întâmplat. Trebuie să merg acolo. Rămâi cu bebelușii. Dacă se trezesc, dă-le

una din sticlele cu apă pe care ni le-au dat de la spital. Vor fi bine.

– Nu poți să conduci, spuse disperat. De-abia ai născut.

Marilyn îl sună imediat pe Billy, iar el răspunse.

– Unde ești? îl întrebă repede.

– Sunt la Gabby. Ce s-a întâmplat?

Își dădea seama că mama lui era foarte agitată, dar nu știa despre ce este vorba.

– Am nevoie să vii imediat acasă.

– De ce? Billy părea sceptic și enervat.

– Am nevoie să mă duci până la familia O'Hara. S-a întâmplat ceva cu Kevin.

– Vin imediat, spuse repede și închise.

Ajunse acasă când Marilyn era deja îmbrăcată și coborâse. Jack o sărută de la revedere și îi spuse să nu exagereze. Părea palidă și supărată, dar voia să meargă la prietena ei. Inimaginabilul se petrecuse.

Billy o conduse la familia O'Hara în mai puțin de cinci minute, iar Marilyn se grăbi la ușa din față cât de repede putu, Billy fiind exact în spatele ei. Sean stătea în holul de la intrare, uitându-se la ei, și începu să plângă în hohote în brațele lui Billy, iar Marilyn se repezi sus la Connie. Ea și Mike erau în dormitor, îmbrățișați și suspinând, iar în momentul în care îi văzu, Marilyn izbucni în lacrimi, se așeză pe pat lângă ei și îi luă în brațe.

– A fost împușcat în timpul unei tranzacții de droguri în Tenderloin[1], spuse Connie îndurerată, în timp ce Mike stătea pe pat tremurând și suspinând. Cumpăra ca să vândă mai departe și îi datora traficantului bani. S-au certat, iar traficantul l-a împușcat... Puiul meu... puiul meu... mi-au omorât puiul.

Era de neconsolat, iar Mike era îndurerat. Marilyn stătea alături de ei. Habar nu avea ce să spună sau cum să-i ajute, în afara faptului de a fi acolo, îmbrățișându-i.

[1] Cartier în centrul orașului San Francisco (n.tr.)

O ținea pe Connie și o legăna, iar într-un final se ridică și se duse la bucătărie pentru a lua apă și ceai. Când se întoarse, o întrebă pe Connie dacă voia să îl sune pe doctorul lor, iar ea clătină din cap.

– Trebuie să mergem să identificăm cadravul, spuse înecată de suspine. Mi-e frică să-l văd... Nu pot...

Era incoerentă din cauza durerii. Marilyn o convinse să bea puțină apă și îi strânse cu putere mâna lui Mike. Billy și Sean intrară în cameră, iar Marilyn fu șocată când realiză că Sean era acum singurul lor fiu. Indiferent de cât de mult încercaseră să-l salveze pe Kevin de el însuși și de cât de mult îl iubiseră, îi păcălise. Nu îl putuseră opri. Sean părea la fel de trist ca părinții lui, iar Billy stătea lângă el, devastat. Kevin fusese eroul din copilărie al lui Sean, iar acum fusese omorât într-o afacere cu droguri. Connie avusese dreptate când se gândise că fiul ei o luase iar pe un drum greșit. Dar Kevin era evaziv și niciodată nu putuse să reziste prea mult tentației, indiferent de cât de bine părea că îi merge. Era înspăimântător să realizezi cât de repede pot escalada lucrurile în sens negativ și asta era finalitatea: părinți îndurerați, un copil pe care îl iubeau și care murise. Atât părinții, cât și copiii erau mult mai vulnerabili decât bănuiau.

Mike se ridicase și își târșâia picioarele fără țintă prin cameră, în timp ce ambele femei se uitau la el. Trebuiau să meargă la morgă, iar Marilyn nici măcar nu putea să își imagineze asta.

– Vreți să meargă Jack cu voi? se oferi ea, dar Mike scutură din cap și se uită la ea cu niște ochi prin părea că îi sângerează sufletul.

– Nu, o să merg eu, spuse în șoaptă, iar Sean veni lângă el.

– O să vin cu tine, tată, spuse el curajos.

Tremura și părea mic în comparație cu Billy, cu toate că nu era. Privirea lui era șocant de matură. Nu mai era

un băiat, era bărbat. Connie se întinse pe pat și gemu ușor când auzi că trebuie să își identifice fiul.

– Nu vreau să-l văd așa, spuse Connie scâncind. Nu pot. M-ar ucide.

Mike își luă cheile de la mașină, iar Sean îl urmă afară din cameră, în timp ce Marilyn o privea pe Connie.

– De ce nu vii acasă cu mine până se întorc? Marilyn nu suporta să își imagineze unde merg Mike și Sean sau ce vor face. Mă poți ajuta cu bebelușii.

Connie încuviință și se ridică. Se mișca mecanic în timp ce Marilyn o conduse afară din cameră și în jos pe scări. Se bucura că acceptase să vină cu ea. Connie părea docilă și sfâșiată. Marilyn o ajută să se așeze pe scaunul din față, iar ea se urcă în spatele lui Billy, care le conduse înapoi acasă. În momentul în care Marilyn intră, auzi ambele copile plângând, iar Jack apăru în capătul scărilor, ținându-le în brațe și părând disperat.

– Au plâns de când ai plecat, spuse, iar apoi o văzu pe Connie.

Marilyn urcă grăbită și realiză ce se întâmplase. Îi venise laptele și toată partea din față a cămășii era udă. Connie o urmase îndeaproape și veni după ei în dormitor. Billy îi sună pe ceilalți și le spuse ce se întâmplase. Era cea mai șocantă veste pe care o auzise vreodată vreunul dintre ei. Marilyn era recunoscătoare că Brian era încă plecat și îl rugase pe Jack să îi sune pe părinții băiatului cu care era, să-l mai țină la ei un pic, măcar până la cină, până când lucrurile se vor liniști acasă, iar Jack fu de acord. Voiau să facă tot ce puteau să îi ajute pe Connie, Mike și Sean.

Marilyn se urcă în pat, în timp ce Connie se așeză într-un balansoar cu o expresie devastată. Marilyn își deschise cămașa, își desfăcu sutienul pentru alăptat, iar Jack îi dădu ambii bebeluși plângăcioși. Încă nu învățase cum să se descurce cu amândoi, dar știa că trebuia să-i

hrănească și era singura care avea ce voiau. Nașterea lor avusese loc exact când se așteptaseră. Nu se așteptaseră însă și la tragedie. Kevin O'Hara era mort la douăzeci și cinci de ani.

Jack o acoperi cu grijă pe Marilyn cu o pătură, pentru eventualitatea în care intra Billy, iar Connie ședea privind-o, plângând încet. Încă își mai amintea de parcă ar fi fost ieri cum îl alăptase pe Kevin, iar acum el nu mai era. Stătea acolo și plângea, iar la invitația lui Marilyn se urcă în pat lângă ea și rămase acolo în timp ce Marilyn hrănea fetițele. Era reconfortant pentru Connie să fie acolo și îi mângâie cu grijă capul lui Daphne în timp ce aceasta stătea la pieptul mamei, până când într-un final adormi. Jack le luă pe fetițe de la Marilyn când termină cu alăptatul, le făcu să scoată gazele și le așeză în pătuț, iar apoi veni să se așeze la capătul patului, alături de cele două femei.

– Îmi pare atât de rău, Connie, spuse el în timp ce ea dădu din cap continuând să plângă.

Marilyn o îmbrățișă din nou. Rămaseră acolo până când Sean și Mike ajunseră acasă. Mike părea palid după ce îl identificase pe Kevin. Sean nu îl văzuse, dar și tatăl și fiul plânseseră pe drumul către casa lui Marilyn și a lui Jack. Vorbiseră puțin, iar Sean se duse să-l găsească pe Billy, iar apoi plecară. Marilyn le spuse să sune dacă aveau nevoie de ceva și le promise că va trece pe la ei a doua zi dimineață. O va ajuta pe Connie să facă pregătirile pentru înmormântare. Nu își putea imagina cum era să treci prin asta și nici cât de devastată trebuia să se simtă Connie. Pentru un moment infam, pe care i-l recunoscu lui Jack mai târziu, în timp ce alăpta din nou bebelușii, era recunoscătoare că nu fusese unul dintre copiii ei. Nu își putea imagina să-l piardă pe Billy sau pe Brian.

Brian venise acasă după cină și fu șocat când îi spuseră despre Kevin. Ambii băieți fură trișiși tăcuți în acea noapte. Nici unuia dintre prietenii lor nu le venea să creadă, așa cum nu puteau crede nici Marilyn ori Jack. Seara, Marilyn o sună din nou pe Connie să vadă ce face. Nu se putea opri din plâns. Îi spuse că fusese în camera lui Kevin încercând să aleagă un costum pe care să-l poarte în sicriu și se înecă din nou în lacrimi povestind. Marilyn se simțea groaznic că nu putea să fie la ei acasă, dar nu îl putea lăsa singur pe Jack cu gemenele când trebuiau să fie hrănite. În puținele ore de când îi venise laptele, fetițele fuseseră lacome și nu era corect să-l lase pe Jack cu bebeluși înfometați care nu puteau fi mulțumiți cu ce avea el să le ofere. Sincronizarea era oribilă, dar Marilyn era hotărâtă să se descurce cumva. O sunase pe Judy și o rugase să vină la Connie a doua zi. Judy aflase de la Gabby ce se întâmplase și nu putea crede. Era groaznic să te gândești la așa ceva, iar vestea îi șocă pe toți.

Telefonul lui Billy sunase toată noaptea, pentru că îl căutau prietenii, iar puțin mai târziu se întoarse la familia O'Hara pentru a sta cu Sean. Venise și Izzie și începuse să plângă alături de ei. Apăruse și Andy, care o conduse acasă.

Billy era încă la Sean când sosi Marilyn de dimineață. O luase Judy cu mașina și o ajutase cu bebelușii. Răspunseră la telefoane, făcând tot ce puteau pentru Connie. Ea și Mike trebuiau să meargă la pompe funebre pentru a alege un sicriu și pentru a face aranjamentele. Erau atât de multe de făcut, oameni de sunat, printre care și floristul, preotul și la ziar, pentru necrolog. Connie făcuse tot ce putuse cât fuseseră plecați. Urma să fie o slujbă, trebuiau să scrie un anunț despre înmormântare, iar Connie spuse că aceasta va avea loc la biserica St. Dominic, parohia lor, unde Kevin își primise prima împărtășanie și fusese creștinat. Nu le venea

să creadă că vorbeau despre înmormântarea lui Kevin, iar când Marilyn se uită la Mike, văzu un om distrus.

Sean stătea cu Billy pe scările din față, cel din urmă având o expresie abătută. Venise și Gabby, Izzie apăru puțin mai târziu, iar Andy sunase de câteva ori. Nimeni nu știa ce să facă să-i ajute pe cei din familia O'Hara. Nu îl puteau aduce înapoi pe Kevin și tot ce puteau face era să fie disponibili pentru prietenii lor. Marilyn nu își putea imagina cum se poate trece prin așa ceva, dar Connie era o femeie puternică. Când porniră spre casa funerară, Connie reuși să nu mai plângă preț câteva minute. Purta costumul lui Kevin pe umeraș, cămașa albă și cravata, iar șosetele și pantofii erau puse într-o geantă de cumpărături. Se uită cu tristețe la Marilyn în timp ce se urca în mașină cu soțul ei și se întinse să o ia în brațe. Cele două femei se îmbrățișară îndelung.

– Mulțumesc, fu tot ce putu Connie să spună fără să suspine din nou.

– Te iubesc, atât reuși Marilyn să răspundă, și era din adâncul inimii. Îmi pare atât de rău.

Connie încuviință și se uită la ea.

– Știu, spuse.

Mike porni mașina și plecară spre casa funerară, unde frumosul lor fiu va fi spălat, îmbrăcat și pieptănat pentru ultima dată.

capitolul 9

Înmormântarea lui Kevin O'Hara era insuportabilă, ireală și intolerabilă pentru întregul grup. Părinții stăteau și ascultau elogiul, îngroziți și în același timp recunoscători pentru că nu li se întâmplase propriilor copii. Veniseră și prietenii cu care Kevin crescuse și care acum îl plângeau, amintindu-și ce copil bun fusese odată. Connie, Mike și Sean stăteau în primele bănci, arătând

de parcă ar fi fost loviți de trăsnet, iar sicriul închis se afla în fața lor, ca un avertisment pentru toată lumea.

Mesajul era unul pe care nimeni nu voia să-l audă, nici părinții, dar nici copiii. „Fii atent. Fii grijuliu. Fii deștept. Asta ți s-ar putea întâmpla și ție." Li se întâmplase lor, și nimeni nu putea să conceapă asta. Era ușor de spus că Kevin greșise undeva, că fusese arestat, că ajunsese la reabilitare și că fusese doi ani în perioadă de probă, dar cândva fusese un băiețel, un copil nevinovat cu aceeași șansă la viață ca oricine altcineva. Era vina lui? A părinților? Destinul? Viața? Ce avertisment nu luaseră în seamă, ce semnale de pericol ignoraseră? De ce era Kevin în cutia din fața bisericii și nu altcineva? Și alții își asumaseră aceleași riscuri și nu muriseră. Connie nu mai era sigură de nimic pe măsură ce depăna fiecare minut al vieții lui, așezată în primul rând. Tot ce știa era că fiul ei murise și agonia era fără limite. O durere atât de mare și de intensă încât ochii parcă i se topeau, iar inima îi ardea, însă, în același timp, era rece ca gheața.

Connie nu mai știa ce simte în afară de o durere mistuitoare, în timp ce își urmărea soțul, fiul mai mic și șase colegi de-ai lui Kevin cărându-i sicriul în afara bisericii și așezându-l ușor în dric pentru a-l duce la cimitir, unde îl vor pune într-o groapă în pământ și îl vor îngropa. Connie voia să se arunce odată cu el. Îl iubise atât de mult când se născuse, dar nu le putea face asta lui Mike și lui Sean. Trebuia să fie acolo pentru ei și să fie puternică. Nu știa însă cum să facă asta. Știa doar că nu are de ales. Kevin o lăsase să îi ajute pe tatăl și fratele lui, iar ea nu mai avea nici un răspuns. O bucățică din carnea ei fusese împușcată și omorâtă într-o afacere cu droguri în Tenderloin. Chiar era de necrezut. Habar nu avea cine făcuse asta. Știau doar că era mort și ce droguri avusese la el. Nu era nimeni pe care să-l pedepsească,

nimeni pe care să se răzbune, dar, chiar și dacă ar fi găsit criminalul, fiul ei tot nu ar fi înviat.

Ajunseră la cimitir în limuzina pe care o închiriaseră și rămaseră la marginea mormântului în timp ce preotul rosti câteva cuvinte. Connie atinse sicriul fiului ei pentru ultima dată, cel pe care îl aleseseră, cu satin alb pe interior. Kevin purta costum, cravată și era încălțat cu cei mai buni pantofi. Îl vor lăsa acolo împreună cu o parte din inima lui Connie. Era atât de distrusă încât nici nu mai putu să plângă pe drumul spre casă. Toți care fuseseră la înmormântare îi așteptau când se întoarseră acasă.

Marilyn venise să-i întâmpine, iar restaurantul lui Jack livrase mâncarea, ca la un Bar Mitzvah[1] sau ca la o nuntă, doar că nu era nici una dintre acestea, era o înmormântare.

Connie nu își mai amintea cine fusese în casă. Își aducea aminte doar de Marilyn care așezase fotografii cu Kevin în toată sufrageria și pe holul de la intrare. Când se termină totul, Mike și Sean rămaseră în birou, arătând ca supraviețuitorii unui naufragiu. Prietenii lui Sean rămaseseră să-l ajute și se duseră la etaj, în camera lui. Connie și Mike, Marilyn și Jack, Judy și Adam se uitau unul la altul, nevenindu-le să creadă ce se întâmplase. Știau doar că fiul lui Connie și al lui Mike era mort, dar ce însemna asta? Cum reușești să înțelegi că nu vei mai vedea niciodată copilul pe care îl iubeai? Era de neimaginat, iar Connie încă îl aștepta să coboare din minut în minut îmbrăcat la costum și cravată, și să le spună că era doar o glumă. Doar că nu era. Totul era real. Camera lui va fi goală pentru totdeauna. Trofeele lui vor strânge praful și nu vor

[1] Bar Mitzvah este o ceremonie religioasă evreiască ce marchează trecerea spre maturitate a copiilor la vârsta de treisprezece ani la băieți, și la doisprezece la fete. (n.tr.)

mai însemna nimic. Hainele lui vor atârna în șifonier până când ea va avea curaj să le dea. Connie înțelegea, uitându-se la Mike, că nu vor mai fi niciodată la fel.

– Aveți nevoie de odihnă, spuse încet Marilyn.

Amândoi păreau extenuați, iar Connie îi spuse că nu dormiseră de când se întâmplase tragedia.

Personalul lui Jack lăsase bucătăria impecabilă. Aveau mâncare în frigider, dacă li se făcea foame, dar Connie nu își închipuia că vor mai mânca vreodată. Hainele îi erau deja prea largi și atârnau pe ea după doar câteva zile.

Marilyn și Jack plecară de la O'Hara la ora cinei. Ceilalți plecaseră de mult timp. Sean era încă sus cu prietenii lui cei mai buni. După ce se jucaseră niște jocuri video, Billy scoase o sticlă și o împărți cu ei. Era whisky în ea și fusese tot ce putuse Billy să ia din barul părinților lui când nu era vreunul atent. Gabby și Izzie o dădură înapoi după doar o înghițitură, dar Billy, Sean și Andy băură până când o terminară.

– Asta nu va ajuta deloc, spuse Izzie încet, mereu vocea conștiinței grupului lor. Vă va face doar să vă simțiți mai rău.

Andy se uită rușinat, Billy dădu din umeri, iar Sean se întinse pe pat. Nu avea nimic de spus și se săturase să audă cât de rău le părea oamenilor. Nu le părea rău, nu știau. Cum să știe ce simțea? Chiar și prietenii lui. Nu își va mai vedea niciodată fratele. Dintr-odată era un copil singur la părinți.

– Vrei să rămâi peste noapte la mine? îl întrebă Billy.

Își putea da seama cât de trist este prietenul lui doar privindu-l în ochi.

– Ar trebui să stau aici, oftă Sean. Fusese o zi obositoare. Mama și tata sunt într-o stare destul de proastă, spuse sec.

Conținutul sticlei îl ajutase să se mai destindă un pic. Nu se mai simțea atât de iritat ca și când o sârmă ghimpată îi sfâșiase pielea toată ziua. Cu ajutorul alcoolului, nu mai simțea nici durere. Era bine să fii amorțit.

Andy plecă primul. Le promisese părinților că va cina cu ei. Plecară apoi și Gabby, și Billy. Rămase doar Izzie.

– Știi, vei fi bine. Știu că trebuie să fie oribil, iar eu nu am avut niciodată o soră sau un frate, dar cumva vei trece peste asta. Vei fi bine.

Dacă nu ar fi fost fată, Sean ar fi vrut să o lovească, dar doar gândul la asta îl făcea să plângă.

– Într-o bună zi o să împiedic să se mai întâmple astfel de lucruri, spuse Sean încet, în timp ce amândoi stăteau întinși unul lângă altul în patul lui și se uitau pe tavan.

Câteodată, credea că ea era cea mai bună prietenă a lui din grup, în funcție de zi.

– Cum vei face asta? îl întrebă, curioasă, ca și când ar fi fost din nou copii mici și îl întreba cum să prindă pește sau cum funcționau submarinele sau ce provoca apariția cetii.

– O să lucrez pentru FBI când voi termina facultatea și voi aresta nemernici ca ăia care mi-au omorât fratele.

Nici unul dintre ei nu spuse, de fapt, că Kevin nu ar fi trebuit să fie acolo în primul rând. Nu mai conta acum, era mort.

– Mereu obișnuiai să spui asta când erai copil, îi zâmbi Izzie.

– Acum o voi și face.

Părea încrezător, iar Izzie aproape că îl crezu. Știa că vorbea serios în acel moment.

– Poate că o să te răzgândești când vei ieși din facultate. Poate că vei vrea să faci altceva.

Era mereu vocea rațiunii și cea mai practică dintre cei cinci.

– Nu, nu o să vreau. Am știut dintotdeauna că vreau să fac ceva de genul ăsta. Doar că nu știam de ce. Acum

știu. Se întoarse pe o parte și se uită din nou la ea. Se întreba cum ar fi dacă ar săruta-o, dar nu voia de fapt. Era prietena lui.

– O să-mi fie dor de tine cât timp vei fi plecat la școală, spuse Izzie, iar el încuviință.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, afirmă trist, acum mai mult ca niciodată.

Urma să-i fie și mai greu să stea departe de prietenii lui, acum că își pierdu fratele, și ura faptul că trebuie să-și lase părinții singuri după cele întâmplate. Deja simțea cum va fi.

– Aș vrea să vii în L.A., spuse Izzie nostalgică.

– O să ne întâlnim de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, spuse el și se dădu jos din pat. Hai, te conduc acasă.

Vorbiră foarte puțin în mașină. Era plăcut să fie împreună. Izzie încerca să nu se gândească la cum ar fi fost dacă înmormântarea de azi ar fi fost a vreunuia dintre ei. Nu-și putea imagina și nici nu voia. Și se întrebă dacă Sean chiar va lucra pentru FBI într-o zi. Încă îi părea o idee periculoasă. Avea responsabilități noi față de părinții lui, acum că rămăsese singurul copil.

Sean o lăsă pe Izzie la casa tatălui ei, iar ea îi promise că va trece pe la el ziua următoare. Sean se întoarse apoi la casa care părea acum moartă. Ușa de la dormitorul părinților era închisă, iar casa era întunecată. Trecu pe lângă dormitorul lui Kevin în drum spre propria cameră și, pentru o secundă, vru să intre, dar se îndreptă totuși spre dormitorul lui, închise ușa, se întinse în pat și începu să plângă.

Izzie și ceilalți veniră să-l viziteze pe Sean în fiecare zi și de cele mai multe ori Billy aducea o sticlă cu el, orice putea fura din barul părinților când mama lui era ocupată cu gemenele. Încă îl enervau, dar odată ce începură să zâmbească, Billy nu putu să nu accepte că erau oarecum drăguțe. Brian se purta ca și când era îndrăgostit

de ele. Învățase cum să le schimbe scutecele și își ajuta mama să le adoarmă, ceea ce Billy nu dorea deloc să învețe. Gabby credea și ea că gemenele sunt drăguțe. Billy se bucura că lua anticoncepționale și că nu putea rămâne gravidă. Nu ar fi putut să facă față unui astfel de accident și știa că nu va fi pregătit pentru a avea propriii copii decât peste zece sau cincisprezece ani.

În singura zi în care Billy nu putuse să fure băutură de la părinții lui, îl convinsese pe un cerșetor să-i cumpere șase doze de bere. Sean și Billy reușiră să se îmbete în fiecare zi aproape toată luna iunie. La început, fusese în amintirea lui Kevin, dar după un timp, era ceva de rutină. Erau cu toții plictisiți, cu toate că unii lucrau pe perioada verii. Sean îl ajuta pe tatăl lui câteva ore pe zi, Izzie lucra la o tabără de vară la un centru comunitar, iar Gabby se pregătea să plece și nu lucra. Billy nu lucra nici el. Jack și Marilyn îi dăduseră o pauză lui Billy și îi spuseră că nu trebuia să lucreze în ultima vară înainte de facultate. În schimb, el și Sean beau aproape în fiecare după-amiază. Andy avea un loc de muncă sezonier unde trebuia să lucreze diminețile, dar trecea pe la prânz să își vadă prietenii. Nu îl lăsau să facă nimic interesant la laborator, cu toate că erau impresionați că va merge la Harvard și va fi un candidat la medicină. Tot ce îl lăsau să facă era să arunce gunoiul sau să le dea formulare pacienților care veneau, să le completeze. El nu bea atât de mult precum ceilalți, dar mai lua câte o înghițitură din când în când.

Izzie fu cea care îi puse la punct pe la mijlocul lunii iulie, numind-o gașcă de ratați.

– Ce veți face când veți ajunge la facultate? Vă veți înscrie la Alcoolicii Anonimi? Vă transformați într-o gașcă de bețivi. Ați devenit o pacoste. Tot ceea ce faceți este să beți și să vă jucați jocuri video și să vă plângeți de milă. Mă faceți să vomit.

Se uita fix la Sean când o spuse, iar el își plecă rușinat capul. Fratele lui murise în urmă cu cinci săptămâni și toți îi trecuseră cu vederea comportamentul, dar nu și Izzie, și știa că ea avea dreptate.

– Ce-ar trebui să facem acum?

Billy se uită la ea în timp ce Sean îi dădu sticla. De data aceasta nu băuse nimic, pentru prima dată după multe săptămâni.

– De ce nu mergem la plajă sau să facem altceva? propuse Izzie.

– Pentru că este extrem de frig, spuse Billy practic.

Se lăsase ceața de ceva timp. În San Francisco era mereu răcoare în iulie și de multe ori vremea era mohorâtă și tristă, ceea ce nu îi făcea să se simtă mai bine.

– Și ce? E o activitate. Mai bine decât să stați aici beți și să nu faceți nimic.

Așa că în ziua următoare, după ce terminaseră munca la prânz, traversară podul Golden Gate și se îndreptară spre Marin[1]. Merseră la plaja californiană Stinson, mâncară hamburgeri și stătură pe plajă în bătaia vântului răcoros. Recunoscură cu toții la întoarcerea acasă că se simțeau mai bine.

Izzie rămase și vorbi din nou cu Sean după ce plecară ceilalți.

– Vei fi bine când vei pleca la facultate?

Își făcea griji pentru el, mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Părinții lui arătau îngrozitor, dar în anumite privințe, Sean arăta mai rău. Avea pungi negre sub ochi și spunea că nu putea să doarmă. Se tot gândea la fratele lui și la ce trebuia să se fi întâmplat când murise. Gândul îl înnebunea.

– Da, cred că da, îi răspunse el, dar nu părea convins.

– Trebuie să fii, de dragul părinților tăi, îi atrase ea atenția. Ești tot ce le-a mai rămas.

[1] Cartier în nordul orașului San Francisco (n.tr.)

Era o sarcină grea pentru el. Ea și Andy, singuri la părinți, nu cunoscuseră o altă situație. Dar părinții lor aleseseră să aibă un singur copil. În cazul lui Sean, el era singurul fiu supraviețuitor, ceea ce era mult mai grav și mai complicat. Părinții lui aveau să-i ducă dorul lui Kevin toată viața, iar Sean știa că trebuia să înlocuiască cumva lipsa fratelui. Doar la asta se gândea noaptea târziu.

– Ești sigur că încă vrei să mergi în Est? Ai putea să te transferi la UCLA și așa vei fi mai aproape de ei.

Dar el scutură din cap. Acum chiar voia să plece. Nu mai suporta să fie acolo, știind că fratele lui nu mai era în camera lui, că nici nu va mai fi vreodată și să-i audă pe părinți plângând mereu. Tot ce voia era să plece. Izzie înțelegea. Până și ei îi era greu să stea în casa aceea, iar ea nici nu locuia acolo.

Următoarele două săptămâni le petrecuseră împreună după muncă, iar Sean cel puțin se opri din băut. Singurul care continua să bea era Billy, dar și el părea că bea mai puțin. Știa că trebuia să ia în serios școala.

Fu primul care plecă, la începutul lui august. Trebuia să înceapă antrenamentul cu trei săptămâni înainte de a începe școala. Gabby plecase cu mama ei în San Francisco următorul weekend pentru a căuta un apartament în L.A. Înainte să plece cu toții, cei cinci prieteni cinaseră împreună într-o seară, iar apoi ieșiseră pe plajă. Promiseseră să se sune des și să se întoarcă acasă de Ziua Recunoștinței. Însă, după ce fuseseră împreună zi de zi timp de treisprezece ani, până atunci părea o eternitate. Și toți promiseră să meargă să-l vadă pe Billy jucând la USC.

Izzie se duse la casa lui Gabby în dimineața plecării. Luară micul dejun împreună. Izzie observă că Michelle părea din nou slabă, dar nu spuse nimic. Se gândea că știau cu toții. Michelle se lupta evident cu problema

alimentației. Izzie se întreba dacă lipsa lui Gabby va îmbunătăți situația sau o va complica mai mult. Era greu să trăiești în umbra lui Gabby, indiferent de cât de mult se iubeau cele două surori.

Ea și Michelle rămaseră pe trotuar în timp ce îi făceau cu mâna lui Gabby, iar mama ei se afla la volan. Amândouă plângeau. Mama ei conducea o dubiță, iar Gabby își luase jumătate din dulap și cele mai valoroase lucruri la apartamentul pe care sperau să îl găsească. Gabby voia să închirieze un loc în vestul Hollywoodului. Căutase pe internet apartamente de închiriat mobilate și erau trei pe care voiau să le vadă. Era tristă, dar entuziasmată pe măsură ce se îndepărta cu mașina, iar Izzie se întoarse în casă și vorbi o vreme cu Michelle. Începea clasa a unsprezecea și era emoționată. Izzie merse apoi la Andy. Voia să petreacă un timp și cu el înainte să plece.

După ce îl văzu pe Andy, Izzie se întoarse să-l viziteze pe Sean. Mama lui curăța dulapurile și începea să plângă de fiecare dată când dădea peste ceva de-al lui Kevin. Trecuseră de-abia două luni. Casa părea un mormânt, iar Connie trata camera lui Kevin ca pe un altar. Nimic nu fusese atins.

Andy era următorul care pleca, fiind însoțit pe avion de tatăl său. Urma să se cazeze la cămin. Îi văzuse pe Sean și pe Izzie în noaptea de dinaintea plecării și îi trimise un mesaj lui Izzie înainte de a se urca în avion: „Să fii cuminte. O să-mi fie dor de tine. Cu dragoste, A".

Din fericire, Izzie și Sean plecau în aceeași zi din San Francisco. Nici unul nu voia să rămână ultimul. Ar fi fost prea greu.

Izzie trebui să ia cina cu tatăl ei în seara de dinaintea plecării, dar apoi se duse la Sean să își ia rămas-bun, iar mama lui o îmbrățișă cu putere.

– Să ai grijă de tine în L.A., îi spuse privind-o serios. Să fii atentă. Vreau să vă văd pe toți întregi de Ziua Recunoștinței. Și nu-ți oferi inima din prima zi.

– Nici o șansă, râse Izzie. O să fiu foarte ocupată cu școala.

– O să înnebunești băieții în L.A., dacă au ochi funcționali.

Izzie nu se simțise niciodată la fel de drăguță ca Gabby și nici unul dintre prietenii ei băieți nu menționase nimic în legătură cu aspectul ei fizic. Nici măcar ea nu se gândise la asta. Erau doar prieteni. Mama ei nu o învățase niciodată toate ponturile pe care Judy i le spusese lui Gabby ca să arate sexy pentru un băiat. Și nimeni nu mersese la cumpărături cu Izzie de o grămadă de timp. Își luase pentru L.A. aceleași lucruri vechi pe care le avea din liceu. Tatăl ei nici măcar nu se gândise la asta, iar ea nu voia să ceară. Avea destule.

Connie îi tot expediase lui Sean la cămin cearșafuri, prosoape, o pernă, lucruri pentru baie, două postere, o cuvertură și un covoraș timp de câteva săptămâni. Îi cumpărase lucruri noi, așa cum făcuse și pentru Kevin când se dusese la Santa Cruz. Iar acum era mult mai important, din moment ce Sean pleca mult mai departe. Părinții se îngrozeau de cum va fi când va pleca. Connie îi spusese lui Mike cu câteva zile înainte că vor trebui să pretindă că ambii băieți sunt plecați la școală. Îi promisese lui Marilyn că o va ajuta cu gemenele, ceea ce credea că va fi distractiv. Dădeau multă bătaie de cap. Marilyn spunea că uitase de câtă energie era nevoie. Începea să îmbătrânească și nu mai făcea față. Și făcea totul la puterea a doua.

Connie și Mike zburară cu Sean la Washington pentru a-l pregăti și instala. Amândoi se întoarseră a doua zi acasă cu un zbor târziu și se îngroziră când intrară în casa liniștită.

Jeff o conduse pe Izzie în L.A. și petrecu o zi întreagă instalându-i sistemul de muzică, calculatorul și un mic frigider în camera ei de la UCLA. Avea o colegă de cameră care părea drăguță și care îi trimisese un e-mail

înainte să ajungă acolo. Și părinții colegei erau prezenți, iar când Jeff plecă, fetele merseră împreună să caute cantina, din moment ce avea același program de masă. Izzie o sună pe Gabby, căreia îi plăcea noul ei apartament. Găsiseră unul pe Alta Loma lângă Sunset. Izzie se duse să-l vadă în weekend și i se păru ca al unui adult. Era într-o clădire cu portar și piscină. Era mobilat doar cu cele necesare, iar Gabby își pusese câteva dintre lucrurile ei acolo. Făcuseră cumpărături, deci mai adăugă și altele.

– Uau, deja trăiești ca o vedetă de cinema, o tachină Izzie.

Gabby îi spuse că Billy venea în fiecare noapte de la căminul lui de la USC. La anul urma să se mute cu ea, când va putea pleca din cămin, iar părinții ei erau de părere că este în regulă. Apartamentul lui Gabby era de zece ori mai mare decât camera lui Izzie de la cămin.

Tatăl ei îi dăduse o mașină, un Land Rover negru de la reprezentanța lui, care părea frumoasă și nouă. Izzie își adusese la UCLA doar o bicicletă pentru a o folosi la facultate. Tatăl ei nu îi dăduse o mașină și nici nu își permitea, iar mama ei credea că era prea tânără pentru a avea una. Așa că plănuia să se deplaseze în afara campusului cu taxiul și cu mijloacele de transport în comun.

Judy și fetele avuseseră dintotdeauna mașini frumoase datorită tatălui lui Gabby și a afacerii pe care o avea. Michelle primise un Land Rover în acel an, când împlinise șaisprezece ani. Izzie ar fi fost geloasă pe mașina nouă a lui Gabby dacă nu ar fi iubit-o atât de mult.

Veni să o viziteze din nou a doua zi. Colega ei era ocupată cu prietenii de la școală, iar apartamentul lui Gabby era un loc bun de petrecut timpul, când nu avea ce altceva să facă. Billy urma să fie la antrenamente destul de mult timp și nu putea ieși în fiecare noapte în perioada sezonului sportiv. Așa că fetele plănuiseră

să petreacă timpul împreună de fiecare dată când Gabby era liberă, iar Izzie își putea face temele acolo. Era interesant să fie departe de părinți și de regulile altcuiva. Se simțeau adulți.

Sean îi trimisese lui Izzie un mesaj din Washington, în acea noapte. Spunea despre campus că era excelent și că deja începuse cursurile. Nu știa nimic de Andy, ca și Izzie. Era ocupat cu mutarea în cămin și cu pregătirea, așa cum erau cu toții. Gabby avea programări pentru a obține un agent. Urma să se înscrie la o agenție de fotomodele, dacă o vor accepta, iar Izzie era sigură că o vor face. Era o fată superbă. Va începe să ia și lecții de actorie de îndată ce se va instala, pentru a putea apărea în reclame și apoi în audiții pentru filme de lungmetraj.

În ziua următoare, Izzie se înscrise la cursuri, ceea ce era un proces de lungă durată. Venise mai devreme decât trebuia la școală, pentru a se sfătui cu consilierul ei și pentru a-și da seama ce cursuri să își aleagă. Venind așa devreme, avea timp să petreacă și cu Gabby. După întâlnirea cu consilierul, Izzie se înscrise la filosofie, psihologie, un curs de bazele matematicii, care era obligatoriu, și istoria artei, care era un curs introductiv. Își dădea seama că va avea mult de muncă doar citind programa cursurilor ei. Se uita împrejur pentru a se acomoda cu campusul. Oamenii erau prietenoși, iar studenții aveau o figură familiară. Școala avea un aer de metropolă, spre deosebire de San Francisco, care era un oraș mic. Îi plăcea ce vedea. Uneori, se simțea singură fără prietenii ei. Era prima dată de la grădiniță când mergea la școală fără ei. Cel puțin îi avea pe Gabby și pe Billy aproape. În timp ce se obișnuia cu noul oraș, simți o încredere pe care nu o mai simțise până atunci și se gândi în sinea ei: „Bine, lume! Păzea că vin!" Izzie pornise pe propriul drum.

capitolul 10

Liniştea din casă era mult mai apăsătoare decât s-ar fi aşteptat Connie. Ea şi Mike stăteau singuri şi trişti în fiecare seară, fără a avea ce să-şi spună. Nu mai era nici o altă voce, nu mai venea şi nu mai pleca nimeni cât era ziua de lungă. Toţi părinţii copiiilor care plecaseră le simţeau lipsa, dar pentru Connie şi Mike era mult mai greu, după moartea lui Kevin. Criminalul nu fusese găsit. Avusese loc o investigaţie, dar poliţia recunoscuse că nu ştiau cine comisese crima, nu apăruse nici un martor, deci nu va exista dreptate în cazul morţii lui Kevin O'Hara, ceea ce complica lucrurile mult mai mult. Lui Connie i se rupea inima când soţul ei venea acasă în fiecare seară cu privirea pierdută. Mike O'Hara arăta ca un om sfâşiat, iar Connie se simţea la fel. Supravieţuiau şi nimic mai mult. Fiecare oră era o luptă.

Connie venea deseori în vizită la Marilyn şi adora să se joace cu bebeluşii, care împliniseră trei luni şi erau tare receptivi. Zâmbeau, râdeau şi gângureau. Oricât de mult se distra luându-i în braţe sau ajutând-o pe Marilyn să aibă grijă de ei, mai devreme sau mai târziu Connie trebuia să se întoarcă la casa ei goală şi spunea că asta o omoară şi nu ştia cum să facă să fie mai bine. Nu exista nici un ghid pentru întâmplările prin care treceau ori vreun manual de instrucţiuni pentru cum să le depăşească. Tot ceea ce puteau ea şi Mike să facă era să trăiască de pe o zi pe alta şi de la o oră la alta.

Îl suna deseori pe Sean la Washington şi o ajuta puţin să vorbească cu el, dar el îşi dădea seama cât de supărată era de fiecare dată când vorbeau la telefon. De obicei, îşi trimiteau e-mailuri, dar Connie nu se putea abţine şi îl suna zilnic cu cele mai neînsemnate pretexte, până când el o rugă să reducă numărul apelurilor. Îl contacta mereu în momente nepotrivite,

astfel că e-mailurile erau mai adecvate. Lui Connie îi era dor să-i audă vocea, aşa că-l suna oricum. Mike se ţinea mai tare. Connie îi spusese lui Marilyn că în majoritatea timpului suferea din cauza morţii lui Kevin şi întreba frecvent cum îi merge lui Billy la USC. Marilyn spunea că până acum toate mergeau bine. Billy îi zisese că antrenamentele erau epuizante, dar învăţa multe şi îi plăcea antrenorul.

–Cel puţin învaţă mai multe despre fotbal. Nu ştiu sigur ce face în rest. Probabil că nimic, spuse Marilyn tristă. Şi petrece mult timp cu Gabby, adăugase, ceea ce nu era o surpriză pentru nimeni.

Gabby fusese deja angajată pentru primul ei contract în modelling, prin intermediul agentului ei, şi sunase acasă foarte entuziasmată.

Cele două femei erau triste că toţi copiii erau împrăştiaţi. Ştiau că era în firea lucrurilor, dar acum deveniseră conştiente de asta.

Marilyn recunoscuse într-o zi că uitase că vor creşte. Dar ea măcar îl avea pe Brian acasă. Era clasa a opta şi descoperise fetele. Era ca şi cum ar lua-o lua de la capăt, urmărindu-i toate pasiunile. De când se căsătorise cu Jack, Brian avusese cu cine să se joace şi cu cine să discute. Îi spusese lui Connie că era un bărbat tare bun. Se purta minunat şi cu gemenele şi o ajuta mereu. Nu îşi putea imagina viaţa fără el. Nu mai ştia nimic de Larry, acum că Billy plecase. Nu încercase niciodată să-l vadă pe Brian, care, din fericire, se înţelegea bine cu Jack.

Toţi copiii păreau că se stabiliseră la facultăţi în luna septembrie. În luna octombrie, Judy observase că anorexia lui Michelle începuse din nou să scape de sub control. Fusese sunată de consilierul lui Michelle de la Atwood, care îşi făcea griji pentru ea, şi începuse să facă tratament şi terapie ambulatoriu, aşa cum făcuse şi înainte. Era o boală vicleană. Judy fusese şocată când

o cântărire. Nu își dăduse seama cât de gravă devenise situația, din moment ce Michelle purta mereu haine largi. Era mai înaltă decât sora ei și cântărea patruzeci de kilograme la un metru și șaptezeci și cinci de centimetri. În timpul evaluării ei, școala le recomandase lui Judy și lui Adam ca Michelle să fie spitalizată și tratată până când se va mai îngrășa. Le era teamă de efortul emoțional necesar și voiau ca ea să facă zilnic terapie de grup împreună cu alte fete cu probleme de alimentație. Când se întoarseră de la întâlnire, Judy plângea și le sună pe Connie și pe Marilyn să le spună. Nici una nu fu surprinsă, iar ea și Adam o internaseră fără tragere de inimă în spital, în ciuda protestelor lui Michelle. Îi amenințase că va fugi, dar nu o făcu. Trebuia să primească permisiunea de a lipsi de la școală și voiau ca ea să stea acolo șase săptămâni, până la Ziua Recunoștinței, iar apoi o vor reevalua. Judy simțea că eșuase total când își dădu seama cât de bolnavă era fiica ei, în ciuda ajutorului pe care îl primise înainte.

În prima ședință de terapie de grup care îi includea și pe părinți, Michelle spuse că părinților ei le păsa doar de fiica mai mare. Ambii părinți plânseseră și spuseseră că nu era adevărat. O iubeau la fel și pe ea. Erau și alte povești în grup asemănătoare cu a lui Michelle. Connie și Marilyn nu i-o spuseseră lui Judy, dar erau amândouă de acord că singurul mod prin care Michelle putea să atragă atenția mamei era să se înfometeze, iar acum era în sfârșit, centrul lumii lor, și nu Gabby, căreia îi era tare bine în L.A. Cu toate că o durea, Judy își dădea seama că lui Michelle îi pria că stă în spital și arăta deja mai bine decât acasă.

Judy mergea să o viziteze constant. În program mai erau și alte fete pe care Michelle le plăcea și cu care simțea că are ceva în comun. Gabby o suna din L.A. în fiecare zi. Îi ceruse chiar și scuze pentru că nu îi dăduse mai multă atenție înainte să plece de acasă, dar Michelle spuse că era totul în regulă. Acum primea ce avea nevoie. Știa cât de ocupată fusese Gabby înainte să plece, așa că înțelegea.

Singurul lucru care o miră pe Michelle, odată internată, fu vizita fratelui mai mic al lui Billy, Brian. Era cu trei ani mai mic decât ea, dar îi spuse că îi ducea dorul la școală și că o plăcea. Luase autobuzul până la spital și se justifică reamintindu-i că fratele lui și sora ei erau iubiți și cei mai buni prieteni și așa fuseseră timp de treisprezece ani, de când se născuse el.

– Ce ne face asta? îl tachină Michelle când veni să o viziteze. Cumnați?

Era un băiat drăguț, prietenos și se uita la ea ca la un prieten mai mare și mai înțelept. Era o persoană într-adevăr foarte de treabă, căreia îi părea rău pentru ea că este spitalizată pe o perioadă atât de lungă. Brian era deștept și elev bun, înalt pentru vârsta lui, asemenea lui Billy, și părea mai matur decât era. În ultimul an, se maturizase destul de mult. Arăta și părea mult mai matur decât cei treisprezece ani, mai degrabă de vârsta lui Billy. Vorbea despre cât de mult îl place pe tatăl vitreg și cât de mult îi plac și surorile gemene. Îi aduse lui Michelle o cutie cu brioșe, pe care ea chiar le mâncase. De-abia dacă mai mâncase așa ceva în ultimii trei ani, de când începuse să se înfometeze, dar nu voia să-l dezamăgească. Era impresionată că venise să o viziteze. În timpul vizitelor lui constante, se împrietenirăă rapid, în ciuda diferenței de vârstă dintre ei.

– Poate că vom deveni într-o zi rude, spuse Brian gânditor, în timp ce mânca una dintre brioșe împreună cu Michelle. Mereu îi aducea brioșe, ei păreau că îi plac și i le cumpăra cu banii din alocație. Crezi că Gabby și Billy se vor căsători într-o zi? o întrebă, iar ea zâmbi văzând

naivitatea din ochii lui. Arăta ca un bărbat, dar era doar un copil.

– Probabil. Nici unul nu a mai avut de-a face cu altcineva și sunt înnebuniți unul după altul. Se comportă ca și cum ar fi deja căsătoriți.

Michelle recunoscu la terapia de grup că era geloasă pe sora ei și pe relația pe care o avea cu Billy. I-ar fi plăcut să aibă un iubit, dar nu credea că este suficient de drăguță pentru ca un băiat să o dorească. La șaisprezece ani nu fusese niciodată sărutată și se simțea neatrăgătoare. Celelalte fete din grup îi atrăseseră atenția că, dacă se va mai îngrășa, va părea mai atrăgătoare. Când ea și Brian vorbiră despre ei înșiși, Brian recunoscu că și el se simțise inferior față de Billy. Aveau multe în comun, fiind frații mai mici ai celor două „vedete", și era greu să se ridice la același nivel. Amândoi erau elevi mai buni decât frații lor mai mari și mai charismatici, dar la alte capitole simțeau că nu puteau concura cu ei. Amândoi găsiseră alinare știind că mai există cineva care simte la fel.

Brian devenise un vizitator constant al spitalului pentru a o vedea pe Michelle și se bucură auzind că ea va putea merge acasă de Ziua Recunoștinței. Credea că îi va face bine. Ajunsese să o perceapă ca pe o soră și prietenă mai mare. O vizita de două sau de trei ori pe săptămână. Când Judy văzu lista vizitatorilor, fu surprinsă să-i observe numele.

– Ce face aici? o întrebă uimită Judy pe fiica sa.

La școală, îi despărțeau trei ani și nu își imagina ce aveau ceva de spus unul altuia.

– Este foarte drăguț, mamă. Este un copil bun, spuse Michelle sinceră.

Ceilalți prieteni ai ei veniseră o dată sau de două ori, iar după aceea erau prea ocupați cu propriile vieți pentru a reveni. Judy își dădu seama că Brian și Michelle simțeau probabil că aveau ceva în comun, din momentul

în amândoi crescuseră în umbra fraților mai mari. Judy începuse să învețe multe despre fiica ei mai mică, simțind dezamăgirile ei în viață și resentimentele ascunse pe care le avea. Dacă prietenia cu fratele mai mic al lui Billy o făcea fericită, Judy era mulțumită.

Prietenia lui Michelle cu Brian era un ingredient bun pentru viața ei.

Judy îi povesti despre asta lui Marilyn data viitoare când o vizită. Marilyn de-abia dacă mai putea ieși din casă, era atât de ocupată cu gemenele, căci amândouă aveau programe diferite de mâncare, ceea ce îngreuna mult lucrurile. Marilyn, însă, spuse că știa de vizitele lui Brian la spital.

– Cred că îi e dor de Billy și de Gabby. Michelle îi aduce aminte de ei. Amândoi se simt singuri fără ei, spuse Marilyn gânditoare.

– Oare noi nu? replică Judy nostalgică, gândindu-se la fiica ei din L.A. Cel puțin tu ai gemenele care să te țină ocupată. Nu îmi imaginam să fie atât de greu când va pleca Gabby.

Dar asta o ajuta în același timp să creeze o legătură mai puternică cu Michelle. Judy înțelesese că ea și Adam o dezamăgiseră până acum pe Michelle concentrându-se prea mult de mult pe Gabby. Judy îi ceruse scuze lui Michelle la terapie și amândouă plânseseră, dar asta le făcu să se simtă mai bine apoi. Ședințele de terapie le ajutaseră foarte mult.

De Ziua Recunoștinței, toți copiii veniseră acasă de la facultăți, iar sărbătoarea avusese câteva momente tensionate pentru unii dintre ei. Sean fu șocat să vadă când intră în casă că fratele lui tot nu era acolo și să realizeze că nu va mai fi niciodată. Începea să conștientizeze. Vineri noaptea, Sean șocă pe toată lumea când primi o amendă pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, ceea ce nu îi stătea deloc în fire. Mereu fusese

extrem de responsabil. Connie și Mike erau indignați. Connie avea impresia clară că încerca să *fie* Kevin, pentru a-l păstra încă printre ei, dar nu știa cum să îi spună. Citise asta pe undeva, despre cineva care încearcă să imite comportamentul negativ al fratelui pentru a-l ține în viață.

Connie îl sună pe vechiul lor medic pediatru să discute despre Sean, iar medicul spuse că nu era surprins de ceea ce face și nici de amenda primită. Sean suferise un șoc îngrozitor odată cu moartea fratelui mai mare și era de așteptat ca asta să se manifeste cumva. Medicul credea că în timp se va calma și va începe să fie din nou el însuși. Connie și Mike îi luaseră oricum cheile de la mașină și îi spuseseră că va trebui să-și plătească singur amenda. Luni, după Ziua Recunoștinței, va trebui să se prezinte la DMV[1] pentru audiere în vederea anulării permisului de conducere. Mike angajase un avocat pentru a încerca să scape de acuzațiile pentru conducere în stare de ebrietate, dar alcoolemia din sânge fusese de .09, ceea ce era peste limită, așa că trebuia să facă față acuzațiilor, iar luni va avea loc și o audiere în acest sens. Lui Sean îi era groaznic de rușine de ceea ce făcuse și le mărturisi și celorlalți sâmbătă. Izzie îi spuse că era un fraier. Nu putea să creadă că fusese atât de bătut în cap încât să bea și să conducă, și exact asta îi și spuse. Erau mai buni de atât.

Izzie avusese o dispoziție proastă toată ziua și era furioasă pe Sean, pentru că se pusese în pericol. În acea noapte, viața lui Izzie luă o întorsătură neașteptată și tare neplăcută. Ea și Jeff merseră la Jennifer de Ziua Recunoștinței, cu un grup de prieteni, iar sâmbătă, Jeff o anunță pe Izzie că Jennifer se va muta cu el. Era șocată. Nu se așteptase la asta și era îngrozită de idee.

[1] Agenție guvernamentală responsabilă cu înregistrarea vehiculelor și acordarea permiselor de conducere (n.tr.)

– Ai înnebunit? De-abia dacă o cunoști, tată. Și are jumătate din vârsta ta.

Izzie era furioasă, dar tatăl ei părea serios și refuza să se răzgândească.

– Nu chiar, spuse cu regret și fu sincer cu ea. Mă simt foarte singur fără tine, Iz. Iar mama ta a plecat de foarte mult timp.

– Te vei căsători cu ea? îl întrebă Izzie panicată.

– Nu știu. Nu am vorbit despre asta. Nu încă, oricum. Cred că va fi suficient să locuiesc cu ea. Doar pentru atât sunt pregătit acum.

– Și dacă nu-ți mai place de ea? Cum o vei face să plece din casă?

– Nu e un intrus, Izzie. Este o femeie cu care mă întâlnesc, de care chiar îmi place. Prima, după multă vreme.

Când Izzie îi spuse lui Sean înainte să se întoarcă la școală, el nu o ascultă foarte atent. Era prea supărat din cauza amenzii și din cauza posibilelor consecințe, dacă se ajungea la tribunal. Se simțea ca un prost și se comportase ca atare.

Gabby fu uimită de sora ei mai mică, când avură o divergență în timpul weekendului, iar Michelle îi spuse că se săturase să trăiască în umbra ei și să fie tratată ca o persoană invizibilă, în timp ce Gabby era mereu vedeta și obținea ce voia. Michelle își găsise curajul în timpul programului de tratament și era dintr-odată mult mai bucuroasă să își impună punctul de vedere, ceea ce era un șoc pentru toți cei din casă. Gabby fusese și mai surprinsă să-l vadă pe fratele mai mic al lui Billy trecând în vizită.

– Ce face Brian aici? E doar un copil, îi spuse mamei ei după vizita lui.

Încă era iritată de ceea ce îi spusese Michelle, dar era un semn că sănătatea surorii ei mai mici se îmbunătățea, din moment ce izbucnise.

– El și Michelle sunt prieteni. O vizita în spital o dată la câteva zile. Este un copil tare bun.

Gabby știa că era, dar i se părea ciudat să-l vadă în compania surorii ei și era și mai mic, indiferent de cât de matur părea.

Gabby plecase în L.A. cu trei luni în urmă, iar lucrurile se schimbaseră. Cu toții simțeau asta de când se întorseseră acasă. Părinții începeau să se acomodeze cu absența lor și, cu toate că le duceau dorul, aveau deja o altă rutină.

Billy se întoarse în L.A. la o zi după Ziua Recunoștinței. Juca un meci pentru USC duminică. Toți plănuiseră să-l urmărească la televizor, cu excepția lui Gabby, care urma să zboare la L.A. sâmbătă pentru a putea ajunge la meci.

Weekendul trecu prea repede, iar duminică noaptea toate casele lor erau din nou dureros de liniștite. Doar Sean rămăsese până luni, pentru audiere. Într-un final, judecătorul îi dădu doar o amendă usturătoare și îl certă serios, dar nu solicită să urmeze cursuri pentru șoferii care conduseseră sub influența alcoolului și nici nu îi anulă permisul, din moment ce era prima abatere. Avocatul explică și că fusese o vacanță grea pentru el, după moartea recentă a fratelui. Sean zbură înapoi la Washington, după-amiaza, foarte ușurat după înfățișarea și audierea de la DMV.

Connie și Marilyn vorbiră despre asta marți, în timp ce Connie o ajuta să le facă baie gemenelor.

– Sean pare dintr-odată mult mai matur și mai independent. Cu excepția amenzii. Mike era tare supărat. Dar, în afară de asta, chiar pare mult mai matur, spuse Connie oarecum ușurată.

Părea că se îndreaptă pe un drum greșit după moartea fratelui său, dar acum își revenise, în ciuda greșelii din weekend. Fusese o Zi a Recunoștinței chinuitoare pentru ea și Mike, prima fără Kevin.

– Și Billy pare mai responsabil, spuse Marilyn în timp ce Daphne îi zâmbi, bucurându-se de baie.

Billy chiar o ajutase cu gemenele de Ziua Recunoștinței, ceea ce era o premieră pentru el.

– Ești norocoasă că le ai, spuse Connie geloasă. Te vor menține tânără.

– Nu chiar, râse Marilyn. Nu am mai dormit cum trebuie de cinci luni și arăt de aproape o sută de ani.

Se gândea că prietena ei își mai revenise un pic după moartea lui Kevin, dar nu voia să întrebe. Știa că sărbătoarea fusese grea pentru ea, după cum era de așteptat. În loc să pregătească cina așa cum făcea mereu, se duseseră la rudele lui Mike.

– Va fi drăguț să-i avem pe toți acasă de Crăciun, spuse Connie nostalgică. Mi-e dor să le văd prietenii.

Îi era mereu dor de Sean și să vorbească cu Izzie, să-l vadă pe Billy urcând scările, cu Gabby în spatele lui și pe Andy însoțindu-i. Îi era dor de toți. Și încă nu putea crede că, în timpul rămas, Kevin nu va mai veni niciodată acasă. Știa că va dura o viață ca să accepte că plecase pentru totdeauna.

capitolul 11

Toți copiii veniră acasă de Crăciun, unii mai devreme decât alții, în funcție de școli. Se întoarseră și găsiră casele decorate de sărbători, cu beculețe agățate în exterior și un brad împodobit deja în fiecare sufragerie.

În acel an, Connie îl împodobise pe-al lor cu inima îndurerată. Mike nici măcar nu se uită la el. De obicei punea luminițe pe casă, dar de această dată nu o mai putu face și nu o ajutase nici cu bradul. Îl pregătise singură în liniște într-o dimineață, plângându-l pe Kevin. Voia totuși să pregătească bradul pentru sosirea lui Sean.

Familia Weston avea în fiecare an un brad frumos, dar artificial, împodobit de florarul lor, cu decoraţiuni frumoase. Andy ştia la ce să se aştepte, cu toate că mereu prefera brazii inegali, mai puţin eleganţi, dar reali din casa prietenilor lui, în special pe al lui Billy.

Marilyn şi Jack exageraseră. Aveau multe de sărbătorit. Era primul Crăciun al gemenelor, iar Brian îl ajută pe Jack cu luminile. Aveau chiar şi reni pe acoperiş şi un Moş Crăciun luminat în curtea din faţă. Era demodat şi ştiau asta, dar lor le plăcea şi la fel şi prietenilor lor.

Judy comanda în fiecare an un brad nins şi îl împodobea cu argintiu şi auriu pentru Michelle şi Gabby şi avea o coroană albă în ton cu pomul agăţată la intrare. Judy era într-o dispoziţie bună. Suferise o operaţie estetică la ochi chiar înainte de Crăciun şi era foarte mulţumită de rezultat, iar Adam spuse că îi plăcea şi lui. Noul Jaguar sosi în săptămâna de dinaintea Crăciunului. Michelle era mult mai bine, iar Gabby era posibil să devină imaginea unei campanii publicitare naţionale pentru o linie de cosmetice, care i-ar aduce bani frumoşi, dacă îi va reuşi. Cariera ei de model era în ascensiune. În plus, se înscrisese şi la cursuri de actorie, care începeau în ianuarie.

Brian era încă un vizitator constant pentru ei, de când Michelle ieşise din spital. Arăta mai bine şi se descurca bine şi la şcoală. Părea mai puţin stresată şi chiar se bucura că Gabby vine acasă. Era surprinsă să observe că îi dusese dorul. Sora care primise toată atenţia mamei ei întreaga viaţă nu mai părea acum o ameninţare, căci Michelle învăţase să se exprime şi să-şi dezvolte o personalitate a ei. Discuta deseori despre asta cu Brian, pentru că şi el îşi petrecuse toată viaţa în umbra lui Billy. Era greu să-l ajungă din urmă pe fratele său mai mare. Acesta jucase în fiecare meci la USC, chiar dacă era primul sezon în echipă, dar aveau neapărată nevoie

de el din moment ce pierduseră jucătorul ofensiv ca urmare a unei accidentări. Billy avusese noroc, şi toate familiile care îl cunoşteau şi îl urmăriseră crescând îl vedeau acum la televizor. În ianuarie va avea un meci important de campionat la Rose Bowl[1]. Gabby plănuia să fie acolo, părinţii ei, Sean şi familia O'Hara veneau şi ei, iar Jack şi Marilyn veneau cu Brian.

Viaţa lui Gabby aducea mult mai mult cu a unui adult decât a lui Izzie. Avea un apartament, mergea la interviuri pentru modelling şi se concentra pe carieră. Nu mai trebuia să-şi facă griji pentru examenele parţiale, examenele finale, lucrări sau teme. Intrase în lumea reală. Billy de-abia aştepta să facă la fel. Se gândea la facultate ca la un hop spre ţelul final, să joace profesionist.

Billy mai trebuia să joace un singur meci înainte de vacanţa de Crăciun şi se întorcea singur acasă. Izzie şi Gabby zburaseră împreună din L.A. şi împărţiseră un taxi de la aeroport până în oraş. Gabby o lăsase mai întâi pe Izzie acasă şi îi urase baftă, în timp ce Izzie cobora cu o expresie tristă din taxi. Jennifer se mutase în casă imediat după Ziua Recunoştinţei, şi asta era prima dată de când avusese loc evenimentul memorabil când Izzie venea acasă. Se întreba dacă totul va fi diferit sau la fel ca înainte. O plăcea pe Jennifer, dar nu voia să treacă prin aceleaşi schimbări ca Billy, în cazul în care tatăl ei se va căsători într-o zi cu ea sau va avea copii. Izzie era mulţumită de situaţia actuală.

Îi făcu cu mâna lui Gabby în timp ce maşina se îndepărta, întoarse cheia în broască şi intră în casa pe care o împărţise cu tatăl ei, cu părinţii ei de când se născuse. La prima vedere, nimic nu părea schimbat. Totuşi, după cum observă apoi, canapeaua fusese mutată, biroul tatălui ei era acum în faţa ferestrei, iar cărţile din bibliotecă arătau altfel. Apăruse un scaun nou rabatabil,

[1] Cel mai vechi şi popular meci din fotbalul studenţesc american (n.tr.)

din piele, și erau vaze cu flori pe fiecare masă. Decorațiunile de Crăciun erau diferite. În timp ce se apropia, văzu că nici una dintre decorațiunile ei preferate din copilărie nu fusese atârnată. Cumpăraseră unele noi și, de cum intră în dormitor, se simți dintr-odată nelalocul ei, ca o străină în propria casă, cu toate că dormitorul era arăta la fel. Își lăsă jos geanta și se așeză pe pat, uitându-se după semne ale intruziunii și aici, dar nu existau.

Primi un mesaj de la Sean, cum că pleca din D.C. pe viscol, dar va ajunge noaptea târziu acasă și o va suna când se va urca în avion. Ea răspunse urându-i un zbor plăcut și apoi adăugase că de-abia ajunsese acasă și se simțea ciudat. Sean nu îi răspunse, iar ea se întrebă dacă nu cumva era deja în avion.

Izzie își dădu seama că nu avea un cadou pentru Jennifer și se duse după-amiază pe Fillmore Street să cumpere unul. Îi luase într-un final un pulover de la Marc Jacobs și un album cu poze din Cuba, care nu avea neapărat vreo însemnătate, dar lui Izzie îi plăcu pur și simplu, iar când ajunse acasă, se duse direct în camera ei. I se părea ciudat să stea în sufragerie, ca și când ar fi fost casa altcuiva, și nu a ei.

Izzie o auzi pe Jennifer venind după-amiază târziu și se întinse pe pat, unde rămase nemișcată. Nu voia să dea încă ochii cu ea, dar un moment mai târziu ușa se deschise, iar Jennifer tresări când o văzu. Izzie nu scoase nici un sunet.

- Oh, ai venit... Verificam doar ca totul să fie în regulă aici și voiam să aprind lumina. Ești bine?

- Sunt bine, spuse Izzie ridicându-se, rușinată. Se ascunsese, iar Jennifer o privi ca și cum o suspecta. Doar obosită de pe drum.

- Ți-e foame?

Jeff îi dăduse o listă cu mâncărurile care îi plăceau lui Izzie, iar Jennifer le cumpărase pe toate. Își imagina

ce simțea Izzie. În casă nu mai trăise nici o femeie de când plecase mama ei în urmă cu cinci ani. Era o schimbare majoră pe propriul teritoriu și era obișnuită să-l aibă pe tatăl ei doar pentru ea. Jennifer încerca să-i ușureze cât mai mult situația.

- Tocmai am cumpărat niște brânză și pâine franțuzească și pateul de care tatăl tău mi-a spus că îți place.

Jennifer părea sinceră și optimistă, dar Izzie voia doar să fugă.

- Nu, mulțumesc. Sunt bine. O să ies cu prietenii astă-seară.

Nu avea planuri, dar nu știa ce altceva să spună. Știa doar că nu voia să fie acasă. Gabby spusese că în seara aceea familia ei mergea la *Spărgătorul de nuci*, așa că nu putea merge la ea. Și nici unul dintre băieți nu ajunsese încă acasă. Se simțea prost că era neprietenoasă cu Jennifer, dar ea era intrusul din casa lor. Izzie știa că tatăl ei voia să locuiască cu ea. În ciuda faptului că încerca să fie înțelegătoare, Izzie se simțea trădată.

O urmă pe Jennifer în sufragerie și o găsi punând revistele pe măsuța de cafea, reviste ce credea că îi vor plăcea lui Izzie. Izzie văzu imediat două care o atraseră, dar nu le atinse și se îndreptă către bradul de Crăciun. Se întoarse către Jennifer cu o privire acuzatoare.

- Ce s-a întâmplat cu vechile noastre ornamente?

- Tatăl tău le-a pus în cutii și le-a dus în subsol. Am cumpărat unele noi. Unele dintre cele vechi păreau destul de uzate.

Era adevărat, dar lui Izzie îi plăceau. Se simțea ca un copil uitându-se la brad și ducea dorul ornamentelor vechi și uzate pe care le avusese încă din copilărie. Cele noi erau drăguțe, dar nu erau la fel.

- Le putem aduce, dacă vrei, spuse Jennifer agitată.

Purta jeanși și cizme, un pulover negru care îi evidenția trăsăturile. Avea părul lung, negru și strălucitor.

Nu puteai să negi că era drăguță și nu își arăta vârsta. Părea mai degrabă a fi de-o seamă cu Izzie decât o femeie de treizeci și nouă de ani. Făcea yoga în fiecare zi și era într-o formă perfectă. Se așeză pe fotoliul rabatabil și se uită la Izzie, care nu putea să nu observe că Jennifer se simțea ca acasă. Noul fotoliu era al ei.

– Nu, este în regulă, îi răspunse Izzie la oferta ei de a aduce decorațiunile vechi și se așeză inconfortabil pe canapea, față în față cu Jennifer.

Jennifer decise să abordeze subiectul, știind că, dacă nu o face, va fi o săptămână tare tensionată până când Izzie se va întoarce în L.A.

– Știu că îți este greu, începu ea. Și eu am trecut oarecum prin asta. Mama a murit când aveam cincisprezece ani și am rămas singură cu tata. S-a îndrăgostit de cea mai bună prietenă a mamei și s-a căsătorit cu ea un an mai târziu. Avea doi copii care nu-mi plăceau, mai mici decât mine, și au mai avut încă doi copii împreună. Am urât la început situația și o uram și pe ea, cu toate că o plăcusem întotdeauna când trăia mama. Și am fost tare supărată pe tata o vreme. Am plecat la facultate, cât de departe am putut, și nu mai voiam să mă întorc acasă. Într-un final, mi-am dat seama că ea și tata se iubesc, îi era bine cu ea, iar astăzi suntem foarte bune prietene. Nu este mama mea și nu a încercat niciodată să fie, dar este o prietenă minunată și una dintre fiicele ei îmi este cea mai bună prietenă. Și îmi iubesc și frații vitregi. Sunt o pacoste uneori și așa au fost și când erau mai mici, dar sunt amuzanți și îi iubesc. Tata a murit anul trecut, dar eu încă merg acasă să-i văd de fiecare dată când pot.

– Tu și tata vă veți căsători și veți avea copii? întrebă Izzie agitată.

– Nu știu. Poate că nu. Momentan, asta este tot ce ne dorim amândoi. Sau era tot ce își dorea ea. Jeff țintise de mult timp la „pentru toată viața", dar ea nu se simțea pregătită și nu îi spuse asta lui Izzie. Știa că ar fi fost prea mult de suportat. Cred că pierzându-mi mama atât de devreme m-a făcut un pic reticentă la ideea de a-mi lua angajamente. Nu am vrut niciodată să mă căsătoresc sau să am copii. Cred că mă gândeam că dacă mă voi atașa de cineva, vor muri.

Era foarte directă cu ea, iar Izzie o privea în ochi. Erau sinceri, iar Jennifer vorbea din inimă.

– Este trist. Nu ești prea bătrână ca să ai copii. Părea chiar mai tânără decât era. Nu am crezut niciodată că tata va dori să aibă mai mulți copii, dar poate că ar vrea.

– Încă nu am vorbit despre asta. Doar locuim împreună. Este suficient deocamdată. Și orice ar face, cu mine sau cu altcineva, tu vei fi mereu fiica lui și cineva foarte special în viața lui.

– El crede că și tu ești specială, spuse Izzie încet.

– Și eu cred asta despre el. Îi zâmbi lui Izzie. Asta face să fim trei oameni foarte speciali sub același acoperiș. Crezi că vom putea face în așa fel încât să te simți și tu confortabil aici? E casa ta, până la urmă.

– Da, poate.

Izzie încă nu era sigură, cu toate că trebuia să recunoască că Jennifer se străduia cu adevărat. Doar că avea senzația că nu era locul ei acolo. Dar tatăl ei și Jennifer erau împreună de ceva timp și își dădea seama că relația urma să evolueze, din moment ce se întâlneau de atâta timp. Spera doar ca asta să nu se întâmple niciodată. Cel puțin nu erau căsătoriți, iar Jennifer părea că nici își dorea asta prea curând. Poate că și ea credea că tatăl ei era prea bătrân. La cincizeci și șase de ani, era de înțeles. Nu era bătrân pentru a se întâlni cu femei, arăta încă bine, dar era bătrân pentru a se căsători cu o femeie cu șaptesprezece ani mai tânără decât el și să întemeieze o familie. Era un tată foarte bun cu ea, dar nu și-l putea imagina cu alți copii sau bebeluși.

– Deci ce crezi? o întrebă Jennifer încet. Este ceva ce pot face ca să-ți ușurez situația?

Izzie zâmbi când Jennifer o întrebă asta și ar fi vrut să răspundă, *Da, pleacă acasă!* Dar nu spuse nimic. Aprecia ce făcea Jennifer și cât de mult efort depunea să rezoneze cu ea. Nici pentru ea nu putea fi ușor, și fusese mișcată de ce spusese Jennifer despre ea și mama ei vitregă.

– Cred că o să mă obișnuiesc cu timpul. Este doar diferit, spuse cu amabilitate. Îmi place fotoliul nou, iar florile arată drăguț prin casă. Micile ei retușuri erau peste tot.

– O să te întâlnești cu mama ta de Crăciun?

Jennifer știa de anul trecut că Izzie nu o vedea foarte des. Reședința lui Katherine era acum la New York și călătorea mai mult ca oricând. Instinctele materne ale lui Katherine nu se dezvoltaseră niciodată și o trata pe Izzie ca pe copilul altcuiva.

– Nu, este la Londra. Vine în L.A. în câteva săptămâni, cu serviciul. Vom ieși atunci la cină.

Jennifer încuviință și se abținu să comenteze. Nu voia să-i critice mama, dar îi părea rău pentru Izzie că nu avusese parte de o figură feminină importantă în viața ei. Jennifer devenea acum o amenințare și mai mare.

– Bine, o să merg să pun puțină brânză și pateu pe o farfurie, spuse și se duse în bucătărie, iar Izzie o urmă câteva minute mai târziu.

Jennifer pregăti un platou drăguț cu brânză, ornat cu struguri. Pateul era pe o farfurie și era pâine franțuzească într-un coș, pe un șervet în carouri albe și roșii. Înainte să realizeze prea bine, Izzie stătea la masa din bucătărie vorbind cu Jennifer despre colega ei și despre problemele pe care le avea cu ea. Încerca să se hotărască dacă să ceară pe cineva nou sau să aștepte până când își va lua propriul apartament în anul doi. Se gândise să împartă apartamentul cu Gabby, dar Billy venea deseori pe acolo și nu voia să trăiască cu el. Erau decizii importante de luat în viața lui Izzie, iar Jennifer îi sugeră să ceară să-și

schimbe camera când se va întoarce. De ce să stea supărată până în iunie, cu o colegă pe care nu o plăcea?

Stăteau de vorbă când sosi Jeff, o jumătate de oră mai târziu, și fu mulțumit să le vadă vorbind în bucătărie. Izzie sări imediat de pe scaun când îl văzu și își aruncă brațele în jurul lui, iar el o îmbrățișă tare și îi zâmbi lui Jennifer peste umărul lui Izzie. Jennifer încuviință. Credea că lucrurile merg bine, mult mai bine decât s-ar fi așteptat. Și era dornică să aibă răbdare până când Izzie se va obișnui cu prezența ei acolo.

Luară cina împreună în bucătărie. Jennifer cumpărase doi pui prăjiți, iar Jeff făcuse o salată și niște paste speciale pe care Izzie le adora. Încheiară cina cu o înghețată și apoi merseră în sufragerie să admire bradul. Cu becurile stinse, doar cu luminițele din brad, părea dintr-odată Crăciunul, iar tatăl ei puse un CD cu colinde. Stătură acolo pentru mult timp împreună, Jennifer așezată în fotoliul confortabil, iar Jeff și Izzie unul lângă altul pe canapea. Jennifer era îndeajuns de înțeleaptă încât să nu se apropie și să le ofere timpul necesar pentru a fi împreună. Era evident cât de mult se iubeau și cât de mult îl idolatriza Izzie pe tatăl ei.

Izzie se duse într-un final în camera ei și îi lăsă pe Jennifer și pe tatăl ei să discute. Îndată ce Izzie se îmbrăcă în cămașa de noapte, primi un mesaj de la Sean, care o anunța că este acasă. Zâmbi în sinea ei când îl citi și răspunse imediat că și ea era acasă. Simțea că este. Stinse lumina și se culcă în patul ei. Nu se schimbaseră prea multe, până la urmă, poate doar în bine.

capitolul 12

Toate familiile erau încântate să aibă copiii acasă de sărbători. Casele lor prindeau viață.

Familia O'Hara absorbi vizita lui Sean precum un burete. Erau atât de încântaţi să-l vadă şi să fie cu el, să îi vadă prietenii venind şi plecând de la ei. Mike şi Billy vorbeau despre fotbal. Mike urmărise toate meciurile USC şi plănuia să meargă în L.A. cu Sean şi Connie pentru a-l vedea pe Billy jucând la Rose Bowl.

Vorbiră despre diversele meciuri din timpul sezonului şi despre cât de norocos era că îl lăsaseră să joace atât de devreme în cariera lui de student fotbalist, iar până atunci se descurcase foarte bine pe post de apărător. Mike nu avea nici o îndoială că Billy va ajunge să aibă o carieră importantă în fotbal. Toţi cei care îl cunoşteau erau mândri de el. La familia Thomas, Michelle şi Gabby discutau vesele despre lucrurile pe care voiau să le facă împreună, iar casa Norton era plină de viaţă şi entuziasm avându-l pe Billy acasă; Brian fiind foarte încântat să-l vadă, iar gemenele îi ţineau pe toţi ocupaţi. Şi, nu în ultimul rând, Cei Cinci Magnifici erau încântaţi peste măsură de faptul că vor petrece o săptămână împreună. Îşi duseseră teribil dorul.

Marilyn şi Jack organizară o petrecere de Crăciun la care invitară pe toată lumea, copii şi adulţi. Veni şi familia O'Hara, dar pentru puţin timp, căci nu se simţeau în stare să sărbătorească. Judy şi Adam veniseră cu Gabby şi Michelle, iar Billy stătea aproape de Gabby la petrecere. Andy venise cu mama lui, din moment ce tatăl lui lucra la o nouă carte şi era ocupat. Jeff venise cu Jennifer şi Izzie. Marilyn îi spuse mai târziu lui Connie ce fată drăguţă era Jennifer şi că se bucura să vadă că se poartă frumos cu Izzie, cu toate că Izzie recunoscuse că încă nu era împăcată cu faptul că locuiesc împreună; îi era teamă că se vor căsători şi vor avea copii. Dar era dispusă să admită că Jennifer era de treabă.

Familia O'Hara le oferi copiilor casa din Tahoe în perioada dintre Crăciun şi Anul Nou pentru a merge să schieze în Valea Squaw. Billy urma să se întoarcă în L.A. pentru antrenamentul de dinaintea meciului de la Rose Bowl, dar venea şi el pentru o zi. Ceilalţi urmau să îşi petreacă săptămâna la Tahoe, iar Sean invitase şi alţi prieteni, majoritatea fete. Mike şi Connie le mai încredinţaseră casa şi nu avuseseră loc incidente neplăcute cât timp fuseseră acolo.

Toţi copiii erau fericiţi când plecară spre Tahoe în două dubiţe, pline de oameni, schiuri şi bagaje. Era o casă mare, cu camere suficiente pentru toţi şi o cameră cu mai multe paturi unde puteau dormi persoanele în plus. Era un grup plin de viaţă, şi toţi contribuiră la pregătirea cinei. Singura condiţie a familiei O'Hara era să nu se bea alcool, şi toţi fuseseră de acord să accepte regulile, cu toate că Billy ascunsese o sticlă în buzunar. Sean îi spuse să o lase deoparte, iar Billy îl ascultă. Sean nu mai băuse de când primise amenda.

Stăteau noaptea în jurul focului, vorbind despre şcoli şi colegii de cameră. Într-o noapte, Izzie şi Andy începură o conversaţie lungă despre Harvard. Andy iubea facultatea şi credea că Izzie ar trebui să se transfere, însă ea îi spuse că era fericită unde era şi voia să stea în California. Îi plăcea să ştie şi că Gabby şi Billy erau aproape, în L.A. Era ca şi cum avea familia în acelaşi oraş. Andy povestea mult despre rigorile pregătirii pentru medicină, dar nu se gândise nici măcar o secundă să facă altceva, aşa cum fusese şi Billy mereu cu fotbalul. Asta aşteptaseră şi părinţii lor de la ei. Mama lui Izzie încă voia ca ea să meargă la Drept, dar asta nu fusese niciodată o opţiune pentru Izzie. Îi plăcea cursul de psihologie pe care îl urma şi se gândise să facă o carieră în domeniu. Pentru următorul semestru se înscrisese la cursul de psihopatologie, care îi părea interesant, dar şi puţin înfricoşător. Consilierul ei îi spusese că îi va plăcea. Încă nu se hotărâse la o materie principală. Ceea ce voia cu adevărat

era să lucreze cu oamenii săraci într-o țară în curs de dezvoltare pe perioada verii sau să facă asta ca practică după terminarea facultății. Asemenea tatălui ei, îi plăcea să ajute oamenii, dar încă nu își dăduse seama cum să facă asta sau pentru cine.

Ea și Andy continuară să vorbească și a doua noapte, după ce toți ceilalți se duseseră la culcare. Găsiră o sticlă de vin în dulapul din bucătărie și, în ciuda regulilor, hotărâră să o împartă. Sean se dusese deja la culcare. Adusese o fată cu el la Tahoe, cu care ar fi vrut să aibă o relație. O cunoscuse la școală. Era campioană la schi și căzuseră cu toții de acord că avea un corp de invidiat. Dormea în camera cu multe paturi împreună cu alte câteva fete, dar Sean spera să facă progrese cu ea până la sfârșitul săptămânii, iar situația părea promițătoare. Izzie îl convinse pe Sean să o sărute pe fată în noaptea aceea, pe hol după cină, dar încă nu merseseră mai departe.

– Deci ești încă virgin? îl întrebă Izzie poznaș pe Andy, în timp ce terminau un pahar interzis de vin, ceea ce făcea ca situația să fie și mai palpitantă. Ceva puicuțe sexy la Harvard?

Îl tachina, dar nu întru totul. Cu toate că era unul dintre cei mai buni prieteni de-ai ei, Izzie îl considerase mereu atrăgător. Nu voise însă niciodată să strice prietenia lor și nu voia nici acum.

– Amuzant că mă întrebi, îi răspunse Andy plin de sine și apoi râse. Da, la naiba, sunt. Am prea multe teme. Nu am timp de sex sau romantism dacă vreau să am numai note mari.

– Păcat. Nici eu nu m-am descurcat mai bine la acest capitol. Nu e prea multă viață studențească la o școală urbană. N-am avut nici măcar o întâlnire de vara trecută. Colega mea de apartament s-a dovedit a fi curva locală. Se culcă cu orice se mișcă. Izzie nu avusese parte de o relație serioasă până acum, iar virginitatea ei începea să pară o situație permanentă. Știi, poate

că ar trebui să rezolvăm situația împreună. Vreau să îmi pierd virginitatea, și tu la fel. Poate că asta ne va oferi o anume aură sofisticată, îi sugeră lui Andy după al doilea pahar de vin.

Ajunseseră la jumătatea sticlei, iar la nivel rațional vinul avusese un efect mai mare decât își dădeau seama. Izzie părea că se uită un pic cruciș, în timp ce încerca să îl fixeze pe Andy cu privirea, care se uita la ea șocat. Îi părea sexy și drăguță cu părul desprins. Mereu i se păruse minunată, dar se gândise la ea doar ca la o soră.

– Vorbești serios?

Se gândea că glumise, dar își dădu seama că nu era așa. Simpla idee a sugestiei ei îl entuziasma mai mult decât s-ar fi așteptat.

– Sigur. De ce nu? În plus, dacă se întâmplă să ne plăcem? Mai mult decât prieteni, mă refer. Poate se dovedește că suntem minunați în pat, cu o aptitudine înnăscută. S-ar putea întâmpla. În plus, toți cei pe care îi cunoaștem fac sex, mai puțin noi. Nu era în totalitate adevărat și o știau. Sean era încă virgin sau fusese până când plecase la facultate spre finalul lunii august și nu îi informase despre vreo schimbare. Billy și Gabby făceau sex încă de la cincisprezece ani, iar Izzie știa că majoritatea colegilor ei nu mai erau virgini și nu mai fuseseră de un an sau doi. Tu și cu mine suntem ultimii oameni de pe planetă care nu au degustat vreodată plăcerea trupească, spuse cu o privire lacomă, în timp ce sorbea al treilea pahar de vin. Andy de-abia îl terminase pe al doilea. Lui Izzie i se părea sexy și chipeș și era atrasă de el.

– Ce propui?

Andy avea singura cameră de o persoană din casă. Nu o împărțea cu nimeni din moment ce era de fapt camera menajerei. Izzie arătă în acea direcție. Ea dormea în camera cu paturi suprapuse așa că acolo nu se putea. Și, înainte ca vreunul dintre ei să regândească situația, Andy o ridică, luară vinul și paharele și se îndreptară

încet spre camera unde stătea el. Andy simți dintr-odată cum tot corpul îi vibra, iar Izzie mergea clătinându-se ușor în timp ce îl urmărea chicotind în cameră. Nu era sigură la ce să se aștepte prima oară și spera să nu fie prea dureros. Auzise povești de groază de la prietenele ei, dar și unele bune.

– Nu am prezervativ, spuse Andy disperat, imediat după ce închise ușa camerei mici.

Îi putea vedea fața în lumina lunii, și Izzie era frumoasă. Nu va rata ocazia și nu îl va trezi pe vreunul dintre prieteni pentru a cere un prezervativ. Crezuse dintotdeauna că Izzie arăta minunat, cu ochii ei căprui și mari, cu trăsăturile perfecte și cu părul șaten lung și ondulat, iar acum ea i se oferea. În imaginația lui se deschiseră mii de uși în timp ce ea îi descheia pantalonii.

– Am încredere în tine, spuse simplu și vorbea serios în legătură cu prezervativul.

Începuse să își dea jos hainele, iar el se dezbrăcase de jeanși. Avea picioare lungi, musculoase și un corp care nu ar fi putut arăta nicicând mai bine ca atunci. Izzie își scoase puloverul peste cap și își desfăcu sutienul, iar sânii ei mici și perfect rotunzi scânteiau ca zăpada sub clar de lună. Erau albi ca frișca când îi cuibări în mâini. Se urcară împreună în pat și își scoaseră și restul hainelor. Andy își plimbă mâinile peste tot corpul ei, având o erecție copleșitoare, iar ea se întreba cum se va simți odată ce el va fi înăuntru. Încerca să nu se gândească la asta și să nu îi fie frică în timp ce închise ochii. Andy mersese până acum destul de departe cu fetele la întâlniri, dar niciodată atât de departe. Înainte de a se opri sau de a mai discuta cu Izzie, era în ea și nu mai simțise niciodată până atunci ceva atât de minunat; un moment mai târziu își dădu seama că ea scosese un icnit de durere, dar nu se mai putea opri acum. Fusese brusc, rapid și se terminase repede, iar apoi o ținu în brațe câteva minute și se întrebă dacă ea regreta. El nu. Fusese extraordinar și tot ce voia acum era să-i spună că o iubește. Se uită în jos la fața ei și văzu că părea speriată, iar acolo unde își mușcase buza ca să nu țipe i se vedea un firicel de sânge.

– Te-am rănit? o întrebă îngrijorat.

– Nu, a fost bine. Toți spun că a doua oară e mai ușor.

Îl trase aproape de ea și rămaseră îmbrățișați în lumina lunii pentru multă vreme.

Andy voia să facă din nou dragoste cu ea, dar nu voia să o rănească.

– Îți pare rău? reuși într-un final să șoptească.

– Bineînțeles că nu, spuse ferm, întrebându-se de ce i se păruse o idee atât de bună când începuseră să bea vinul. Îl iubise dintotdeauna, dar nu era îndrăgostită de el. Acum era sigură de asta. Poate că fusese un test bun, dar știa că începuseră ceva complicat, iar el va pleca la facultate și apoi la Medicină pentru mult, mult timp. Ție îți pare rău? îl întrebă în întuneric.

– Cum să îmi pară? Îi zâmbi. Cred că mereu am fost îndrăgostit de tine.

Dar ea nu fusese și nici nu era. Îl iubea ca pe un prieten ori un frate. Sexul cu el părea a fi incest. Era vorba de mai mult decât pierderea virginității. Fusese o greșeală, și o știa.

– Mai bine mă întorc, spuse Izzie după un timp. Nu voia să o vadă ceilalți ieșind din camera lui în dimineața următoare și nici el nu voia asta. Își dorea să o protejeze și, pentru moment, ceea ce făcuseră nu privea pe nimeni. Se ridică să o conducă înapoi în cameră, iar în lumina nocturnă, dezbrăcat, arăta ca un tânăr zeu grec. Nici Izzie nu rămăsese indiferentă în fața frumuseții lui și își dorea să nu simtă ce simțea, dar nu putea.

Acum se gândea doar la faptul că era îngrozită să nu rămână gravidă. Nu se protejaseră deloc. Nu îi era teamă că ar putea lua vreo boală de la el, doar de ideea unui copil, ceea ce o speria rău. Numai la asta se putea gândi.

– Nu veni cu mine, şopti, iar el o sărută.

Izzie se îmbrăcă, iar când plecă luă şi vinul, şi paharele. Se opri în bucătărie să golească restul de vin în chiuvetă şi ascunse sticla în gunoi. Spălă paharele şi le puse deoparte, iar apoi merse în vârful degetelor până în cameră, se dezbrăcă din nou şi se îmbrăcă cu pijamaua în baie, după ce îşi spălă sângele de pe picioare. Se gândea la Andy şi se întreba ce se va întâmpla acum. Părinţii lor vor fi devastaţi dacă ea va rămâne gravidă, în special ai lui, dar nici ai ei nu vor fi mai fericiţi. Nici măcar nu se putea gândi la relaţia pe care puteau sau nu să o aibă şi probabil că nici nu trebuia. Se gândea doar la bebeluşul care le-ar distruge amândurora viaţile. Andy de-abia împlinise nouăsprezece ani şi îl aşteptau zece sau unsprezece ani de studiu, iar ea avea optsprezece.

Se întinse în pat şi îşi trase pătura până la bărbie. Ceilalţi nu se treziseră când intrase în cameră şi încerca să îşi amintească cum fusese când făcu dragoste cu Andy, dar nu voia asta de fapt. Voia doar să plutească şi să fie în altă parte, pe o plajă, undeva unde să fie singură. Camera se învârtea uşor în timp ce închise ochii şi i se făcu puţin rău. Un pic mai târziu, adormise deja.

Izzie nu îl mai văzu pe Andy până la micul dejun în dimineaţa următoare. Fata pe care o adusese Sean îi ajuta pe el şi pe Gabby să pregătească micul dejun. Nimeni nu o plăcea în mod deosebit, vorbea mult şi era puţin prostuţă. Vorbea foarte tare când intră Izzie, care arăta de parcă ar fi fost târâtă de un cal toată noaptea. Îşi mijea ochii în lumina dimineţii şi avea o durere de cap teribilă. Vinul şi altitudinea avuseseră un efect puternic. Imediat după ce se trezi, îşi aminti cele întâmplate cu o noapte în urmă. Şi la fel şi Andy. Se plimba prin bucătărie de parcă ar fi fost regele universului şi îi zâmbi lui Izzie.

– Bună, spuse Izzie distrată şi merse să stea jos cu o ceaşcă de cafea în mână.

– Eşti bine? întrebă grijuliu, dar nimeni nu remarcă.

Erau mereu drăguţi unul cu celălalt, acum nu era o excepţie, cu toate că Izzie nu se simţea deloc bine. Voia să-i spună că era sigură că rămăsese însărcinată. Auzise astfel de poveşti înainte, cu fete care făcuseră sex pentru prima dată şi bingo, rămăseseră gravide. Iar mama lui o va ajuta la naştere peste nouă luni. Numai gândindu-se la asta i se învârtea capul, iar mahmureala nu ajuta nici ea.

– Mă doare capul, spuse, fără alte explicaţii, iar el încuviinţă.

Şi pe el îl durea capul din cauza vinului, dar nu-i păsa. Era atât de încântat de ce făcuseră şi de sentimentele lui pentru ea, încât se simţea ca şi când ar zbura. Izzie se simţea mai mult ca şi când s-ar fi târât, şi asta ar şi fi vrut. Zburatul nu era potrivit pentru ea astăzi.

Andy mâncă un mic dejun copios şi se aşeză la masa din bucătărie lângă ceilalţi. Gabby începuse să se dea cu cremă de soare pe faţă, pregătindu-se de schi. Nu îşi putea permite să se bronzeze ciudat, căci astfel ar putea să nu fie acceptată la vreo prezentare de modă. Avea mereu grijă de pielea ei şi făcea tratamente faciale în mod regulat, asemenea mamei sale.

Soarele strălucea, iar zăpadă arăta spectaculos. Cu toţii se simţeau bine şi erau pregătiţi pentru pârtii, cu excepţia lui Izzie, care se duse să se îmbrace pentru ieşire. Puţin mai târziu, Gabby intră în cameră şi se uită la ea cum stătea pe marginea patului cu o expresie devastată.

– Eşti bine? o întrebă Gabby, iar Izzie era pe cale să spună da, dar apoi scutură din cap şi începu să plângă.

Gabby se aşeză lângă ea şi o îmbrăţişă. Erau singure în cameră, pentru că celelalte fete erau încă la micul dejun.

– Am făcut ceva cu adevărat stupid noaptea trecută, spuse Izzie cu o voce stinsă pe umărul prietenei ei.

– Cât de stupid?

Gabby părea îngrijorată. Nu erau tipi în peisaj cu care să facă ceva stupid, așa că se sperie imediat gândindu-se că e vorba de droguri.

– *Foarte* stupid, spuse Izzie distrusă. Am făcut sex neprotejat.

Gabby se trase înapoi și o privi uimită.

– Ai făcut? Cu cine? Nu era nimeni acolo cu care să se culce exceptând vechii lor prieteni foarte buni, iar Gabby nu și-o putea imagina făcând asta cu vreunul dintre băieți, dar se părea că o făcuse. Sean?

Era singura opțiune la care se putea gândi, cu toate că până și asta părea improbabil. Izzie fusese întotdeauna mai apropiată de el decât de Billy sau Andy. Gabby știa că Sean îi spune lui Izzie totul, și ea îl ajutase mult după moartea lui Kevin și o plăcea și pe mama lui. Izzie scutură din cap.

– Andy.

– Serios? Uau... Nu m-aș fi așteptat la asta, cu toate că arată tare bine. Îmi pare, însă, așa de copil. Bănuiesc că nu mai este, îi zâmbi Gabby. Billy era singurul care arăta ca un bărbat de ceva ani, iar relația lor de lungă durată îi maturizase pe amândoi. În multe feluri, Gabby arăta mai matură decât Izzie, care era încă un copil și o studentă. Gabby era o femeie, care intrase în rândul lumii, în special după absolvirea liceului. Deci ești îndrăgostită de el? o întrebă Gabby, cu o expresie maternă.

– Nu mai mult decât eram înainte, spuse Izzie sinceră. A fost un lucru stupid. Va distruge totul între noi. Și dacă rămân gravidă?

– Nu v-ați protejat deloc? Nu iei pastile?

Izzie clătină din cap îngrozită. Gabby căută în portofelul pe care îl adusese cu ea și scoase o cutie de pastile.

– Ia una din asta. Este pastila de a doua zi. Te va feri de sarcină. Uneori, mai sar peste anticoncepționale sau mă doare stomacul sau ceva. Dacă iei antibiotice, anticoncepționalele nu funcționează. Asta, da. Te va scăpa.

Gabby era o enciclopedie de informații. Izzie i-o luă din mână și o înghiți imediat, uitându-se recunoscătoare la Gabby. Nu voia să piardă nici o secundă.

– Mulțumesc. Eram gata să mă arunc de pe o stâncă undeva.

– Nici o problemă. Ce vei face acum? În legătură cu Andy.

– Nu știu. Cred că va trebui să-i spun că a fost o greșeală, pentru amândoi. Îmi place prietenia noastră așa cum e. Am crescut cu toții împreună. Tu și Billy sunteți diferiți, pentru că sunteți un cuplu de atâția ani. Pentru noi, ceilalți, ar fi o prostie. În plus, va fi plecat la școală pentru un milion de ani.

Gabby încuviință. Era de acord. Erau precum frații și surorile, cu excepția ei și a lui Billy.

– Ce îi vei spune?

– Nu știu. O să îmi dau seama pe măsură ce vorbim. Cred că voi sta acasă astăzi. Nu voia să îi spună că este și mahmură. Ceea ce recunoscuse fusese oricum destul de rău, din punctul ei de vedere. Totul a fost ideea mea. I-am propus să scăpăm amândoi de virginitate. Dar nu este așa de simplu. Se complică foarte repede. Teama de sarcină o adusese instant cu picioarele pe pământ. Și teama de a-și strica prietenia era aproape la fel de mare.

– Probabil că și el simte la fel, o liniști Gabby.

Dar se dovedi că Andy nu era de aceeași părere. Era entuziasmat de ce se întâmplase cu o noapte înainte și deja își spunea că este îndrăgostit de ea. Toată ziua, cât schiase, își imagina cum făcea dragoste cu ea și aproape că se lovi de un copac, așa de distrat era. Sean strigă să-l avertizeze și îl certă rău pentru că nu fusese atent. Andy era în al nouălea cer și o privi dezamăgit pe Izzie în acea

după-amiază când ea îi spuse că ceea ce făcuseră cu o noapte în urmă fusese o mare greşeală, în opinia ei.

– A fost atât de rău pentru tine?

Arăta distrus, de parcă eşuase total în prima lui experienţă sexuală.

– Evident că nu. A durut un pic, dar se spune că a doua oară nu va mai fi la fel. Nu vreau să distrug ceea ce avem. Eşti precum fratele meu şi vei fi la medicină pentru următoarele sute de ani.

Andy ştia că era mai mult decât atât. Nu era atrasă de el, dar voia să-i cruţe sentimentele. Ea continuă:

– Şi, dacă vom avea o relaţie care nu va funcţiona sau în care ne vom răni, vom ajunge să ne urâm şi nu vreau să se întâmple asta. Însemni prea mult pentru mine. Nu vreau să te pierd niciodată. Era măgulitor ceea ce spunea, într-un fel, despre cât de important era el pentru ea, dar se simţea oricum rănit şi o luase ca pe o remarcă la adresa performanţei lui sexuale. Eşti frumos, îl asigură ea. Ai un corp minunat. Eşti nemaipomenit în pat sau vei ajunge să fii. Numai că nu vreau să dau prietenia noastră pe sex fără importanţă.

Andy păru din nou jignit când îi spuse asta.

– Nu a avut importanţă pentru tine? Pentru mine a însemnat mult.

– Şi pentru mine, dar amândoi am fost beţi noaptea trecută şi tot cred că am fost proşti. Vreau să protejez prietenia noastră. *Pentru totdeauna!* Nu să o schimb pe sex. E o afacere proastă.

Izzie era mult mai raţională decât el şi, într-un anumit fel, mai matură, având în vedere drumurile pe care porniseră amândoi. Şi avea dreptate. Andy va fi plecat o lungă perioadă de timp. O relaţie la distanţă timp de zece ani, cel mai probabil, nu va funcţiona. Şi el ştia asta. Doar că nu voia să renunţe la ceea ce tocmai descoperiseră, cel puţin nu atât de repede.

– De ce nu le putem avea pe amândouă? întrebă cu încăpăţânare. Prietenie şi sex? Nu despre asta este dragostea?

– Deja te iubesc. Ştiu asta. Nu am nevoie să fac sex cu tine ca să-mi dau seama. Şi dacă mă înşeli cât eşti plecat la facultate sau te înşel eu în L.A? Atunci ce? O să ajungem să ne urâm. Nu vreau să fac asta, Andy. Noaptea trecută a fost frumoasă şi foarte specială, dar a fost o greşeală, pentru amândoi.

Era de neclintit. Andy se culcă devreme în acea noapte şi stătu departe de ea la cină, arătând rănit. Sean observă şi o chestionă pe Izzie mai târziu.

– Te-ai certat cu Andy?

Dacă da, era un eveniment rar pentru oricare din grupul lor de prieteni. Chiar dacă nu erau de acord unul cu altul, nu se certau niciodată şi nici nu îşi spuneau vorbe urâte. Fusese o legătură sacră între ei timp de treisprezece ani.

– Nu, doar o neînţelegere personală despre ceva. Nu e mare lucru.

Andy fusese supărat în acea seară şi amândoi ştiau asta.

– Le datorezi părinţilor mei o sticlă de vin, apropo, spuse Sean cu dezinvoltură, iar Izzie se ruşină imediat. Cunoşti regulile.

Sean păru foarte serios pentru un moment. Văzuse sticla în gunoi când se dusese să-l arunce.

– Îmi pare tare rău. Voiam să o înlocuiesc. Am luat-o noaptea trecută.

– Despre asta vă certaţi tu şi Andy?

– Mda, m-a văzut când am luat-o şi am băut-o. Mi-a ţinut o întreagă prelegere. I-am spus că nu se va repeta.

Era scuza perfectă pentru tensiunea dintre ei, iar Sean o crezu.

– Andy procedează mereu corect. Oricum, să nu mai faci din astea. Probabil că părinţii mei nu vor observa, dar o să pun pe cineva să o cumpere înainte de a pleca acasă.

– Mulţumesc. Câteva minute mai târziu, Izzie îi dădu o bacnotă de douăzeci de dolari.

Ea și Andy nu petrecură prea mult timp împreună în restul excursiei. Într-un final, el se opri să-i vorbească în ultima zi.

– Îmi pare rău, Izzie. Am fost doar dezamăgit de ceea ce ai spus. M-am gândit la asta toată săptămâna și ai dreptate. O îmbrățișă. Te iubesc. Nici eu nu vreau să stric asta. Apoi, îi șopti în ureche astfel încât să nu audă nimeni: Ai un corp al naibii de sexy, dacă te răzgândești vreodată.

– Nu mă voi răzgândi, îl asigură râzând, iar apoi deveni din nou serioși. Nu ar fi trebuit să o facem.

Andy era oarecum de acord, cu toate că o aventură cu ea ar fi fost foarte tentantă din mai multe puncte de vedere. Era deșteaptă, frumoasă și o iubea, dar anii mulți de prietenie complicau lucrurile și făceau ca asta să pară un incest pentru amândoi. Știa că era mai deșteaptă decât el alegând să pună capăt acum. Dar îi plăcuse felul în care se simțise când se culcase cu ea.

– Mă bucur oricum că am făcut-o, spuse Andy, fiind din nou liniștit. Trecuse peste dezamăgirea de la început și scurta supărare pe Izzie. Cel puțin nu mai suntem virgini și dacă a trebuit să îmi pierd virginitatea cu cineva, mă bucur că a fost cu tine. Mai bine cu un prieten.

Izzie nu dezaprobă întru totul, cu toate că ei nu îi mai părea acum așa mare scofală și nici o povară faptul că era sau nu virgină. Acum, că nu mai era, nu mai conta. Și poate că era bine că Andy fusese primul. Cel puțin se iubeau, chiar dacă doar ca prieteni, dar nu era o dragoste pasională pentru ea, în ciuda faptului că s-ar fi putut transforma în asta pentru el. Nu era atrasă din punct de vedere sexual de el. Acum știa asta. Totul se datorase vinului.

În seara aceea redevenire prieteni buni și nimic mai mult. Izzie voia să lase totul în urmă, cu toate că Andy se simțea atras de ea într-un mod diferit de până atunci și știa că își va aminti întotdeauna prima lui dată cu ea.

Izzie era doar recunoscătoare că Gabby îi dăduse pastila care o salvase de la o posibilă sarcină și că evitase un dezastru care ar fi putut să le distrugă viețile amândurora.

Cu toții se simțeau bine pe drumul de întoarcere acasă cu o zi înainte de Ajunul Anului Nou. Sean nu avusese așa mult succes cum sperase cu fata pe care o adusese, dar, după câteva zile, o considera atât de enervantă încât nu-i mai păsa. În ziua următoare mergeau în L.A. pentru a-l vedea pe Billy jucând la meciul Rose Bowl de Anul Nou. Tatăl lui Billy închiriase un autobuz pentru petreceri[1] și își aducea un grup de prieteni, iar ceilalți veneau cu avionul. Marilyn și Jack dădeau o petrecere de Anul Nou pentru părinți la hotelul lor, dar știau că Billy nu va putea fi acolo cu o noapte înaintea meciului. Andy, care se întorcea la Boston de Revelion, urma să fie și el absent.

Într-un fel, Izzie se bucura că Andy nu venea. Voia să treacă un timp și să pună o oarecare distanță între ei și de lucrul prostesc pe care îl făcuseră la Tahoe, în cazul în care vreunul dintre ei voia să o mai facă o dată. Nu avea încredere totală în ea. Andy arăta tare bine și nu mai voia să se culce cu el.

Întreaga gașcă din San Francisco ajunse la timp să sărbătorească Ajunul Anului Nou împreună. Unii dintre ei închiriaseră camere la hotelurile din Pasadena, iar Sean și părinții lui stăteau la hotelul Beverly Hills. Gabby și Izzie se întâlniră cu Sean la cină la Polo Lounge. Billy era cu echipa în acea seară. Spusese că avea o mulțime de tactici de învățat pentru meci, iar Gabby știa cât de stresat era. Trebuia să fie în pat la ora zece. După cina de la Polo Lounge, Izzie, Gabby și Sean se duseră la hotelul unde stăteau Marilyn și Jack. Mica lor petrecere festivă era în toi. Așteptarea de a-l vedea pe Billy jucând într-un meci atât de important era incredibilă. Vorbeau

[1] *Party-bus*, în engleză (n.tr.)

cu toţii despre asta şi sperau ca Billy să se descurce. Era un moment pe care Billy îl aşteptase toată viaţa şi toţi erau mândri de el. În dimineaţa următoare, familia O'Hara închirie o dubă şi îi luase şi pe ceilalţi pentru a vedea parada Rose[1] din Pasadena. Brian era neliniştit, iar Gabby avea emoţii pentru Billy. Cel puţin parada era o metodă bună de distragere a tuturor. Merseră apoi să vadă carele alegorice complexe de-a lungul bulevardului Sierra Madre şi Washington.

Îşi ocupară cu toţii locurile cu mult timp înaintea meciului. Izzie ştia de la Marilyn că Larry va fi acolo, probabil cu câţiva prieteni şi un grup de fete tinere. Marilyn îi şopti lui Jack că speră ca Larry să nu fie beat mort şi să facă ceva care să-i ruşineze pe băieţi. Era o zi însorită şi frumoasă, iar vremea era plăcută. Izzie şi Gabby vorbeau cu Michelle, iar Brian se tot ridica să cumpere suveniruri, în timp ce Mike aduse băuturi şi mâncare pentru toată lumea. Aşteptarea părea interminabilă, până când uniformele roşietice cu auriu ale Troienilor apărură pe teren, iar mulţimea îşi ieşi din minţi. Majoretele dansau, muzica cânta, oamenii din tribune sunau din goarne. Minunatele care alegorice de la parada Rose Bowl erau parcate la marginea terenului. Echipa din Alabama arăta impresionant în timp ce intrau şi ei pe teren. Ambele echipe erau o privelişte minunată, iar meciul începu. USC preluase repede conducerea, dar Alabama înscrisese de două ori în al doilea sfert. În al patrulea sfert, erau la egalitate.

Îl observară pe Larry câteva rânduri mai jos decât ei, care înnebunise făcându-i galerie fiului său. De-o parte şi de alta a lui erau tinere în fuste scurte albe şi maiouri cu spatele gol, care păreau a fi majorete, iar el vorbea cu un rând întreg de prieteni care îl însoţiseră. Cu toţii strigau

[1] *The Rose Parade* este un festival ce face parte din petrecerea de Anul Nou din America şi are loc în fiecare an în California. (n.tr.)

încurajator la jucători. Larry trăise pentru momentul ăsta, iar Billy îi îndeplinea toate visurile.

Un balon deasupra stadionului filma acţiunea de pe teren, iar în ultimul sfert, cu o tactică fantastică pe care antrenorul o gândise, Billy marcă lovitura câştigătoare. Câştigase meciul pentru USC şi premiul pentru jucătorul meciului de pe Rose Bowl, ceea ce era o onoare deosebită. Momentul primirii trofeului fu cu adevărat unul pe care nici unul dintre ei nu-l va uita – acela în care îi înmânau trofeul. Marilyn plângea uitându-se la Billy, iar Jack o îmbrăţişa. Sean şi fetele ţopăiau şi ţipau, iar Brian ieşise pe culoar şi striga numele fratelui său. Era bucurie pură pentru toţi cei care îl văzuseră crescând. Era o zi de glorie pentru Billy, pentru cei care îl iubeau şi pentru echipă. Larry se întoarse chiar către locul unde stătea Marilyn şi îi făcu cu mâna. Era unul dintre acele momente perfecte care se întâmplă doar de câteva ori în viaţă, poate nici atât.

Familia lui Billy şi susţinătorii se ridicară de pe scaunele lor împreună cu aproape nouăzeci de mii de fani şi merseră să-l aştepte pe Billy la ieşirea din vestiar. Voiau să-l felicite pentru jocul formidabil pe care îl făcuse. Seara, avură loc petreceri pentru a sărbători victoria. Billy îi invitase pe Sean, Izzie şi Gabby. Restul grupului mergeau să ia cina împreună în L.A. Erau entuziasmaţi de ceea ce văzuseră. Şi când, o oră mai târziu, veni într-un final la ei, Billy strălucea. Mama lui îl îmbrăţişă prima, iar apoi îl îmbrăţişară cu toţii, iar el o sărută puternic pe Gabby pe gură şi îi spuse că o iubea. O ridică în braţe. Era cea mai fericită zi din viaţa lui şi a lor. Cu toţii erau mândri de el şi încântaţi că-l cunosc. Larry încercase să ajungă la vestiar şi plecase mai devreme cu autobuzul pentru petreceri. Dar îi strigase fiului său „felicitări"!

Echipa fusese testată antidrog înainte de a părăsi ves-
tiarul, deoarece aceasta era procedura standard la un
meci de campionat și fuseseră cu toții suficient de inte-
ligenți să stea departe de droguri înainte de meci.

Billy trebui să se întoarcă la școală cu echipa. Plecase-
ră cu autobuze de lux mari și era o atmosferă de petre-
cere nebună în timp ce se întorceau către L.A. Fusese
primul meci al lui Billy din campionat și spera că pri-
mul dintre multe care vor veni.

Sean, Gabby și Izzie nu-l mai văzură până când se în-
tâlniră la petrecerea de la Empire din Hollywood la ora
unsprezece noaptea. Petrecerea se mai desfășură acolo
încă o dată, iar ei erau la fel de încântați ca și el. Billy
o ținu pe Gabby în brațe toată noaptea. La ora două
dimineața, Billy se opri cu Sean în baie înainte să plece
de la ultima petrecere. Stăteau la pisoar unul lângă altul,
așa cum făcuseră de mii de ori la școală, iar Billy scoase
se o fiolă mică plină cu pastile albe din buzunar și i-o
dădu discret lui Sean. Nu mai era nimeni în baie, iar la
prima vedere, Sean nu își dădu seama ce sunt. Billy nu
spuse nimic, doar se uită la el întrebător și i le oferi. Din
modul clandestin în care i le înmânase, Sean înțelese
imediat că era vorba de o substanță ilegală de vreun fel.

– Ce e asta? îl întrebă Sean șocat. Billy se încheiase la
pantaloni și râse de el. Sean se încheie și el la pantaloni
și se întoarse către Billy. Ce este?

– Este ecstasy, omule. Nu te agita. Ne-au testat după
meci. Sunt bine.

– Nu, nu ești, spuse Sean și-l apucă pe Billy de reverul
hainei și îl trânti de peretele cel mai apropiat. Billy avea
aproape patruzeci și cinci de kilograme în plus față de
Sean, dar Sean îl puse la zid fără probleme și îl ținu
acolo. Billy era șocat. Nu ești deloc bine, spuse Sean.
Nu pricepi? Fratele meu a murit din cauza unei porcării
de genul ăsta. A fost împușcat pentru că făcea comerț
cu droguri. De fiecare dată când cumperi ceva de genul

ajuți o întreagă industrie de nenorociți care omoa-
oameni și te vor omorî și pe tine. Ți-a plăcut ce s-a
întâmplat astăzi acolo? Știau amândoi că da. Își petrecu-
toată viața antrenându-se pentru asta și pentru a trăi
momentul, iar acum era pe cale să ajungă mult mai sus.
Poseda talentul necesar. Dacă ți-a plăcut, nu strica totul
nici pentru tine, nici pentru ceilalți. Te iubesc, omule.
Acum aruncă porcăria aia. O luă din mâna lui Billy și
o aruncă în gunoi. Nu îți distruge viața ca fratele meu.
Dacă te mai văd făcând ceva de genul ăsta, te omor!

Sean tremura de furie.

Billy rămase calm, privindu-l și realizând ce se
întâmplase.

– Toți fac asta, spuse liniștit. Trebuie doar să știi când,
după ce te testează.

– O să strici totul, spuse Sean îndurerat. Te rog, te
rog, te rog, nu o face, îl imploră.

Billy îi puse o mână pe după umeri și îl conduse afară
din baie. Sean tremura încă. Fetele îi așteptau. Izzie își
dădu seama că se întâmplase ceva, dar Gabby păru să nu
observe. Avea ochi doar pentru Billy. Urmau să se întoar-
că la apartamentul ei înainte ca el să meargă la cămin.

O lăsară pe Izzie prima la cămin, apoi pe Sean la ho-
tel. Cei doi băieți care crescuseră împreună se îmbrățișa-
ră cu putere. Toată dragostea și toată frica pe care Sean
le simțea pentru el erau în îmbrățișare, iar Sean coborî
apoi din mașină. Îi spusese tot avusese de spus în toaleta
bărbaților, când îi aruncase pastilele de ecstasy. Billy știa
că de mult îi păsa de el și îl iubea pe Sean, dar acum
trăia într-o altă lume, o lume a scurtăturilor, a oameni-
lor rapizi și a banilor care vor veni. De-abia aștepta să
termine facultatea și să joace pentru NFL. Meciul din
campionat îi stârnise apetitul pentru mai mult.

A doua zi, paginile sportive erau pline cu Billy. Erau
niște fotografii superbe cu el înscriind lovitura câștigă-
toare, iar ziarul *L.A. Times* îl numise cel mai sexy începător

de pe planetă. Marilyn făcea un album cu decupaje din toate ziarele în care apăruse.

Sean o sună pe Izzie în dimineaţa de dinainte de plecare. Zbura înapoi către Washington. Trebuia să scrie un eseu înainte să înceapă cursurile şi avea nevoie de timp să se documenteze.

Izzie avea un sentiment ciudat cum că între Sean şi Billy existase o tensiune noaptea trecută şi era curioasă să afle despre ce era vorba. Văzu că Sean era supărat.

– Ce s-a întâmplat cu tine şi cu Billy noaptea trecută? îl întrebă Izzie.

– Nimic, spuse el nonşalant. Doar discuţii ca între băieţi. Nu voia să-i spună că transmisese un mesaj de la fratele lui mort, dar spera să îl fi transmis cu succes. Kevin murise de şapte luni şi îi schimbase viaţa pentru totdeauna. Nu mai era loc pentru marje de eroare, jumătăţi de măsură, compromisuri sau excepţii. Ceea ce voise Billy să facă seara trecută în toaletă omorî oameni. Oamenii mureau pentru droguri, din cauza lor şi de la ele. În ceea ce-l privea pe Sean, oamenii care le vindeau erau criminali şi trebuiau să fie opriţi. Îşi făcea griji pentru Billy. Erau atât de multe ispite în lumea lui, de toate felurile. Nu îi spuse asta lui Izzie. Îi spuse din nou să aibă grijă de ea. Era o fată raţională, cu picioarele pe pământ, şi ştia că va avea. Billy trăia periculos. Încă de când apăruse sticla de băutură când divorţaseră părinţii lui, Sean ştia că este în pericol, aşa cum ştiuse şi despre Kevin.

– Vii acasă în vacanţa de primăvară? îl întrebă Izzie.

– Poate. Unii dintre colegii mei de grupă vor merge în Peru într-o misiune să studieze guvernul. Mă gândesc să merg cu ei. Ştiu că mama vrea să vin acasă.

– Mda. Şi eu, spuse ea încet. Îi era mereu dor de el. Îi era dor de toţi. Cel puţin o vedea des pe Gabby. Apoi şi Sean plecaseră atât de departe. Câteodată avea impresia că sunt pe o altă planetă, în Boston şi Washington.

– O să te anunţ ce hotărăsc, îi promise Sean.

Închise telefonul, iar lui Izzie îi era deja dor de el. Zâmbea în sinea ei când se gândea la el şi la Billy, cum câştigase meciul cu o zi în urmă. Era o zi frumoasă de ianuarie şi totul merse bine când se duse să se întâlnească cu ceilalţi la prânz. Erau încă pe val după măreaţa victorie a lui Billy. Era doar începutul pentru el şi pentru toţi. Când îl văzu pe Billy intrând în restaurant, era atât de bucuroasă pentru el încât îi dădură lacrimile. Părea cel mai fericit om din lume.

capitolul 13

La o săptămână după ce USC câştigase meciul de Rose Bowl, Gabby primi confirmarea că fusese aleasă pentru campania naţională de publicitate a companiei de cosmetice. Agenţia ei o trimitea la şi mai multe castinguri, unul dintre ele pentru o reclamă la Victoria's Secret. Gabby începea să înveţe cum merg lucrurile.

Billy rămăsese la ea cu o noapte în urmă şi plecase devreme la cămin, pentru a se antrena la sală. Plănuiseră să ia cina împreună.

Se îmbrăcă cu o rochie scurtă, strâmtă, neagră şi se încălţă cu o pereche de sandale cu toc înalt. Pielea ei arăta formidabil, iar părul lung, drept şi blond era aranjat perfect. De-abia îl vopsise şi era mai deschis la culoare, ceea ce dădea tare bine în L.A. Avea foarte puţin machiaj, agenţia ei o plăcea naturală, cu un aspect de fata-din-vecini şi aşa îi plăcea şi lui Billy. După ce câştigase meciul, îi dăduse un inel pe care i-l promisese şi care îl înlocuia pe cel pe care i-l dăduse în liceu. Gravase pe el „Te iubesc". Era un inel subţire cu diamante, cu o mică inimă de diamant pe el, iar Gabby îl purta pe mâna stângă. Nu era încă un inel cu logodnă, dar ea ştia că va fi într-o bună zi. Billy îi spusese asta. El de-abia împlinise

nouăsprezece ani, iar ea avea optsprezece și aveau timp. Spusese că vrea să se căsătorească cu ea până să ajungă la NFL. Amândoi se întrebau dacă va mai rămâne la școală pe durata celor patru ani. După meciul din campionat, Gabby se îndoia că va face asta. Ispita pentru NFL va fi prea tentantă dacă îi aruncau pe masă mulți bani când va împlini douăzeci și unu de ani. Gabby știa că îi va fi greu să se abțină, dar nu-i păsa. Atât timp cât era cu Billy, el putea face tot ce voia. Îl susținea de fiecare dată.

Cele trei interviuri din ziua respectivă merseră bine și era sigură că va obține toate cele trei joburi. După ultimul interviu, bău ceva la Ivy cu una dintre fotomodele. O plăcea și lucraseră împreună de câteva ori, cel mai recent la o ședință foto pentru *Vogue*. Vorbeau despre cât de dură este industria și cât de norocoase fuseseră. Cealaltă fată venise din Salt Lake City cu șase luni în urmă și, asemenea lui Gabby, se descurca bine. Multe fete nu se descurcau, dar Gabby și prietena ei aveau aspectul pe care îl căutau toți la acel moment. Fata din Utah tocmai fusese rugată să filmeze pentru o reclamă în Japonia și acceptase.

Gabby o sună pe Izzie de pe telefonul mobil când plecă de la Ivy, dar îi răspunse căsuța vocală, așa că bănui că Izzie era încă la ore. Spuse doar că sună să o salute și că o iubește. Apoi o sună Billy care îi spuse că o iubește și o întrebă cum decursese ziua. Îi povesti despre interviuri, iar el îi promise că va veni la apartament o oră mai târziu, căci avea cheile.

Gabby avea încă telefonul în mână când ieși pe North Robertson să oprească un taxi. Văzuse unul și ridică mâna, o fată frumoasă într-o rochie scurtă, neagră, cu părul lung și blond fluturând în vânt. Tocmai atunci o mașină apăru atât de rapid de după colț, încât ea nici nu apucă să o vadă sau să se ferească. Gabby nu știu ce o lovi. Zbură prin aer, apoi se izbi de parbriz. Mașina mergea atât de repede încât ea căzu din nou, cu capul înainte pe asfalt și rămase acolo ca o păpușă de cârpă în timp ce mașinile claxonau și oamenii țipau. Șoferul mașinii care o lovise se urcase pe trotuar și aproape că mai lovise pe altcineva. Sări din mașină și începu să fugă, dar cineva îl prinse și îl trânti la pământ. Poliția veni imediat la locul faptei și două ambulanțe ajunseră două secunde mai târziu. Veniră și pompierii. Șoferul care o lovise fu arestat. Unul dintre polițiști îi găsi telefonul și îl puse într-o pungă, ca probă. Portofoliul ei pentru modelling era împrăștiat pe toată strada. Traficul fusese oprit. O puseseră pe Gabby pe o targă și o acoperiră. Ambulanța plecă în liniște, în timp ce oamenii o urmăreau stupefiați. Nu porniseră sirenele. Oamenii se cutremuraseră la vederea scenei înfiorătoare. Gabby Thomas murise la optsprezece ani.

capitolul 14

Poliția veni la casa familiei Thomas în San Francisco să le dea vestea părinților lui Gabby. Imediat ce Judy le deschise ușa polițiștilor, știu că se întâmplase ceva groaznic.

În ultimele ore, Billy o tot sună pe Izzie, întrebând-o dacă știe unde era Gabby. Izzie îi spuse că îi lăsase un mesaj în timp ce era încă la cursuri. Spunea că îi păruse în regulă, îi spusese că o iubea și că o va suna mai târziu. Era un mesaj standard, iar Izzie era sigură că nu se întâmplase nimic.

– Am vorbit cu ea la cinci și jumătate. Spunea că e în drum spre casă, spuse Billy îngrijorat.

Nu îi stătea în fire să nu-l anunțe dacă întârzie. Vorbeau constant unul cu altul sau își dădeau mesaje pe parcursul zilei, chiar dacă își ziceau doar „Te iubesc" sau unde erau.

– Poate că agenția ei a trimis-o la un alt interviu și nu a mai avut timp să te sune. Sau poate că nu are semnal acolo unde este.

Existau peste tot buncăre unde telefoanele nu mergeau. Se făcuse ora opt.

– Cred că s-a întâmplat ceva, spuse Billy cu vocea înecată, iar Izzie zâmbi.

Cei doi erau lipiți unul de altul.

– Atunci ai fi știut. Te-ar fi sunat dacă s-ar fi întâmplat ceva. Crede-mă. Sau m-ar fi sunat pe mine. Dar nu a sunat. Ai puțină răbdare și relaxează-te. Poate că și-a pierdut telefonul sau i-a căzut din geantă sau i-a murit bateria. Erau o grămadă de posibile motive pentru care nu sunase, toate senine. Dar acum situația era alta.

Exact în acel moment, poliția intră în sufrageria familiei Thomas, iar Judy își simți inima în gât. Se așeză, și polițiștii o anunțară cu cât de multă grijă puturâ. Îi spuseră că Gabby fusese lovită de un șofer beat și omorâtă. Șoferul era boboc la USC. Alcoolemia din sânge când îl arestaseră era 1,9 și acum era în închisoare. Fata lor murise la impact. Judy izbucni în hohote când auzi vestea, iar Adam o ținea în timp ce plângea și el.

Michelle ieși din cameră imediat ce o auzi pe mama ei țipând și își dădu seama ce se întâmplase în clipa în care o văzu. „Gabby!" strigă Michelle disperată. Judy încuviință, iar Michelle își îmbrățișă părinții ca și când încerca să-i protejeze de veste. Simți cum o parte din vină o străpunge ca un cuțit pentru fiecare dată când fusese geloasă pe sora ei și fusese de multe, multe ori. O recunoscuse în fața lui Brian, a mamei ei, a grupului și chiar și în fața lui Gabby. Mărturisise, dar poate că gândurile ei negative îi omorâseră sora. Michelle avea șaisprezece ani și, asemenea lui Sean în urmă cu câteva luni, era dintr-odată un copil singur la părinți.

Poliția le spuse pe cine să contacteze de la departamentul de poliție din L.A. Le spusese că va fi mai simplu dacă se vor duce acolo să aranjeze aducerea cadavrului înapoi în San Francisco. Erau o grămadă de formulare de completat. Le transmiseră lui Judy și lui Adam cât

de rău le pare și chiar păreau empatici. Unul dintre polițiști le spuse că avea o fată de aceeași vârstă și își putea imagina cum se simțeau. Dar nu putea, Judy își dădu seama imediat. Nu ar fi avut cum. Fata lor încă trăia. Și frumoasa, minunata, mult iubita ei Gabby era moartă.

Nu știură ce să facă la început. Judy o sună pe Connie și îi spuse, știind că ea va înțelege, iar apoi se gândiră amândouă la Billy. Cineva trebuia să-i spună. Connie nici măcar nu își putea imagina cum să facă asta, dar spuse că o va suna pe Izzie, care ar putea să-l anunțe personal. O sună în timp ce Judy și Adam își rezervară locuri la un zbor către L.A. în ziua următoare. Era prea târziu să prindă ultimul zbor și nu erau în stare să călătorească. Michelle le spuse că voia să meargă cu ei.

Connie habar nu avea ce să îi spună lui Izzie și și-ar fi dorit ca Sean să fie acolo. Izzie răspunse la telefon înainte să se uite la număr. Credea că e din nou Billy. Fu surprinsă să o audă pe Connie la capătul celălalt al firului.

– Bună, Connie, spuse Izzie părând veselă. De-abia se întorsese la camera de cămin, după ce își luase o salată pentru cină. Nu voia să se îngrașe în primul an, așa că era atentă. Ce s-a întâmplat?

– Am vești proaste, spuse Connie direct. Foarte, foarte proaste.

Îi spusese lui Mike, care stătea lângă ea, devastat. După Izzie, urmau să-l sune pe Sean. Era mai mult decât teribil că doi dintre acești tineri muriseră la o distanță de șapte luni, Kevin și acum Gabby. Ea nu făcuse nimic riscant sau periculos. Oprise doar un taxi. Băiatul care o lovise, în schimb, băuse. Și acum, și viața lui va fi distrusă. Omorâse o femeie tânără, frumoasă. Connie își dădea seama cum se vor simți părinții lui când vor afla. Două vieți fuseseră distruse în acea seară, nu doar a lui Gabby, ci și viețile tuturor celor care îi iubeau, iar în cazul lui Gabby, erau mulți.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Izzie.

Tonul din vocea lui Connie îi era cunoscut, dar nu își amintea de unde. Mai auzise tonul acesta o dată, avea ceva mort în el, ca și cum avusese loc sfârșitul lumii. Și pentru ei, chiar avusese.

– Urăsc să îți spun asta la telefon, dar trebuie. Izzie... îmi pare rău... e vorba de Gabby.

– Ce e cu Gabby? Izzie își simțea inima bătând cu putere și apoi își aminti tonul din vocea lui Connie. *După Kevin*. Ce vrei să spui? Lui Izzie îi venea să țipe, dar reuși doar să șoptească.

– A fost lovită de un șofer beat. El... ea este... el a omorât-o, spuse Connie printre suspine.

– O, Doamne... o, Doamne...! Izzie era disperată și nu se putea gândi decât la Billy. Billy... știe?

– Nu încă.

– Va fi distrus... Cine îi va spune? M-a sunat acum ceva timp și era îngrijorat. Nu l-a mai sunat de la cinci și jumătate și întârzia.

– Cred că atunci s-a întâmplat. A venit de după colț și a lovit-o. Nu sunt sigură unde era ea. Este boboc la USC. Judy a spus că era beat și a încercat să fugă, dar un martor l-a prins.

– Ce facem cu Billy? întrebă Izzie panicată.

– Cineva trebuie să îi spună, și nu la telefon. Crezi că poți să îi spui tu? Era singura care era acolo, care putea, și erau amândouă conștiente de asta. Va fi cel mai greu lucru pe care Izzie îl făcuse vreodată.

– Sean știe? I-ar fi prins bine sprijinul lui. Sau al lui Andy. Dar și pentru ei va fi groaznic.

– Nu încă. Te-am sunat pe tine prima.

– E la apartamentul ei, spuse încet. O să merg eu.

– Îmi pare atât de rău... Nu cred că trebuie să audă asta prin telefon. Nici tu nu ar fi trebuit.

Știau amândouă că situația era diferită. Izzie se simți ca și când o lovise o bombă când închise telefonul. Își pierduse cea mai bună prietenă, care era asemenea unei surori. Dar Billy își pierduse prima lui dragoste și fata cu care voia să se căsătorească și era sigur că o va face. Gabby îi arătase frumosul inel-promisiune în ziua în care îl primise. Billy o iubea pe Gabby la fel ca pe o soție. Era iubirea copilăriei lui.

Simțindu-se dezorientată și confuză, Izzie luă un taxi până la apartamentul lui Gabby. Nu își făcuse timp să se pieptene sau să își spele fața. Se gândea doar la Gabby. Sună la ușă și se aștepta să o vadă pe Gabby deschizându-i să-i spună că fusese o glumă. În schimb, îi răspunse Billy cu o doză de bere în mână și deveni agitat în clipa în care o văzu pe Izzie.

– Ce s-a întâmplat?

Nu își găsea cuvintele, i se aruncă în brațe și îl strânse. Brațele lui o cuprinseră în timp ce începu să plângă, iar berea se scurse pe toată podeaua, formând o piscină în jurul lor.

– O, nu... spuse. O, nu... o, nu. Era tot ce putea spune în timp ce plângeau amândoi și stăteau acolo legănându-se. Știuse din clipa în care îi văzuse fața lui Izzie. O întrebă într-un final cum s-a petrecut. Încă stăteau în pragul ușii, iar Izzie închise ușor ușa și îl conduse la canapea. Amândoi aveau nevoie să stea jos, iar ea simțea că era pe punctul să leșine.

– Un șofer a lovit-o și a vrut să fugă. Era beat. Un puști de la USC.

O urmă de furie trecu peste fața lui Billy, iar apoi începu din nou să plângă. Se îmbrățișară și continuară să se legene. Sean o sună pe Izzie puțin mai târziu.

– O, Doamne... Plângea, dar se gândea doar la Billy. Cum se simte?

– Rău. Sunt la apartamentul lui Gabby cu el. Doar rostindu-i numele, o piatră de mărimea unui pumn i se puse în gât și nu mai putu să vorbească timp de un minut.

– Vin acasă cu un zbor de noapte, îi spuse Sean.

– Bine. Nu se putea gândi la nimic altceva ce să-i spună. Parcă ar fi fost toți aruncați de pe o clădire. Era bucuroasă că vine acasă. L-ai sunat pe Andy?

– Am vrut să te sun pe tine mai întâi. Îl sun acum. Eşti bine?

– Nu, *bineînţeles că nu.*

Închise ochii şi se agăţă de Billy atât pentru el, cât şi pentru ea.

– Rezistă. O să reuşim. Ne avem unul pe altul. Dar nu o mai aveau pe Gabby şi nici nu o vor mai avea. Ne vedem mâine.

– Vreau să merg acasă în seara asta, spuse Billy imediat după ce ea închise. Plângea ca un copil.

– Familia Thomas vine mâine. Poate ar trebui să aşteptăm.

Billy se gândi şi aprobă.

– Nu pleca, îi spuse lui Izzie în timp ce ea stătea alături de el.

– Nu plec. Promit. Nu ar fi putut. Şi avea la fel de multă nevoie de el.

Mama lui îl sună, foarte îngrijorată, dar nu voise să discute cu ea, aşa că vorbi Izzie şi îi spuse că este cu el. Marilyn plângea în hohote, la fel ca şi Connie. Era o pierdere comună.

Billy dormi în patul lui Gabby, patul pe care îl împărţise cu ea, în mirosul ei de pe perne. Deschise dulapurile şi inhală parfumul familiar al hainelor ei. Urla ca un animal în timp ce le ţinea în braţe şi adormi înfăşurat în cămaşa ei de noapte. Izzie dormi pe canapea.

Izzie şi Billy erau încă îmbrăcaţi cu hainele pe care le purtaseră la Gabby cu o noapte înainte când se întâlniră cu familia Thomas la poliţie. Judy era devastată, iar Adam plângea. Michelle arăta de parcă ar fi fost în şoc. Toţi erau. Li se spusese că şoferul beat era încă în puşcărie.

– Sper să moară acolo, spuse Adam.

Completaseră formularele pentru a o transfera pe Gabby. Aranjaseră deja cu parohia din San Francisco să o aducă acasă. Merseră cu toţii la aeroport. Billy şi Izzie nu împachetaseră nimic. Voiau doar să meargă acasă,

iar la prânz decolară cu toţii. Familia Thomas aranjase ca o maşină să îi ia de la aeroport şi îi lăsă pe tineri acasă la Billy. Marilyn şi Jack îi aşteptau. Brian era la şcoală, iar Marilyn se gândi să îi anunţe şi pe cei de la Atwood. Se gândea că voiau să afle, din moment ce Gabby absolvise cu doar şapte luni în urmă.

Billy se aruncă în braţele mamei lui aşa cum făcea când era copil. Stătea acolo şi suspina, în timp ce Jack îl bătea uşor pe spate. Îl conduseră în sufragerie să se aşeze. Arăta ca un copil de cinci ani supradimensionat şi nu a campionul care devenise.

– Cum voi trăi fără ea? îi spuse mamei lui.

O iubise de când avea cinci ani, toată viaţa lui. Cu toţii o iubiseră. Nici Izzie nu îşi putea imagina o lume fără ea. Era o pierdere groaznică pentru ei. Stătură de vorbă pentru câtva timp, iar Marilyn îl duse într-un final în camera lui şi îl adormi, iar apoi se uită la Izzie şi o îmbrăţişă.

– Îţi mulţumesc că îi eşti alături.

– Îl iubesc, spuse ea simplu.

Jack se oferi să o conducă acasă. Izzie arăta groaznic, iar Jack îşi putea dea seama cum se simţea. Promisese să se întoarcă mai târziu. Jack o conduse acasă, iar Jennifer o aştepta. Nu spuse nici un cuvânt. Fusese acolo ore întregi, ştiind că Izzie va veni acasă şi o îmbrăţişă în timp ce Izzie plângea. Simţea că moare de durere.

– Îmi pare atât de rău... îmi pare atât de rău, continua Jennifer să spună şi îi zise apoi că tatăl ei a trebuit să fie la judecătorie cu un client, căci altfel ar fi fost şi el prezent. Izzie era recunoscătoare că era cineva acasă. Nu se mai simţise niciodată atât de singură ca acum, fără prietena ei cea mai bună.

Jennifer îi pregăti o baie, în timp ce Izzie vorbea despre Gabby, despre cât de mult o iubise şi despre lucrurile pe care le făcuseră când erau mici, poznele pe care le făcuseră la şcoală. Jennifer o aşeză în pat, dar nu putea dormi. Se ridică şi se duse în bucătărie să mănânce

ceva. Jennifer o conduse din nou la Billy. Izzie nu se dusese încă să-i vadă pe părinții lui Sean, cu toate că își dorea asta. Voia mai întâi să vadă din nou ce face Billy. Când intră, Sean era acolo și o trase în brațele lui și o strânse tare fără să scoată o vorbă.

– Ești bine, Iz... ești bine, îi fredonă încet, dar ea se trase înapoi să se uite la el și scuturâ din cap.

– Nu, nu sunt. Și nici el nu era, dar era tot ce puteau face.

După ce Billy adormise, Sean merse cu ea la familia Thomas, iar apoi se întoarseră la casa lui Sean. Merseră în camera lui și se întinseră pe pat. Îi spuse că Andy venea o zi pentru înmormântare, dar nu putea sta mai mult, pentru că avea examene. Dar va fi acolo.

– Sunt îngrijorată pentru Billy, spuse încet Izzie, întinsă lângă Sean.

– Sunt îngrijorat pentru noi toți. Cred că generația noastră e blestemată. Citesc doar despre copii de vârsta noastră care sunt împușcați și uciși, mor în accidente de mașină, se sinucid sau trag din mașini și omoară cincizeci de oameni. Ce e în neregulă cu noi? De ce se întâmplă rahaturile astea?

– Nu știu, spuse Izzie tristă.

Nu se mai gândise la asta până acum, dar era ceva adevăr în ceea ce spunea el. Erau o generație în pericol, într-o lume a riscurilor enorme.

capitolul 15

Înmormântarea a fost frumoasă, cu flori albe, imense peste tot. Semăna aproape cu o nuntă și se exagerase un pic, dar i se potrivea oarecum lui Gabby. Corul de la Atwood cânta *Ave Maria* și *Amazing Grace*. Izzie stătea între Sean și Andy, iar Jeff și Jennifer cu un rând în spatele lor. Billy stătea cu părinții lui Gabby și cu Michelle și plângea ca un copil. Aproape că au trebuit să-l țină,

când coșciugul ieși din biserică. Jack se dusese să meargă lângă el, în timp ce Billy ieșea cu Michelle din biserică. Știau cu toții că era un moment de cotitură în viața lui și cu siguranță nu unul bun.

Apoi merseră cu toții la familia Thomas alături de sute de oameni. Toți cei care o iubiseră erau prezenți, iar Billy se îmbătă la o oră după ce ajunsese. Se supăraseră cu toții, dar Marilyn vorbi cu el după aceea. Marilyn și Jack îl duseră acasă și îl culcară. Fusese prea mult pentru el. Vorbise toată ziua că va renunța la USC și va uita de fotbal. Jack îl sună pe antrenor și îi explică situația. Urmau să-i dea liber atât cât avea nevoie și părea că va fi nevoie de mult timp, dar era prea devreme pentru a-și da seama.

Sean și Izzie stăteau în grădina familiei Thomas cu Andy. Era răcoare, dar voiau să stea departe de mulțime. Andy se întoarcea la Boston cu un zbor de noapte.

– Pur și simplu nu pot să cred, spuse afectat. Mai întâi fratele tău, îi spuse lui Sean, și acum Gabby. Și știau cu toții că, spre deosebire de Kevin, ea nu avusese nici o vină. Tot ce făcuse fusese să iasă în stradă să oprească un taxi.

– Ce facem de-acum încolo? spuse Izzie tristă.

– Ne întoarcem la școală, la viețile noastre, să facem mai bine, să ducem o viață de care ei ar fi mândri, spuse Sean.

Suna a un vis măreț, dar el credea în asta.

– Și noi? spuse Izzie șoptit. În ce credem acum?

– În noi, în fiecare. În aceleași lucruri în care am crezut mereu.

Izzie încuviință, dar nu mai era așa de sigură. Fusese o lovitură dură pentru toți. Era greu să treci peste așa ceva.

– Când te întorci? îl întrebă Izzie îngrijorată pe Sean.

– În câteva zile.Vreau să mai stau cu Billy. Nu cred că se va întoarce la școală pentru o perioadă.

– Când zburam spre casă spunea că vrea să renunțe la școală și la fotbal, că nu mai are nici un sens fără ea, spuse Izzie.

– Dă-i timp, spuse încet Sean. Bănuiesc că nu își va reveni niciodată complet, dar va învăța să trăiască cu asta. Asemenea părinților mei cu Kevin. Nu poate renunța la nouăsprezece ani. Dar ei știau că Billy asta voia să facă acum. Trebuie doar să-l împiedicăm să o ia razna.

Billy era capabil de asta și erau conștienți. Răspunsul lui la înmormântare fusese să se îmbete imediat, așa cum se întâmplase și atunci când mama lui se căsătorise. Era o soluție ușoară de a evada și una pe care tatăl lui i-o insuflase de timpuriu. Sean voia să-i spună că nu era o opțiune. Probabil că va trebui să i se reamintească de către toți cei care îl iubeau. Pentru moment, ar fi un anestezic tentant, dar mai devreme sau mai târziu trebui asă înfrunte viața treaz, dacă voia să aibă o viață.

Izzie și Sean rămaseră pentru restul săptămânii și își petrecură timpul cu Billy, Michelle și cu părinții lui Gabby. Brian își petrecea tot timpul liber cu Michelle. Izzie și Sean încercau să consoleze pe toată lumea și pe sine în ultimul rând. De fiecare dată când se gândea la asta, Izzie își dădea seama că nu o va mai vedea niciodată pe Gabby și nu își putea imagina viața fără ea. Era un gând înfiorător și, într-un final, se prăbuși în brațele lui Sean și începu să plângă.

– Mi-aș dori să nu pleci, spuse încet.

– Trebuie. Mă voi întoarce curând. Ai putea veni într-un weekend să mă vizitezi în D.C. Îți va plăcea. Nu e un loc rău.

Dar toți erau ocupați cu școala și cu responsabilitățile lor. Își dădu seama că va trebui să stea mult cu ochii pe Billy în lunile ce vor urma, dacă voia să se întoarcă la școală, dar era pregătită să facă asta. Sean spuse că va veni și el să-l vadă.

Billy veni abia după o lună în L.A., iar Izzie era ocupată cu școala, dar îl verifica în mod constant. Îl suna de câteva ori pe zi, se întâlnea cu el la cină la cantina școlii ei sau a lui. Se plimba cu el, îl obliga să își facă temele, îl ajuta și îl culca când bea prea mult. Sperau cu toții să revină pe drumul cel bun, iar până în iunie, la finalul anului școlar, se simțea puțin mai bine și se întoarse acasă. Izzie îl ajutase să treacă prin asta și era perfect conștient că nu ar fi reușit fără ea. Îi spusese lui Sean că era o sfântă, iar Sean îi transmisese lui Izzie.

– Nu chiar, dar e drăguț din partea lui.

– Eu știu mai bine, desigur, dar nu am vrut să-i distrug iluziile. Nu ești Maica Teresa. Mi-aduc aminte de sticla de vin pe care ai furat-o de la părinții mei în Tahoe.

– Ți-am plătit-o! spuse rușinată.

Cel puțin nu știa că avusese o aventură cu Andy. Nu mai pomeniseră nimic de asta, iar Izzie auzise de la Andy, câteva luni înainte, că întâlnise o fată pe care chiar o plăcea, tot la școala pregătitoare pentru medicină.

Nici unul dintre ei nu avea planuri importante pentru vară, deși Sean lucra din nou pentru tatăl lui, iar Izzie plănuia să urmeze un curs la USF. Promiseseră să ia parte la sentința șoferului băut care o omorâse pe Gabby. Mergeau cu toții în L.A., iar Judy implicase și fundația MADD[1] pentru a se asigura că „ucigașul", după cum îl numea, va petrece perioada maximă în pușcărie. Pledase deja vinovat, iar avocatul lui aranjase o negociere cu procurorul. Nu trebuia să petreacă mai mult de un an în pușcărie și cinci ani de eliberare condiționată. Familia Thomas era indignată de cât de puțin timp va sta în închisoare și îi trimiseseră o mulțime de scrisori

[1] Mothers Against Drunk Driving este o organizație nonprofit din SUA care încearcă să oprească șofatul în stare de ebrietate și să prevină conducerea de către minori. (n.tr.)

judecătorului. Reprezentanții MADD urmau să fie în sala de judecată.

Izzie, Sean, Billy și Andy zburară împreună către L.A. împreună cu toți părinții grupului. De data aceasta, venise chiar și Robert Weston, tatăl lui Andy. Stăteau la Sunset Marquis în vestul Hollywoodului și ajunseseră cu toții la timp în sala de judecată în ziua sentinței. Stăteau liniștiți în sală, așteptându-l pe judecător și se ridicară când acesta intră în sală. Acuzatul veni cu avocatul și cu părinții lui un moment mai târziu, iar Izzie nu își putea lua ochii de la el. Părea de paisprezece ani și avea de-abia optsprezece. Nu părea un criminal, ci un copil. Mama lui plângea încet, în timp ce tatăl lui o ținea de mână, chiar în spatele băiatului. În timp ce se uita la ei, Izzie își dădu din nou seama câte vieți fuseseră distruse de ceea ce făcuse, începând cu propria viață și apoi cea a lui Gabby, a tuturor părinților și prietenilor lui Gabby. Era un spectacol tragic de urmărit.

Procurorul citi acuzațiile și negocierea care fusese făcută, cu condițiile și durata sentinței. James Stuart Edmondson pledase vinovat pentru omor prin imprudență și ucidere din culpă și își exprimase regretul în fața Departamentului de eliberare condiționată și în fața procurorului. Procurorul discutase posibilitatea de a merge la un centru de reabilitare timp de un an, dar judecătorul spuse că soluția ieșea din discuție. Omorâse o tânără de optsprezece ani. Judecătorul era extrem de serios și îi rugă pe avocatul apărării și pe procuror să se apropie. Dezbătură un moment problema, iar judecătorul încuviință. Întrebă apoi dacă familia victimei ar vrea să facă o declarație.

Cu propriul avocat lângă el, tatăl lui Gabby ieși în față, purtând un costum albastru-închis, având o expresie sobră; Judy plângea fără să se ascundă, asemenea lui

Michelle. Billy părea atât de îndurerat încât Sean și Izzie crezură că va leșina sau că va ataca pe cineva.

Adam Thomas ținu un discurs impresionant despre fiica lui, despre cât de frumoasă și de iubită era și despre succesul și viitorul care o așteptau. Scosese o fotografie cu ea, care aproape că îi sfâșie inima lui Izzie. Menționase chiar și relația cu Billy și faptul că urmau să se căsătorească și să aibă copii. Menționase tot ce nu se va mai întâmpla din cauza lui James Edmondson, care părea el însuși un copil, care se îmbătase și o omorâse. Avocatul lui pretindea că nu mai băuse de atunci și fusese un comportament ghinionist de boboc, ce se transformase într-o tragedie când se urcase la volanul mașinii.

Când Andy Thomas termină, nici un ochi nu mai era uscat în sală. Billy plângea în hohote în primul rând, iar judecătorul păru că știe cine era. Era fundașul de la USC și nu putea să nu îl remarce în costumul lui albastru-închis, cămașă albă și cravată.

Reprezentanții MADD ceruseră permisiunea să vorbească, dar judecătorul contestă. Nu voia ca sala de judecată să fie transformată într-un circ mediatic. Era perfect conștient de gravitatea situației, fără discursul celor de la MADD. Îl invită pe acuzat să vină în față și, cu o voce tremurândă, Jimmy Edmondson îi spuse judecătorului cât de rău îi părea și vorbi sincer. Era o tragedie de ambele părți. Arăta de parcă n-ar fi rezistat nici cinci minute în pușcărie, darămite un an, iar mama lui era la fel de devastată ca și Judy.

Cu o voce extrem de serioasă, judecătorul explică din nou că o tânără fusese ucisă, viața îi fusese scurtată, iar domnul Edmondson trebuie să execute pedeapsa completă pentru că o omorâse, așa cum scrie în lege. Spuse cu seriozitate că nu putea scăpa de consecințele a ceea ce făcuse. Judecătorul șocă întreaga curte când anulă

negocierea și îl condamnă pe bobocul de la USC la cinci ani de închisoare, cu doi ani de probă după eliberare, principala condiție fiind să nu se atingă de nici un strop de alcool în acest timp. Permisul de conducere i se va da după terminarea celor doi ani. Nu avea voie să conducă până atunci. Judecătorul îl întrebă dacă înțelege condițiile și sentința, iar Jimmy încuviință în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Sperase pentru o perioadă mult mai scurtă, dar avocatul îi explicase că probabil va sta închis între trei și trei ani jumătate pentru o sentință de cinci ani. Era un timp lung și se putea vedea cât de slab pregătit era pentru lumea în care era pe cale să intre, o lume plină de violatori, ucigași și criminali de toate felurile. Dar și el era considerat un criminal, chiar dacă la un alt nivel. Gabby era victima lui și era moartă.

Judecătorul bătu cu ciocănașul și toți se ridicară. Un aprod păși în față cu un adjunct al șerifului. Îi puseră cătușele acuzatului și îl luară de acolo. Mama lui plângea isteric, iar soțul ei o scoase susținând-o afară din sală. Nici măcar nu se uită la familia Thomas. Nu putea. Propria pierdere era așa de mare, încât nu se putea gândi acum la a lor, ci doar la ce se putea întâmpla cu fiul ei și la ce tocmai ce se întâmplă.

Ieșiseră cu toții în liniște din sala de judecată; soții Thomas erau devastați. Băiatul care o omorâse pe Gabby avea aceeași vârstă cu a ei și părea mai mult de vârsta lui Michelle. Ea ar fi fost la fel de slab pregătită pentru pușcărie cum era și el, dar condusese beat și o omorâse pe Gabby, ba chiar încercase să fugă. Oricât de dureros ar fi pentru părinții lui, se făcuse dreptate.

Nimeni nu spuse nimic când ieșiră. Până și Billy era tăcut. Ceea ce se întâmplase nu o va aduce pe Gabby înapoi, dar băiatul care o omorâse fusese pedepsit. Toate astea îi lăsară lui Izzie un gust amar, în timp ce stătea

în soarele de iunie în fața clădirii de judecată. Se uita la prietenii ei care erau la fel de șocați ca ea. Se întâmplase un lucru groaznic când Kevin fusese omorât. Și acum se întâmplase un alt lucru îngrozitor. James Edmondson va merge la închisoare. Era modul în care funcționa sistemul. Se urcară în mașinile care îi aduseseră și apoi zburară către San Francisco în acea după-amiază. Pentru ei, coșmarul procedurilor se terminase. Iar pentru băiatul care o omorâse pe Gabby, coșmarul de-abia începea.

capitolul 16

Restul verii trecu liniștit pentru toți. Era o perioadă de vindecare și de reflecție. Sean, Andy și Izzie vorbeau mult despre Gabby și despre cât de ciudate și goale erau viețile lor fără ea. Billy era groaznic de deprimat, iar mama lui îl forța să meargă la terapie să vorbească despre asta, ceea ce era o soluție rațională. Era teribil de îngrijorată pentru el. Toți erau. Bea prea mult, iar Sean îi ținea constant morală. Prietenii lui erau îngrijorați, dar când venise timpul să se întoarcă la Santa Cruz pentru antrenament, Billy părea că își mai revenise. Era posibil să nu își revină complet niciodată, dar fotbalul fusese dintotdeauna viața lui, ca și Gabby, iar ei sperau ca asta să-l salveze până la urmă.

Ceilalți trebuiau să găsească o cale de a-și reveni și a merge mai departe. Judy era încă devastată, dar tragedia părea să o apropie mai mult de Michelle. Merse la New York cu ea doar pentru a petrece ceva timp împreună și pentru a schimba atmosfera. Când se întoarse, Judy părea a fi din nou ea însăși.

Andy petrecea cât de mult timp posibil cu Billy, în ciuda unui alt loc de muncă de vară plictisitor. Lua deseori cina cu Sean și vorbeau ore în șir despre ce se întâmplase și ce însemna asta pentru ei.

Şi mamele din grup se întâlneau deseori. Marilyn îşi făcea griji pentru Billy, dar era constant ocupată cu gemenele, care alergau peste tot şi o făceau incredibil de fericită. Indiferent de ce se întâmpla, gemenele erau lumina vieţii ei şi o sursă infinită de bucurie. Inocenţa lor era precum o rază de speranţă strălucind în întuneric. Jennifer şi Izzie se împrieteniseră şi deveniseră mai apropiate. Lui Izzie îi era atât de dor de Gabby.

Izzie merse la Tahoe cu familia O'Hara şi încercă să nu îşi amintească noaptea cu Andy din camera menajerei. Vorbea cu Sean la nesfârşit despre tot ce îi interesa. Sean vorbea din nou mult despre dorinţa de a lucra pentru FBI când va termina facultatea. Acum părea mai degrabă un obiectiv de atins decât un vis.

Mergeau să înoate în lac, jucau tenis, făceau drumeţii şi pescuiau. Tatăl lui Sean îi duse la schi nautic. Făceau lucruri normale şi încercau să uite toate lucrurile rele care se întâmplaseră.

Când a trebuit să se reîntoarcă la universitate, Izzie era din nou pregătită să dea piept cu realitatea. Sean era entuziasmat să revină în Washington, D.C. Billy plecase la antrenament la începutul lui august, iar Andy era gata pentru al doilea an de studii premedicale. Cu toţii se îndreptau în direcţia corectă. Gabby nu era uitată. Era o amintire pe care o vor duce cu ei întotdeauna, amintirea celor paisprezece ani de prietenie şi copilăria pe care o împărţiseră. În sensuri esenţiale, ea va fi mereu o parte din ei.

Fără Gabby, anul doi era greu pentru Izzie. Îi plăcea să îşi aibă prietena cea mai bună aproape, la îndemână. Acum ea nu mai era. Izzie avea o colegă de cameră pe care o plăcea mai mult decât pe cea de dinainte, dar nimeni nu o putea înlocui pe Gabby. Fusese ca o soră pentru Izzie şi prietena ei cea mai bună. Anul doi era dur şi pentru Billy. Era îngrozitor. Câteodată, agonia pierderii lui Gabby îl lăsa fără aer. Trecea printr-un moment greu în încercarea de a ţine ritmul cu şcoala. Izzie îl ajuta de fiecare dată când putea. Singurul lucru care îl interesa acum era să joace pentru NFL. Se săturase de şcoală.

Îşi petrecea tot timpul exersând şi la antrenamente. Urmase sfatul lui Sean şi al consilierului şi încetase să mai bea. Era într-o formă excepţională când jucă primul meci din anul doi. Era într-o perioadă înfloritoare şi făcea un sezon nemaipomenit. Mama lui şi Jack veneau deseori să-l vadă jucând. La fel şi Larry, de fiecare dată când putea. La finalul sezonului de fotbal şi al altui meci de campionat, unde excelase, Billy ştia ce voia să facă. Era sigur acum. Trebuia doar să treacă de încă un an.

Pe 2 ianuarie se duse în biroul consilierului şi îi spuse la ce se gândea, iar consilierul fu de acord. Îi spuse lui Billy că trebuie să aştepte până când va împlini douăzeci şi unu de ani pentru a intra în preselecţiile NFL, ceea ce ştia şi Billy. Asta îl ţinea în viaţă. Câştigase un al doilea meci din campionat. Nu-i mai păsa de absolvire. Îl aşteptau prea multe în lume. Poate că dacă ar fi fost cu Gabby, ar fi rămas la şcoală. Fără ea, voia doar să îşi vadă în continuare de viaţa lui şi să înceapă cariera de jucător profesionist cât de repede posibil.

Nu se mai întâlnise cu nimeni de când murise Gabby şi îi fusese credincios. Ea murise de mai bine de un an, dar Billy îi ducea dorul în fiecare oră din zi. A trăi fără ea însemna a trăi într-o durere constantă.

Uneori, Izzie îşi dorea ca propriile decizii profesionale să fie mai uşoare şi mai clare. Avea o dorinţă arzătoare de a-i ajuta pe ceilalţi, dar încă nu era sigură cum să facă asta. Îşi schimbase materia principală cu engleza în anul întâi şi vorbise cu Sean despre asta. El era din ce în ce mai hotărât către FBI. Moartea fratelui îi clarificase scopul carierei. Moartea lui Gabby o dezechilibrase pe Izzie şi se simţea pierdută de când murise ea.

Încercase să-i explice mamei ei, într-una din rarele vizite ale lui Katherine în L.A. Izzie și Katherine nu erau precum mamă și fiică. Niciodată nu fuseseră. Erau mai degrabă prietene vechi, nu erau apropiate, dar relația lor era pașnică. Izzie nu aștepta nimic de la ea și nu o mai făcuse de ani de zile.

– Tot nu înțeleg de ce nu vrei să studiezi dreptul, îi spuse Katherine la prânz.

Era încă o femeie drăguță, chiar dacă avea cincizeci și patru de ani. Nu își arăta vârsta, iar Izzie bănuia că își făcuse niște operații, dar arăta tare bine. Se mutase în Londra și trăia cu același bărbat cu care se întâlnea de șase ani. Numele lui era Charles Sparks. Era mai în vârstă decât Katherine și era incredibil de bogat și plin de succes. Izzie îl cunoscuse, dar nu îl știa foarte bine. Mama ei părea fericită, ceea ce poate era suficient. Nu era obligatoriu să-l iubească și Izzie. Atât el, cât și mama ei îi păreau niște străini. Și uneori Izzie simțea că până și față de sine era o străină. Încă nu știa ce voia să fie când va crește. Câteodată era greu numai să supraviețuiești, dar în același timp voia să ducă o viață folositoare, nu doar să aibă un loc de muncă.

– Nu vreau să fiu avocată, mamă. Cred că ăsta e cel mai bun motiv. Și nu am un simț al afacerilor, ca tine, până la urmă și asta excludea dreptul de pe listă.

Izzie îl luase în considerare, dar nu o reprezenta. Avea aptitudini organizatorice, dar nu știa unde să le folosească.

– Nu fi o visătoare ca tatăl tău, spuse Katherine, profund dezamăgită. Nu fusese niciodată impresionată de munca lui la ACLU. Mereu luptând pentru săraci. Nu faci bani așa.

Jennifer îi împărtășea idealurile, ca asistent social, și angajamentul devotat. Izzie îi respecta pentru asta chiar dacă mama ei, nu. Jennifer și Jeff locuiau împreună

de mai mult de un an și părea că funcționează. Căsătoria părinților ei nu mersese niciodată. Erau prea diferiți, iar acum și mai mult.

– Aș putea preda pentru câțiva ani. Sau să merg în India și să lucrez cu săracii. Izzie se uită la mama ei ca și cum își cerea scuze și își juca viața la ruletă. Andy știa încotro merge, Sean era fascinat de FBI, iar Billy avea cariera lui în fotbal, dar Izzie încă nu știa ce voia să facă. Tot ce voise când era mică era să fie o mamă și o soție bună, poate pentru că mama ei nu era. Între timp, își dăduse seama că asta nu era o carieră. Era o chestiune de noroc. Connie și Marilyn erau mame minunate, dar lucraseră amândouă înainte de asta. Maternitatea părea o vocație și nu o carieră. Avea doar douăzeci de ani, era mult prea tânără pentru a se așeza la casa ei cu cineva. Nici nu întâlnise pe acel cineva de care să îi pese cu adevărat. Se întâlnise cu diverși tipi de câteva ori și nu era interesată să-i mai vadă vreodată. Spre deosebire de Gabby și de Billy, Izzie nu găsise dragostea adevărată și nici nu o căuta. Tot ce voia acum era să studieze, să se distreze și să obțină un loc de muncă pe care să-l iubească, când va absolvi.

– O să-ți dai seama, îi zise mama ei când o sărută de rămas-bun după prânz.

Se întorcea la Londra noaptea, iar Izzie habar nu avea când o va revedea. Așa fusese timp de mulți ani. Tatăl ei și Jennifer și prietenii erau cei prezenți.

Alegerea englezei ca materie principală se dovedise o alegere bună pentru primul an. Îi plăcea și își alesese și câteva cursuri de filosofie și își mai adăugase unul de literatură franceză. Se simțea bine, iar Connie o încurajă să se gândească la învățământ. Lui Connie îi plăcuse asta până să se căsătorească cu Mike.

În luna ianuarie a următorului an, Billy depuse cererea pentru preselecție către NFL. Urma să renunțe

în sfârșit la școală pentru a-și începe oficial carierea de fotbalist profesionist. Cererea lui fu acceptată, iar în aprilie fu selecționat pentru Detroit. Spunea că era cea mai fericită zi din viața lui.

Era palpitant pentru el, chiar dacă nu era tocmai cea mai puternică echipă din ligă. Era cel mai bun lucru care i se întâmplase de când murise Gabby și un eveniment extrem de important în viața lui. Angajase un agent și un manager și începuse să iasă la întâlniri curând după aceea. Gabby murise de doi ani deja. Se întâlnea de obicei cu fotomodele și actrițe tinere, fete frumoase, aproape de aceeași vârstă cu el sau mai mici. Nici una nu se ridica la nivelul lui Gabby, dar îl țineau ocupat, iar la diverse evenimente apărea în presă la brat cu tinere care arătau bine. O enerva puțin pe mama lui, dar știa că era mai bine decât să o jelească pe Gabby mai tot timpul.

La finalul anului de facultate, tatăl lui Izzie și Jennifer hotărâră să se căsătorească. Nu voiau să facă copii, dar voiau să adopte unul. Așadar, aveau să apară multe schimbări. Izzie nu era supărată. O plăcea pe Jennifer și credea că îi face bine tatălui ei, cu toate că nu știa dacă adopția unui copil era o idee bună, luând în considerare vârsta lui Jeff. Dar se potrivea filosofiei lor despre îmbunătățirea vieții celor mai puțini norocoși decât ei și erau entuziasmați de idee.

Izzie împlini douăzeci și unu de ani, iar mama ei îi făcu cadou în vară o excursie în Europa cu un bilet Eurail Pass și cu un rucsac în spate, singură-singurică. Se întâlni cu Sean și Andy în Copenhaga și călători în Norvegia și Suedia împreună cu ei, iar apoi spre Berlin. Ajunse pe cont propriu în Paris, iar de acolo plecă la Londra, unde stătu la mama ei și la Charles pentru câteva zile. Se simți bine. Apoi se întoarse acasă. Fusese plecată toată vara și era încântată de începerea următorului an școlar.

Luă prânzul cu Andy înainte ca el să plece în Boston. Avea o relație serioasă și de-abia aștepta să înceapă Facultatea de Medicină, imediat după ce termina studiile premedicale. Spera că va rămâne în continuare la Harvard și arăta și se comporta din ce în ce mai mult ca un doctor. Părea atât de adult și de matur și spunea că voia să fie chirurg ortoped, iar apoi o întrebă pe Izzie ce va face când va absolvi. Vorbiseră despre asta în Europa, dar conversația fusese vagă.

– Cred că o să predau pentru un timp. Sau poate că o să mă înscriu în Peace Corps. Cel mai bine ar fi să mă hotărăsc anul ăsta, spuse zâmbind ușor.

Mama ei o invitase să stea la Londra un an, ceea ce părea palpitant, dar Izzie nu voia să facă asta. Voia în continuare să facă ceva folositor, dar nu știa ce.

– Mă simt la fel de matură ca în prima zi de grădiniță, când pregăteam mâncare de plastic pentru voi toți. Ai cerut un sendviș cu maioneză și curcan, îi reaminti și amândoi râseră.

Arăta atât de îngrijit și serios îmbrăcat în cămașa cu nasturi și pantalonii sport. Încă de atunci știa că voia să devină doctor. Nici unul dintre ei nu se schimbase prea mult de atunci. Billy era încă obsedat de fotbal, iar Gabby ar fi devenit actriță dacă ar fi trăit. Pe Izzie o durea mereu inima când se gândea la asta. Sean voia și acum să prindă „băieți răi"; vorbea fluent spaniola și va absolvi cu o diplomă în politica externă, ce îi va folosi pentru FBI.

– Poate că ar trebui să te gândești să-ți deschizi un restaurant cu mâncare din plastic, o tachină Andy, iar când o spuse, lumina apăru în sfârșit.

Va fi un drum ușor diferit față de cel la care se gândise ea, dar păru dintr-odată cel potrivit.

– Va fi mai bine decât gătitul meu de-adevăratelea, zise gânditoare. Cred că gogoşile din plastic arătau chiar drăguţ.

– Ca tine, spuse Andy cu o voce caldă şi îi ciufuli părul.

Nu mai vorbiseră niciodată despre noaptea când îşi pierduseră amândoi virginitatea, dar îşi aminteau, iar ea ştia că îşi vor aminti mereu. Izzie se bucura că el găsise pe cineva de care îi plăcea cu adevărat la şcoală. Numele ei era Nancy şi o cunoscuse în laborator. Spunea că e înnebunit după ea. Duceau aceeaşi viaţă şi aveau aceleaşi ţeluri şi interese. Cine ştie? Poate că va funcţiona. Izzie avea dificultăţi în a mai crede în ceva, în viitor, chiar şi în ea, de când murise Gabby. Cum să mai crezi după aşa ceva?

Izzie nu era sigură nici în ceea ce privea relaţiile. Ieşise cu cineva timp de trei luni la începutul anului, dar îşi pierduse rapid interesul pentru el. Se simţea ca o navă fără direcţie, fără vreun interes serios pentru dragoste sau vreun ţel profesional sigur.

Vorbi cu Sean despre viitor când luaseră cina în noaptea de dinaintea plecării lui în D.C. Viaţa după facultate era grija tuturor acum.

– O să-ţi dai seama, spuse Sean încrezător.

– Asta spune şi mama, oftă Izzie. Lucrurile începeau de fapt să se limpezească, dar încă nu voia să-i spună până când nu era sigură. Dar tu? Departamentul de Stat? Justiţie? Tot FBI? Mulţi studenţi de la Universitatea George Washington lucrau la guvern şi îl putea vedea pe Sean făcând ceva internaţional, acum că vorbea fluent spaniola.

– Ceva de genul, spuse vag, în timp ce ea se uita la el, dar îl cunoştea mai bine de atât.

Îi ascundea ceva.

– Ce înseamnă asta? Ce nu-mi spui?

Sean râse când Izzie spuse asta. Îl cunoştea prea bine, dar şi el o cunoştea pe ea, câteodată chiar mai bine decât se ştia ea pe sine. Nu îi putea ascunde ceva.

– Nu ştiu. Încerc ceva. Nu e o idee nouă pentru mine.

– Poliţist? Pompier? Şerif?

Izzie îi reaminti de visurile lui profesionale timpurii, iar el râse.

– Ceva de genul. Nu le spusese părinţilor lui încă şi nu era pregătit să-i spună nici lui Izzie, dar ea refuza să vorbească despre altceva.

– Deci?

– Bine, Bine. Dar nu spune nimănui încă până nu rezolv cumva. Poate CIA, Departamentul Antidrog, poate Departamentul de Justiţie. Am un interviu pentru Academia FBI. Sper să mă accepte fără să fi avut experienţă profesională. Fusese dintotdeauna visul lui şi acum era mai mult ca niciodată. Era disperat să intre.

– Ce înseamnă toată nebunia asta? Părea uşor speriată. Bănuise la ce se referea Sean şi unele lucruri îi păreau periculoase, în special Departamentul Antidrog.

– Încă vreau să-i prind pe băieţii răi, ca aceia care mi-au ucis fratele. Singurul mod prin care pot face asta este direct la sursă, să merg după cartelurile de droguri din America de Sud. De acolo vine tot rahatul ăla. Vând droguri ca să cumpere arme şi să le furnizeze teroriştilor din toată lumea.

Ochii i se aprinseră când spuse asta, la fel cum se întâmplase şi când îşi etalase arma de cowboy când aveau cinci ani. O aresta constant pe Izzie când se întâlneau la casa lui. Mereu o băga în puşcărie, în camera lui, şi apoi cobora să îşi ia ceva de mâncare.

– Este o treabă foarte periculoasă, Sean, îi spuse serioasă. Oamenii sunt ucişi. Nu vreau să mai pierd un alt prieten.

– Nu vei pierde, spuse încrezător. Şi încă nu m-am hotărât. E doar o idee. Vreau să văd ce înseamnă FBI. Mi se pare oricum cel mai interesant dintre toate.

– Chiar este, spuse oftând. Toţi ştiaţi ce voiaţi să deveniţi încă de la grădiniţă, iar eu încă încerc să îmi dau seama. Patetic, nu?

– Nu, nu este. Până la anul, te vei gândi la ceva. Eşti îndeajuns de deşteaptă încât să îţi păstrezi opţiunile.

– Mintea mea nu este deschisă, spuse tristă. E doar goală.

– Nu, nu este, spuse uşor şi o sărută pe obraz în timp ce o conducea acasă. Mereu ai fost cea mai deşteaptă fată pe care am cunoscut-o şi mereu vei fi.

Izzie îi zâmbi şi se îmbrăţişară din nou când el o lăsă acasă. Discuţiile cu el umpleau un pic golul lăsat de Gabby în viaţa ei. Ştia că este o gaură care va rămâne acolo pentru totdeauna. Aşa cum va fi şi pentru Billy şi, de fapt, pentru toţi dintre ei.

Tatăl lui Izzie şi Jennifer se căsătoriră a doua zi după Crăciun. Avură o ceremonie restrânsă, în faţa unui judecător. Veniseră majoritatea prietenilor şi colegilor de la ACLU. Apoi, luară un prânz copios, intim, la un restaurant din apropiere. Prietenii lui Izzie şi părinţii lor erau şi ei prezenţi. Judy părea încă instabilă, iar Michelle era din nou foarte slabă. Menţinerea greutăţii era o luptă constantă pentru ea. Era acum la facultate, intrase la Stanford şi se descurca bine. Brian era în primul an la Atwood. Billy, Andy şi Sean veniseră acasă de sărbători. Billy purta un costum din piele şi cizme de cowboy din piele de aligator. Arăta întocmai a ceea ce era, un jucător profesionist de fotbal care făcea mulţi bani, iar Izzie îl tachina cu asta.

– Asta sunt, spuse râzând.

Potrivit tabloidelor, avea o nouă prietenă sexy care era dansatoare în Vegas. Nu era Gabby, dar aveau toţi douăzeci şi doi de ani şi nu trebuiau să îşi găsească încă

adevărata dragoste. Andy tocmai fusese acceptat la Şcoala Medicală de la Harvard. Sean nu îi spusese niciodată lui Izzie ce se întâmplase când vizitase Academia FBI şi schimba subiectul de fiecare dată când ea îl întreba despre asta. Izzie îşi căuta cu înverşunare un loc de muncă şi avea unul în minte. Nu era o carieră pentru toată viaţa, dar îi surâdea pentru o perioadă, poate câţiva ani, până când îşi va da seama mai bine. Simţea lipsa discuţiilor cu Gabby. Ea fusese mereu atât de raţională şi de matură în privinţa vieţii.

În mai, procesul de adopţie al tatălui ei şi al lui Jennifer se termină. Adoptaseră o fetiţă de doi ani din China, care era cel mai drăguţ copil pe care îl văzuse Izzie vreodată. Numele ei era Ping. Erau încântaţi. Jeff renunţase la biroul lui pentru a-i face o cameră, iar Izzie îi ajută în weekend să o vopsească.

În iunie, sosi ziua cea mare. Pentru toţi. Andy absolvi la Harvard, magna cum laude. Sean absolvi la George Washington, cu onoruri în spaniolă. Izzie absolvi UCLA cu specializare în engleză. Cu o săptămână înainte de a absolvi, i se spusese că primise un loc de muncă ca educatoare-asistent la Atwood, unde învăţaseră cu toţii. Era exact locul de muncă pe care şi-l dorea acum, iar tatăl ei îi spusese că era mulţumit de ea, cu toate că ştia că mama ei nu va fi. Izzie era însă sigură că făcea ce trebuie. În sfârşit. Plănuia să meargă din nou în Europa în vară să viziteze Veneţia, Florenţa, Padova şi Verona şi alte oraşe pe care nu le văzuse anul trecut.

Ceremonia de la UCLA fusese serioasă şi emoţionantă. Sean venise la absolvirea ei din moment ce a lui avusese loc cu o lună înainte, dar Andy era încă în Cambridge mutându-se într-un apartament nou. Billy venise şi el şi stârnise agitaţie când lumea îl recunoscu. Dăduse autografe pentru fraţii tuturor. Tatăl lui Izzie şi Jennifer o aduseseră şi pe Ping. Venise şi mama ei. Era unul dintre acele momente când Izzie îi ducea enorm

dorul lui Gabby, dar îi simțea prezența acolo. Era greu de crezut că murise de aproape trei ani și jumătate. Timpul trecuse atât de repede. Billy era bine acum.

Tatăl ei și Jennifer îi făcură cinste cu prânzul, cu ocazia absolvirii, la hotelul Bel-Air. Era o zi însorită, frumoasă, și toți se bucurau de compania celorlalți și râdeau mult amintindu-și povești vechi de când erau mai tineri, de lucrurile pe care le făcuseră atunci și de pagubele pe care le provocaseră. Sean și Billy povestiră de prima zi de grădiniță când Izzie le pregătise prânzul din mâncare de plastic la masa de picnic.

– Și de atunci suntem prieteni, spuse Sean uitându-se afectuos la ea.

Izzie le povesti apoi totul despre noul loc de muncă ca educatoare-asistentă la Atwood. Tatăl ei era mândru de ea, dar mama ei îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Cred că te vei distra, spuse încet Sean. Te pricepi la copiii mici.

O urmărise deseori cu gemenele lui Marilyn, care aveau acum patru ani și mergeau la aceeași grădiniță la care merseseră și Brian și Billy, și probabil că într-un an vor merge la Atwood.

– Nu plănuiesc să fac asta pentru totdeauna, spuse încet Izzie. Doar pentru câțiva ani. Dar tu? îl întrebă direct, când ceilalți se întoarseră să vorbească între ei. Tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu FBI-ul.

Sean ezită preț de moment lung, dar apoi îi răspunse.

– M-am înscris. Printr-un simplu miracol au renunțat la cerința legată de experiența profesională. Am considerat că ăsta a fost un semn că așa trebuie să fie.

– Te-ai înscris? Se uită surprinsă la el. Nu mi-ai spus. Iar ei nu i se părea un miracol.

– Este ce-am vrut să fac dintotdeauna.

Izzie știa că era adevărat.

– Sper că nu îți vor da sarcini periculoase, spuse ea, dar amândoi știau că se va întâmpla asta, era ceea ce își dorea el. Pare riscant, spuse îngrijorată. Când începi?

Spera că va sta acasă o perioadă.

– În august, în Quantico, Virginia. Voi fi acolo până în ianuarie.

Mama ei se ridică, gata de plecare. Trebuia să prindă un avion spre New York. La noapte plecau toți. Izzie își trimisese deja lucrurile înapoi în San Francisco, se mutase din cămin și stătea la hotel cu tatăl ei și cu Jennifer. Sean zbura înapoi cu ei. Billy fusese recent transferat la Miami, dar spuse că plănuia să vină înapoi în San Francisco pentru a-și vedea părinții, în iulie. Mereu îi vizita și pe părinții lui Gabby. Michelle tocmai terminase anul doi la Stanford, iar Brian va fi în clasa a douăsprezecea. Izzie îi promisese deja că-l va ajuta cu cererile pentru facultate. Era încântat că Izzie va lucra la Atwood și că putea să o vadă tot timpul.

Pe drumul de întoarcere către San Francisco Sean și Izzie vorbeau în liniște în avion despre Billy și despre viața pe care o ducea. Erau amândoi ușurați să vadă că se liniștise, în ciuda tentațiilor cotidene din jurul lui. Izzie se întreba dacă el și Gabby s-ar fi căsătorit până atunci. Bănuia că da. Fără ea, Billy nu mai avea nici o ancoră și era faimos pentru femeile drăguțe cu care ieșea, aparent o mulțime. Nu fusese niciodată interesat de o altă femeie cât fusese cu Gabby, dar acum ele erau un simbol al statutului pentru el, asemenea costumelor scumpe, cizmelor de cowboy din piele de aligator și ceasul de aur Rolex cu diamante pe cadran. Dar chiar și cu accesoriile la modă, era încă același băiat cu care crescuseră, băiețelul care își pusese mingea de fotbal în dulăpior la Atwood și se îndrăgostise de Gabby prima dată când ea îi luase cuburile de contruit din față. Izzie știa, în timp ce se uita la Sean, care stătea lângă ea, că, în ciuda celor întâmplate, unele lucruri nu se vor schimba niciodată.

capitolul 17

Când se îndreptă către uşa familiară, în prima miercuri de după Ziua Muncii, Izzie intră folosind propria cheie. Văzuse uşa aceea treisprezece ani din viaţa ei şi o deschisese de mii de ori, dar nu ca acum. Intră în sala de grădiniţă şi aprinse luminile. Ecusoanele cu nume erau pe mese, pregătite să fie înmânate elevilor în prima zi de grădiniţă, care era astăzi. Într-o oră, vor fi toţi aici. Şi numele ei era scris pe un ecuson.

Se uită înspre colţul familiar al cuburilor de construit. Nimic nu se schimbase. Piesele erau noi, dar aranjamentul era la fel. Aveau o nouă bucătărie, în acelaşi loc, cu un aragaz roz, nou, şi frigider. Parcă exista mai multă mâncare din plastic decât în trecut. Se dusese să se uite la ea, vrând să vadă gogoşile din plastic cu ornamentele din zahăr pe ele, dar în locul lor era un tort de ciocolată, feliat, cu lumânări false.

Era un colţ cu îmbrăcăminte, cu haine de prinţesă, uniforme de poliţist sau pompier, o pălărie de cowboy şi un toc, dar fără armă. Regulile nu se schimbaseră. Clasa nu arăta diferit faţă de atunci când fuseseră ei la grădiniţă. Şi, dacă închidea ochii, îşi putea imagina că erau acolo toţi cinci. Îşi dorea să poată să întoarcă timpul înapoi şi să o ia de la început. Aici începuse totul, când Gabby le luase lui Billy şi lui Sean cuburile, când Izzie le servise prânzul şi când Andy întârziase, apărând în pantalonii kaki perfect călcaţi şi cămaşa albă. Chiar şi atunci arăta ca un doctor. În liniştea clasei putea să le audă vocile. Peste puţin timp, vor fi alte voci, feţe noi, alţi copii. Acum era educatoare şi nu o fetiţă cu codiţe. Avu o senzaţie ciudată, în timp ce îşi punea ecusonul cu nume, pe care se aştepta să scrie domnişoara Pam. În schimb, scria domnişoara Izzie, iar domnişoara Wendy o înlocuise pe domnişoara June. Totul se petrecuse atât de repede, când nimeni nu era atent. Copiii de ieri erau astăzi adulţi, iar unii dintre ei muriseră. Încerca să nu se gândească la Gabby în pantofiorii ei roz strălucitori cât timp îşi scoase haina şi îşi puse un şorţ. Domnişoara Wendy, directoarea grădiniţei, îi făcuse un tur pentru a-i arăta unde erau toate lucrurile. Astăzi începeau cu plastilină, pentru a se familiariza cu toţii, nu cu instrumentele muzicale, apoi urma timpul pentru poveşti şi pauza, apoi timp pentru rugăciune şi, nu în ultimul rând, introducerea literelor, a numerelor şi a culorilor. Prezentarea era aceeaşi, chiar dacă uşor rearanjată.

Wendy ajunse tocmai când Izzie se îndreptă către uşa din faţă cu ecusonul pus şi cu ecusoanele copiilor gata să le înmâneze. Avea foaia de prezenţă în mână. Le memorase deja numele, iar acum trebuia doar să le asocieze chipurilor.

– Totul este pregătit? o întrebă educatoarea mai în vârstă, zâmbindu-i larg, iar Izzie încuviinţă.

Carafa pentru suc era aşezată lângă ceştile din plastic pe care le vor folosi. Era un platou cu fursecuri de vanilie, fără alune sau ciocolată. Dintr-odată, Izzie devenise nerăbdătoare. Era palpitant să fie aici. Era şi prima ei zi.

– Da, totul este pregătit, confirmă Izzie şi apoi se îndreptă către uşa din faţă pentru a-şi întâmpina noii elevi la uşa care dădea în grădiniţă.

Cei mai mari vor intra pe uşile duble la doar câţiva metri distanţă. Grădiniţa avea propria intrare, ca atunci când fusese şi ea acolo, mese mici şi scaune. Izzie îşi aminti de câteva mame care stătuseră acolo în prima zi. Mama ei nu rămăsese, dar unele da, cu toate că nu îşi mai amintea cine. Şi îşi aducea aminte că purtase un tricou roşu şi tenişi noi roşii.

Îşi luă locul şi zâmbi fiecărui copil care intră pe uşă, întrebându-se care dintre ei vor lega prietenii pe viaţă. În timp ce le punea ecusoanele, aproape că voia să le spună ce zi importantă era, că cei cu care se vor împrieteni „pentru totdeauna" vor rămâne alături de ei toată viaţa.

Domnișoara Wendy îi aștepta în timp ce intrau în clasă. După ce sosiră cu toții, Izzie se întoarse în clasă. Unii se jucau cu cuburile, unii erau în bucătărie, iar alții începuseră deja să lucreze cu plastilină sub îndrumarea domnișoarei Wendy. Jumătate de duzină de mame stăteau pe scăunele în spatele clasei, iar Izzie observă una „foarte" gravidă care nu stătea deloc confortabil. De cum o văzu, Izzie își aduse aminte că una dintre mame fusese însărcinată și în prima ei zi de școală și, când reflectă la asta pentru un minut, își dădu seama că trebuia să fie vorba despre Marilyn, gravidă cu Brian. În același moment, Brian era la etaj începând anul final de liceu. Era precum un lanț de copii care continua an după an, iar acum era rândul acestei clase. Acesta era momentul lor. Ziua lor cea mare. Și a ei.

Domnișoara Wendy îi făcu semn să se prezinte, iar Izzie veni în mijlocul clasei și li se adresă tuturor.

– Bună tuturor, eu sunt domnișoara Izzie. Numele meu adevărat este Isabel, dar îmi place mai mult Izzie și acum mult, mult timp în urmă am învățat și eu la școala aceasta. Se uită înspre colțul cuburilor când spuse asta, unde o fetiță luase o piesă din mâinile unui băiețel. Era un déjà-vu incredibil cu Gabby, și simți de parcă ar fi fost un mesaj pentru ea.

Izzie își întoarse atenția înapoi către clasă și le spuse că în acea zi vor face lucruri din plastilină. Toți păreau interesați. Izzie îi rugă să formeze un cerc. Se apropiară cu toții încet și îi invită să se așeze. Ea și Wendy se așezară și ele, iar Wendy îi rugă pe toți să se prezinte, din moment ce ei nu puteau citi ecusoanele celorlați, care le ajutau mai degrabă pe educatoare decât pe ei.

Wendy îi lăsă la masa cu plastilină, după ce îi puse să cânte un cântec, iar în următoarele patruzeci și cinci de minute erau ocupați făcând diverse obiecte cu plastilina. Se spălară apoi toți pe mâini și reveniră în cerc, unde Izzie le citi o poveste. Era una dintre preferatele ei,

iar copiii erau fascinați. Apoi, fură trimiși afară să se joace. Observă că locul de joacă avea echipament nou, care arăta mai interesant și mai distractiv decât își amintea ea. Apoi, când se întoarseră în clasă, le dădură copiiilor suc și câte un fursec.

Citiră altă poveste, îi lăsară să se joace puțin singuri, iar Wendy îi puse după aceea să țină litera cu care începea numele lor. Aveau o dimineață încărcată și părea că trecuseră doar câteva minute până când Izzie fu din nou la ușa din față, conducându-i pe fiecare la mașină, unde îi așteptau mamele lor. Se întoarse apoi în clasă, se uită la Wendy zâmbind și își dădu jos șorțul. Wendy arăta întocmai ca o educatoare. Avea un zâmbet larg, ochi calzi, păr blond, lung prins într-o coadă împletită la spate și era puțin plinuță. Era mai scundă decât Izzie și purta un halat făcut de ea cu mașini de pompieri.

– Deci, cum a fost prima zi, domnișoară Izzie? o întrebă afectuos.

– Mi-a plăcut la nebunie! îi zâmbi Izzie.

Știa că făcea ceva ce mama ei considera neimportant, dar era un sentiment plăcut și îmbucurător să se întoarcă într-un mediu cunoscut, de parcă s-ar fi întors din nou în pântec. Izzie se simțea în siguranță și protejată aici, într-o lume în care nu se mai simțise în siguranță de când îi murise cea mai bună prietenă.

– Ne-am distrat, spuse Wendy, punând jucăriile deoparte, iar Izzie o ajută. Cred că mâine vom parcurge instrumentele muzicale și numerele. S-au descurcat destul de bine cu alfabetul astăzi.

Izzie se simțea ca și când ea s-ar fi întors la grădiniță. Era distractiv, iar copiii erau tare drăguți. Era o fetiță chinezoaică în clasă care îi amintea de Ping. Se întreba dacă într-o zi o va avea și pe ea în clasă. Marilyn spusese că surorile gemene ale lui Billy vor veni anul viitor. Era greu de crezut că vor fi în curând îndeajuns de mari

pentru grădiniță și că ea era profesoară. Wendy spuse că avusese succes cu copiii, iar Izzie se bucură să audă asta. Jumătate de oră mai târziu, când totul era curat și pregătit pentru a doua zi, stinseră luminile, ieșiră din clasă și încuiară ușa. Era de-abia două și jumătate și avea toată după-amiaza liberă.

Hotărî să treacă să o viziteze pe Connie. Știa cât de singură era fără Sean. Când ajunse, îi povesti despre dimineața de la Atwood, iar Connie credea că locul ei de muncă acolo era o idee minunată. Izzie găsise o locuință mică aproape de școală și putea merge pe jos până la serviciu. Era primul apartament pe cont propriu.

– Ce loc de muncă frumos, plin de copii drăguți. Cred că este minunat.

Connie îi spuse lui Izzie că până și ea se hotărâse să se întoarcă la muncă. Îl va ajuta cu normă întreagă pe Mike la birou, nu doar câteva ore pe săptămână. Avea nevoie de ajutor și, fără copii care să o facă, Connie decise să țină contabilitatea și o încânta ideea de a petrece mai mult timp cu el. Se săturase să nu facă nimic acasă, acum că nu mai avea nici un copil de care să aibă grijă. Sean începuse antrenamentul la FBI, în Quantico cu câteva săptămâni în urmă și avea să stea acolo cinci luni, iar apoi se va muta în Washington.

Cele două femei vorbiră mult timp despre ambițiile lui Sean la FBI și despre planurile lui. În sfârșit, își trăia visul. Izzie admise că își făcea griji pentru el, dar mama lui spuse că respecta ce voia să facă și îi reaminti lui Izzie că voia să aplice legea încă de când era un băiețel. Izzie nu o contrazise, dar credea că este prea periculos, în special că deja pierduseră un fiu. Connie era însă mult mai deschisă decât ea și spuse că nu ar interveni niciodată în cariera pe care și-ar alege-o. Era un model bun pentru orice mamă, în comparație cu a ei, care voise dintotdeauna ca Izzie să-i calce pe urme, indiferent

de ce credea Izzie sau ce preferințe avea. Dimineața pe care și-o petrecuse citind povești copiiilor și jucându-se cu plastilină nu ar fi câștigat niciodată binecuvântarea mamei ei, dar Izzie se distrase de minune.

Se oprea mereu să o vadă pe Connie după serviciu, pentru a le ține companie ei și lui Mike când se întorceau de la treabă sau la sfârșit de săptămână. O vizita câteodată și pe Marilyn. Era ocupată cu cei trei copii și cu soțul. Judy o avea pe Michelle, care venea deseori acasă la sfârșit de săptămână. Helen, mama lui Andy, avea propria carieră. Dintre toate mamele, Connie era cea mai singură, iar Izzie se simțea cel mai aproapiată de ea, așa că își făcuse un obicei din a o vizita. Îi trimitea mesaje lui Sean de fiecare dată când venea în vizită și îl asigura că părinții lui sunt bine. O suna și el pe Izzie din când în când, dar era ocupat cu școala.

Andy încerca să-și amintească să o sune și el pe Izzie, dar era așa cufundat în școala de medicină încât în majoritatea timpului uita. Billy o suna din an în Paște din Miami sau când era pe drum. Spunea că îi place Miami, dar călătorea în cea mai mare parte a timpului. Izzie era la curent cu ce face Billy citind tabloidele și revista *People*. Ducea o viață destul de tumultoasă, iar în ultima vreme nu îl văzuse cu aceeași femeie de două ori consecutiv în reviste. Billy se mișca repede.

Erau și povești ocazionale cu Billy la o petrecere sau vreun club de noapte într-o stare proastă, băut sau cu un comportament neadecvat, sau după o bătaie la vreun bar și mereu avea vreo tipă sexy după el.

Venise Crăciunul până când Izzie reuși să își vadă din nou prietenii. Ajutase la decorarea bradului de acasă, cu Ping de data aceasta, și se duse la *Spărgătorul de nuci* cu ea și cu Jennifer. Sean și Andy se întorseseră în San Francisco de sărbători, iar Marilyn spuse că și Billy trebuia să se întoarcă în curând, cu toate că probabil

nu până după Crăciun, din moment ce era în seria eliminatorie pentru Super Bowl, și dacă reușea, Marilyn, Jack și Brian urmau să meargă să-l vadă.

Fiecare petrecu Crăciunul cu familia, așa cum făceau mereu, și a doua zi, Izzie, Andy și Sean pregătiră cina acasă la Sean. Connie și Mike ieșiseră la restaurant. Izzie le spuse cum era să fie educatoare la Atwood, Andy vorbi despre rigorile școlii de medicină, dar era evident că îi plăcea și îl băteau pe Sean la cap să le spună despre FBI. Era zgârcit cu detaliile, dar zâmbea de fiecare dată când vorbea despre asta. Aproape că terminase și mergea apoi la Washington să lucreze într-un birou. Izzie era ușurată să audă asta. Nu părea prea periculos până acum. Menționase că unii oameni din clasa lui aveau diplome de absolvire. Doi erau chiar doctoranzi. Păreau a fi un grup interesant.

Petrecură o seară distractivă și discutară despre ultimele escapade ale lui Billy din ce citiseră în presă. Fusese o poveste recentă în revista *People* despre o petrecere nebună la care luase parte în Miami, unde fusese împușcat cineva. Sean nu era bucuros să audă asta și de-abia aștepta să-l vadă când va ajunge acasă. Billy devenise un superstar, dar cei mai apropiați prieteni ai lui rămaseseră tot cei cu care crescuse.

Izzie și Sean făceau curat în bucătăria lui Connie când sună tatăl lui și le spuse să pornească televizorul. Închise în secunda următoare. Sean habar nu avea unde erau părinții lui. Știau doar că ieșiseră la cină. Traversă bucătăria și se îndreptă către televizorul din sufragerie, luă telecomanda și îl porni, în timp ce Izzie și Andy veniră după el. Nu știau la ce să se aștepte, dar de cum îl porniră, pe ecran apăru o poză cu Billy, urmată de un clip cu o ambulanță care pleca de la casa lui Billy din Miami.

– Ce naiba... mormăi Sean, încercând să își dea seama ce se întâmplase.

Apoi, crainicul de la știri spuse că fundașul profesionist Billy Norton murise în urma unei supradoze de droguri la casa sa din Miami, mai devreme în acea seară. Toți trei rămaseră înmărmuriți, nemișcați și uitându-se unul la altul.

– O, nu! O, Doamne! spuse Izzie încet, prăbușindu-se pe un scaun. Nu din nou... nu Billy...

Nici Sean, nici Andy nu scoaseră vreun cuvânt, în timp ce Connie și Mike intrară în cameră șocați. Toți cinci se uitau unul la altul și nu știau ce să spună. Nu știau dacă să meargă acasă la Marilyn sau nu, dacă auzise vestea. Era pe toate canalele de știri, așa că dacă nu aflase până atunci, va afla în orice minut, sau o va suna cineva să-i spună. Afară, ar putea fi chiar camere de filmat și reporteri. Moartea lui Billy era fi o știre în întreaga țară. Izzie nu suporta ideea de a mai trece încă o dată prin asta. Trecuseră patru ani de când o pierduseră pe Gabby și parcă ar fi fost ieri. Când se uită la Sean, își dădu seama că era furios. Fierbea. Pentru el, însemna să retrăiască moartea lui Kevin.

– N-are nici un sens! strigă aruncând telecomanda în partea cealaltă a camerei, amintindu-și dățile când Billy se îmbătase și când încercase să-i dea ecstasy după meciul de campionat, pentru că fuseseră deja testați.

Sean ieși ca o furtună din cameră, urcă la etaj și trânti ușa dormitorului. Connie și Mike se uitau la Izzie și la Andy și toți patru se simțeau neputincioși. Încă un prieten de-al lor murise și, spre deosebire de Gabby, care murise nevinovată, Billy își asumase toate riscurile și pierduse.

– Ar trebui să o sun pe Marilyn, spuse Connie încet.

Când o sună, prietena ei părea ciudat de calmă. Nu era nici un țipăt, nici un plânset, nici o isterie. Marilyn părea ca și cum ar fi fost în șoc.

– Știam că se va întâmpla asta, spuse tristă. Nu a putut suporta presiunea și tot ce a venit la pachet cu ea.

Era un băiat de douăzeci și trei de ani care făcea milioane de dolari și era înconjurat de tentații care erau prea provocatoare pentru a le rezista. Își făcuseră cu toții griji pentru Billy, mai ales de când nu mai era Gabby, care să-l țină cu picioarele pe pământ. Și acum asta, pierderea absurdă a unui sportiv talentat și a unui băiat pe care îl iubiseră cu toții.

Connie o întrebă dacă vrea să treacă pe la ea, iar Marilyn spuse că da. Andy spuse că o va conduce pe Izzie acasă. El o adusese înainte de cină. Connie îl strigă pe Sean să-i spună că pleacă, dar acesta nu răspunse. Era încă în camera lui, cu ușa închisă, suferind singur.

Andy și Izzie plecară în liniște, iar Connie și Mike străbătură cu mașina câteva străzi, până la casa lui Marilyn și Jack. Afară erau deja camere de filmat și o mulțime de oameni ieșeau din dubițe, în timp ce reporterii sunau la ușa principală, pentru a vorbi cu cineva care voia să discute cu ei. Brian văzuse știrile acasă la un prieten, în timp ce se uita la televizor, iar Marilyn îi spusese să nu vină acasă. Plângea în hohote, ca și Marilyn de altfel, în timp ce vorbeau la telefon.

Mike le ceru sever reporterilor să coboare de pe treptele din fața casei și să rămână acolo și, când Jack deschise ușa, abia crăpând-o, Mike și Connie se strecurară înăuntru și încuiară din nou ușa. Jaluzelele erau trase în toată casa. Erau sub asediu și, din fericire, gemenele dormeau. Jack și Marilyn erau devastați.

– Îmi pare atât de rău, spuse Connie în timp ce își îmbrățișă prietena. Trecuseră deja de mai multe ori prin asta, iar cei doi bărbați se îmbrățișară cu ochii în lacrimi. Billy nu era din carnea și sângele lui Jack, dar ar fi putut foarte bine să fie. Îl iubise pe băiat ca pe unul de-ai lui timp de șapte ani. Și urmărise cum cariera îl luase pe sus ca un tsunami. Ispitele unei vieți în viteză fuseseră prea tentante pentru a le face față.

Vorbiră mult, iar la două noaptea, Connie și Mike merseră acasă. Îl găsiră pe Sean în sufragerie, uitându-se la reluări din acea noapte și la clipuri cu unele dintre cele mai faimoase meciuri ale lui Billy, care era prezentate la TV. Billy plănuise să meargă pentru prima dată la Super Bowl, în câteva săptămâni, dar acum nu va mai merge niciodată.

– Cum se simt? întrebă Sean.

O expresie de reală îngrijorare îi înlocui furia. Când coborîse, plecaseră cu toții, și el urmărise de atunci știrile.

– Cam așa cum ne simțeam noi când a murit Kevin, spuse Mike nefericit, arătând obosit. Doar că au camere afară. Familia Norton va trebui într-un final să iasă pentru a face aranjamentele.

– Vor avea nevoie de escorta poliției pentru a-i ajuta, spuse Sean pragmatic. Vreți să mă ocup eu? se oferi.

– Știi pe cine să suni?

Tatăl lui păru uimit, uitând pentru un moment că era la Academia FBI.

– Dau câteva telefoane și mă lămuresc.

– Atunci cred că ar trebui. Ei nu știu ce să facă și sunt prea supărați să se gândească. Nici măcar nu l-au lăsat pe Brian să vină acasă.

Sean încuviință și luă telefonul. Sună la informații și apoi începu să formeze numere. Începu prin a le da numărul de legitimație de la FBI și porni de acolo. În douăzeci de minute, aranjase ca polițiștii de la Departamentul de poliție din San Francisco și patrula să fie la casa lui Marilyn și a lui Jack a doua zi de dimineață și să stea cu ei toată ziua. Nici măcar nu simțise încă pierderea pe pielea lui, ci doar furie vizavi de ceea ce făcuse Bily și de cei care îl ajutaseră să facă asta. Nu văzuse dovezi că Billy se droga în ultimii ani, dar era ușor de înțeles din știrile ocazionale din tabloide. Și acum se ajunsese la asta. Prietenul lui murise și oamenii responsabili erau

nepedepsiți. Tot ce voia Sean să facă era să-i omoare, unul câte unul, și să îi facă să sufere. În curând, va avea mijloacele să o facă.

capitolul 18

Înmormântarea lui Billy a fost un circ mediatic în toată regula. Au trebuit să roage primăria și poliția să-i ajute cu bariere la biserică și cu polițiști care să oprească mulțimea. Era un coșmar la care nu se așteptaseră. Când sicriul lui Billy fusese adus de la aeroport la casa mortuară, au trebuit să folosească echipajele de intervenții pentru a controla mulțimea și o gardă de corp înarmată pentru a proteja sicriul. Marilyn, Jack și Larry nu apucaseră nici măcar să ajungă în capelă să-l vadă. Până la urmă, poliția îi escortă până acolo la miezul nopții într-o mașină fără însemne. Presa îi aștepta, dar fanii plecaseră acasă, odată ce își dăduseră seama că nu vor avea voie înăuntru. Alte familii în suferință erau în mod justificat iritate de întrerupere.

Pe de-o parte, tristețea era mai ușor de suportat, pentru că orice aspect a aceea ce se întâmplase era o traumă. Marilyn îl trimisese pe Brian să stea la familia O'Hara, iar Sean îi ținu companie până la înmormântare. Își amintea prea bine ce înseamnă să pierzi un frate adorat. Brian îl venera pe Billy. Nici unul nu se putea obișnui cu ideea că Billy era mort și încă în circumstanțe atât de șocante.

Primarul le puse la dispoziție un cordon de polițiști pentru înmormântarea de la catedrala St. Mary și gărzi înarmate pentru sicriu, pentru ca măcar să încerce să-l îngroape în liniște. Înăuntru erau peste o mie de oameni și de două ori mai mulți afară, în spatele cordonului format din polițiști de pe cealaltă parte a străzii.

După înmormântare, se duseră împreună cu prietenii lor la restaurantul lui Jack, unde bodyguarzii și poliția îi lăsau înăuntru doar pe prietenii apropiați, verificându-i de pe o listă.

– Doamne, este un coșmar, spuse Andy, în timp ce era escortat împreună cu Izzie înăuntru.

Se împinseră prin mulțime pentru a-i găsi pe Jack și Marilyn. Larry se dusese într-un alt local cu prietenii lui. Sean îl păzea pe Brian, iar Michelle era lângă el. Întreaga scenă era incredibil de stresantă. A doua zi după înmormântare, Marilyn căutase refugiu la familia O'Hara cu Brian și cu gemenele.

– Ce o să facem? o întrebă Marilyn disperată pe Connie. Nu putem trăi așa.

– Totul se va calma în curând, spuse Sean încet. Se lupta cu propriile sentimente în legătură cu ceea ce se întâmplase, dar încerca să o aline. Furia îndreptată către traficanții de droguri care îl ademeniseră pe Billy și, înainte de el, pe fratele lui, se simțea în fiecare cuvânt pe care îl rostea. Ar trebui să stați aici o săptămână sau două.

Jack veni și el noaptea. Jack și Marilyn urmau să stea în camera pentru oaspeți. Sean împărțea camera cu Brian, iar gemenele erau în saci de dormit, pe canapea, în camera de joacă.

De-abia ce se calmaseră lucrurile o săptămână mai târziu, iar Sean se pregătea să se întoarcă din nou la Academia FBI. Andy plecase cu o zi înainte la Cambridge, iar Izzie luă cina cu familia O'Hara în acea seară. Ea și Sean găsiseră un refugiu în vechea cameră de joacă din subsol, sperând că vor petrece puțin timp împreună ca să vorbească. Ura să-l vadă pe Sean atât de supărat. Cu toții erau devastați de moartea lui Billy, dar furia lui Sean era înfricoșătoare și părea că se adâncește pe zi ce trece.

– Nu poți permite ca asta să te mănânce de viu, îi spuse încet.

– De ce nu? Nu știi cu ce fel de oameni avea de-a face. Toți merită să moară. Billy nu a făcut rău nimănui, era așa un tip drăguț.

În timp ce o spuse, ochii lui se umplură de lacrimi, iar Izzie îl îmbrățișă ușor. Apropierea ei înrăutățea lucrurile pentru Sean.

– Nu poți să începi să-i omori pe toți, spuse Izzie cu înțelepciune. Și Billy nu ar fi vrut să suferi atât.

– Nu avea nici o cale de apărare contra ceea ce au făcut. Știa însă că Billy putea să fi încercat mai mult să reziste tentației și era nervos și pe el. Întreaga familie va suferi din cauza morții lui și nici unul dintre ei nu va mai fi la fel vreodată. Nici măcar el. Oameni ca ăștia nu merită să trăiască, spuse Sean, referindu-se la traficanții de droguri, nu la prietenul lui, iar Izzie înțelesese.

– Ce vei face acum? întrebă Izzie speriată.

– Mă întorc la școală, aproape că termin.

– Și apoi?

Îl cunoștea prea bine pe Sean. Pentru el, acesta era doar începutul. Nu se terminase cu moartea lui Billy.

– O să te anunț când voi ști.

– Când termini școala?

– La sfârșitul lui ianuarie. Izzie știa că nu era destul timp să se calmeze, asta dacă se va calma vreodată. Avea o misiune sfântă acum. Răzbunarea.

Când se întoarseră sus, îi promise că o va suna de fiecare dată când va putea. Mai rămăseseră doar trei din Cei Cinci Magnifici. Ea, Sean și Andy. Kevin murise și el, cu toate că era fratele lui Sean și nu unul din grupul lor. Numărul lor se diminua. Toată experiența fusese șocantă. Plânsese mai mult pentru Gabby, dar suferea mai mult pentru Billy. Era a treia oară când treceau prin agonia unei pierderi. Brian era devastat din cauza morții fratelui mai mare.

Izzie dormi pe celălalt pat din camera lui Sean, din moment ce Brian și familia lui se duseseră acasă. Sean plecă a doua zi dimineață înainte să se trezească cineva. Își luase rămas-bun din noaptea trecută. Izzie nu-l auzise plecând. Nu știa, dar el o sărută ușor pe obraz înainte să plece.

Îi dădu mesaj când ajunse în Quantico, dar apoi nu mai auzi nimic de el timp de câteva săptămâni. Jack, Marilyn, Brian și gemenele aveau încă de-a face cu reporterii care apăreau o dată la câteva zile. Autopsia scosese la iveală o doză letală de ecstasy și cocaină în organismul lui Billy și era desfășurată o întreagă investigație privind folosirea pe furiș a drogurilor în echipă, pentru a se asigura că ceilalți nu evitaseră controlul antidrog asemenea lui Billy.

Izzie se întoarse la Atwood; parcurgea programa de la grădiniță simțindu-se goală pe dinăuntru. Wendy știa că fusese colegă cu Billy și îi spuse cât de rău îi părea.

Izzie de-abia dacă mai auzi ceva de Sean în următoarele două luni. Își terminase antrenamentul și se mutase la Washington pentru munca de birou, așa că nu își făcea griji pentru el. În martie, fără a anunța pe careva, veni acasă în vizită. O sună pe Izzie pe mobil când ea pleca de la școală și o invită la cină. O invitase într-un restaurant liniștit, ascuns, cunoscut pentru hamburgerii pe care îi servea. Comandă pentru amândoi și apoi se uită la ea peste masă și îi luă mâna.

– Cum te mai simți? o întrebă îngrijorat.

Îi părea obosită, slabă și tristă, așa cum era și el, de altfel. Era mai ușor să te simți furios decât să simți din nou durerea pierderii.

– Nu prea bine, îi răspunse sincer. Ca și tine.

Billy murise de trei luni, iar Gabby de patru ani. Moartea lui Billy le readusese aminte. Kevin fusese omorât cu nici un an înainte de Gabby, șapte luni. Pierduseră mai mulți prieteni și oameni tineri în ultimii cinci ani

decât pierduse tatăl ei în toată viața lui. Cum e la Washington? întrebă Izzie.

Un timp, el nu răspunse. Izzie își dădea seama că avea mai multe să-i spună, dar nu se grăbea. Avea senzația că nu îi va plăcea orice i-ar fi spus și avea dreptate.

Îi zise într-un final după ce mâncară hamburgerii. Izzie se uita doar la mâncarea ei. De fiecare dată când se uita în ochii lui, simțea ce va urma și nu putea mânca.

– Plec, spuse Sean încet.

– Într-un loc rău? Voia să audă adevărul, atât cât îi putea spune.

– Poate. Nu trebuie să spun. Dar am vrut să știi.

– Te-ai oferit voluntar?

El încuviință și, pentru o secundă, Izzie îl urî. Nu mai suporta să piardă un alt prieten, în cazul în care va fi omorât.

– Cât timp vei fi plecat?

Își amintea perfect că Sean spusese că va pleca în America de Sud într-o bună zi, pe urmele cartelurilor de droguri.

– Un an. Poate mai puțin, poate mai mult. Depinde de unde sunt și de ce se întâmplă. Dacă asta pune în pericol alți agenți sau operațiunea, nu mă pot retrage.

– Dacă nu te mai întorci niciodată? îi spuse cu ochii plini de lacrimi.

– Atunci am fost norocos că te-am cunoscut pe tine și că ai fost prietena mea.

Ea încuviință. Simțea același lucru, dar ura ce spunea și de ce. Știau amândoi că putea fi omorât într-o misiune. Era dispus să își asume riscul. Era ceea ce știa că trebuia să facă și voia să facă. Izzie nu avea nici o îndoială legată de locul unde va pleca. Cel mai probabil Columbia sau ceva asemănător. Poate Mexic.

– Nu-i va aduce pe Billy sau pe Kevin înapoi, orice ai face acolo, îi reaminti, dar știa că nu are sens. Sean era hotărât și foarte încăpățânat.

– Nu, dar îi va salva pe alții. Cineva trebuie să meargă după oamenii ăștia, spuse, arătând mai matur decât vârsta lui. Atât moartea fratelui, cât și a lui Billy avuseseră un impact puternic asupra lui.

– De ce trebuie să fii tu? întrebă Izzie cu ochii ațintiți într-ai lui, iar el îi strânse mâna mai tare, știind cât de mult îi va duce dorul.

– Pentru că asta e meseria mea, spuse Sean hotărât.

– Mi-aș dori să nu pleci, spuse încet, iar el încuviință din nou, ținând-o încă de mână. Amândoi știau că el simțea că nu avea de ales. Era cine era și cine fusese mereu. O să primesc vești de la tine?

– Nu. O să fiu sub acoperire. Ar periclita totul. Când mă voi întoarce, vei afla. O să vin acasă.

– Și mama ta?

Izzie își făcea griji și pentru ea. Connie trecuse deja prin atât de multe și nu va supraviețui și pierderii singurului fiu rămas în viață.

– I-am spus în această după-amiază. Înțelege, la fel și tata.

– Nu sunt sigură că eu înțeleg, spuse Izzie cu sinceritate. Nu este corect să-i pui să treacă din nou prin asta.

– Știau când m-am dus la Academia FBI că o să ajung să fac ceva de genul ăsta și de ce.

Atunci fusese vorba de Kevin. Acum era vorba și de Billy. Izzie știa asta.

Plecară în liniște de la restaurant, iar el o conduse acasă.

– Când pleci? îl întrebă în timp ce se urca în mașină.

– Mâine. Ai grijă de tine, Izzie.Vreau să te găsesc întreagă când mă întorc acasă. Am trecut deja prin multe. Billy trebuie să fie ultimul.

– Spune-ți ție asta. Îl ura pentru că pleacă, dar știa de ce o face. Nu o ajuta prea mult. O să o vizitez pe mama ta.

Aprobă şi apoi o sărută pe obraz, iar ea coborî din maşină. Nu se uită înapoi. Nu suporta să-l mai vadă o dată. Nu voia să şi-l aducă aminte aşa.Voia să îşi aducă aminte vremurile bune pe care le trăiseră, râsetele şi zilele frumoase de când erau copii. Şi era sigură, când Sean plecă, că îl văzuse pentru ultima oară. Nu va mai veni niciodată acasă.

capitolul 19

Lunile de după plecarea lui Sean erau incredibil de ciudate. Izzie ştia că nu va mai auzi nimic de el, dar nu ştia nici măcar unde era. Nici mama lui nu ştia. Izzie se oprea să o viziteze, de obicei la sfârşit de săptămână, deoarece Connie lucra cu normă întreagă, ajutându-l pe Mike. De fiecare dată când o vedea, lui Izzie i se părea tot mai în vârstă. Marilyn era încă la pământ, şi nici Judy nu mai fusese chiar la fel după moartea lui Gabby. Aparţineau unui club de femei în care nimeni nu voia să fie membru. Mame care îşi pierduseră copiii. Agonia va rămâne mereu întipărită în ochii lor.

Izzie şi Andy îşi trimiteau e-mailuri frecvent. Andy era bine şi o întreba mereu dacă auzise ceva de Sean. Izzie spunea că nu, dar nu explica de ce. Andy ghicise că trebuia să fie într-o operaţiune FBI undeva, dar bănuia că Izzie ştia la fel de puţine ca el şi părea încrezător că Sean va apărea în orice clipă. Era ocupat cu şcoala de medicină şi spunea mereu că el şi Nancy erau bine. Izzie se bucura pentru el. Era foarte departe acum şi făcea parte dintr-o altă lume.

Iar apoi, în weekendul Zilei Memoriale, Izzie fu invitată la un grătar pe care profesorii de la şcoala generală îl pregăteau. Nu voia să meargă, dar Wendy insistă să se ducă. Fără a avea nimic altceva de făcut, Izzie se duse. Nu se întâlnea cu nimeni şi nici nu ieşise prea mult de când murise Billy. Wendy voia să o ajute să se pună pe picioare.

Erau aproximativ cincizeci de oameni la grătar, majoritatea profesori căsătoriţi şi soţiile lor, iar câţiva dintre ei veniseră cu copiii. Izzie vorbea cu profesoara de desen, care o prezentă fratelui ei. Spuse că este scriitor şi de-abia se mutase din Oregon în San Francisco. Împlinise treizeci de ani şi divorţase de curând. Vorbiră o vreme şi el îi ceru adresa de e-mail. Izzie nu ştia de ce i-o dădu, dar o făcu. Nu era de o frumuseţe evidentă sau neapărat chipeş, dar era o companie plăcută şi era inteligent. Absolvise cursurile pentru scriitori de la Brown şi era originar din Est.

A doua zi îi scrise un e-mail şi o invită la cină în weekendul următor. Izzie simţea că este încă în şoc după povestea cu Billy şi cumva pe fundul prăpastiei, dar nu mai avusese o întâlnire de un an. Ambii ei prieteni erau plecaţi şi nici măcar nu putea vorbi cu Sean, aşa că acceptă. Dacă nu se va concretiza nimic, va fi drăguţ să aibă un prieten.

Numele lui era John Applegarth şi o duse la muzeu la o expoziţie pe care Izzie dorise să o vadă, arhitectură neoclasică, iar apoi o scoase la cină la un restaurant marocan unde nu mai fusese de ani buni. Se simţi bine cu el, iar John o invită apoi din nou în oraş. Primise o bursă pentru cartea pe care o scria şi îi povesti lui Izzie despre asta la cină. Nu era atât de captivantă, dar părea interesantă, la fel ca el. Nu era înnebunită după John, dar îl plăcea. Mai luară cina de câteva ori şi când făcu pasul de a se culca cu el, Izzie nu îşi dorea asta neapărat, dar o făcu oricum. Fu mult mai bine decât experienţa cu Andy şi a doua pe care o avusese de atunci, dar nu o dusese în al nouălea cer. Nu era îndrăgostită de el, dar voia să afle dacă vreo parte din ea mai era încă vie. Se simţise moartă de luni întregi.

Iar el o readuse cumva la viață, doar că nu suficient. Era tot ce puteau face momentan.

Mama ei veni în oraș și o scoase la cină, așa cum făcea mereu. De data asta nu îi plăcea cum arăta fata ei. Știa despre Billy. Toți știau, dar acum putu să vadă cât de tare o afectase pe Izzie.

– Și ceilalți doi? Vă vedeți? Ei cum se simt? întrebă Katherine despre Andy și Sean. Își făcea griji că Izzie este izolată și deprimată.

– Andy e la școala de medicină, muncind ca un nebun, iar pe Sean nu îl pot contacta deocamdată.

Mama ei se încruntă în timp ce Izzie îi spuse asta și se uită la ea derutată.

– Ce înseamnă asta?

– Lucrează pentru FBI.

Era tot ce putea spune, dar era suficient. Katherine voia să o trezească. Simțea că fiica ei se scufundă și avea nevoie de o mână puternică să o scoată din apă înainte să se înece.

– Există cineva în viața ta cu care te întâlnești și de care îți pasă? întrebă Katherine direct la subiect.

Izzie ezită un moment, iar apoi clătină din cap.

– Nu chiar. Mă întâlnesc cu cineva, dar nu sunt înnebunită după el. E mai degrabă tăcut și nu chiar genul meu, spuse sincer, dar e suficient de drăguț și deștept.

Katherine ezită un moment și apoi își privi fiica în ochi.

– Nu e suficient. Vreau să mă asculți și să te gândești la ce o să spun. Ai douăzeci și trei de ani. Acum este punctul culminant. Mai bine de atât nu va mai fi. Ești tânără, ești frumoasă. Poți face orice vrei. Poți avea orice bărbat vrei, merge oriunde vrei. Nu ești legată de nimic și de nimeni. Ești complet liberă. Ai un loc de muncă care e sub nivelul capacității tale. Duci o viață liniștită, aproape nici o viață din câte văd eu. Doi dintre prietenii tăi au murit, la o vârstă șocant de fragedă. Ceilalți doi

au plecat departe și nu mai vorbești cu ei. Locuiești într-un orășel de provincie. Și te întâlnești cu un tip despre care ai recunoscut că nu îți pasă, care nu te încântă. Dacă lași viața să treacă pe lângă tine acum, nu se va mai întoarce niciodată. Nu mai primești o altă șansă. Tatăl tău a făcut asta cu munca lui la ACLU. S-a împotmolit ajutând oamenii săraci și a uitat de el, de cariera și de viața pe care ar fi putut-o avea. Munca nu este totul, dar el era și probabil că încă mai este un avocat excelent. Știu că iubește ce face, dar putea face mult mai mult. Izzie, ai nevoie de pasiune pentru viață. De aceea am acceptat slujba pe care o am și am plecat din Dodge, pentru că viața trecea pe lângă mine. Nu vreau să ți se întâmple și ție. Am dat-o în bară cu tine, dar celelalte decizii pe care le-am luat, în legătură cu viața și cariera mea, au fost potrivite pentru mine. Asta îmi doresc pentru tine. Poți avea orice îți dorești, dacă ieși în lume și îndrăznești să ceri ce este al tău. Dacă te porți ca atare. Ai dreptul. Izzie, trebuie să te trezești și să mușți din viață. Nimeni nu ți-o va oferi pe tavă.

Era un puternic semnal de alarmă și, într-un fel, Izzie știa că mama ei avea dreptate. Poate nu cu privire la tatăl ei, care își iubea soția, fetița și munca lui, chiar dacă mamei ei i se părea neinteresant. Dar avea dreptate în privința lui Izzie și a ei. Mama ei avea viața pe care o voia, indiferent de ce trebuise să facă să o obțină. Izzie nu o avea. Îi plăcea munca de la Atwood, dar restul era o mocirlă de mediocritate și începea să realizeze că, într-un fel, nu mai încercase de când murise Gabby. Își pierduse speranța în propria viață. Dacă Gabby putuse fi luată pe sus la colț de stradă și omorâtă pe loc, așa ar fi putut să fie și ea. Și ce sens mai avea să încerci, să trăiești sau chiar să îți pese de ceva, dacă totul s-ar putea termina într-un minut, oamenii pe care îi iubești ar putea muri sau ai putea muri chiar tu? Se protejase

prin a nu mai încerca, în nici din fel. Trăia de pe o zi pe alta și aștepta să fie lovită de un autobuz, să fie lovită de trăsnet, așa cum se întâmplase cu Gabby și cu Billy. Moartea lor o zdruncinse din plin. Katherine știa despre ce vorbește. Chiar dacă erau diferite și Katherine nu fusese niciodată acolo pentru ea, Izzie o respecta. Avea dreptate în ceea ce zicea. Moartea lui Gabby și apoi a lui Billy avuseseră impact asupra credinței lui Izzie în viață, asupra dorinței ei de a trăi și asupra calității vieții ei.

– Ce faci vara asta? insistă Katherine.

– Nu prea multe. Voiam să urmez niște cursuri care să mă ajute cu munca, dar nu am apucat să mă înscriu, recunoscu rușinată.

În realitate, fusese prea deprimată să o facă. Și își făcea griji pentru Sean, că va muri și el. Nu suporta să mai piardă un alt prieten, dacă s-ar fi întâmplat, dar știa că era posibil. Se aștepta să primească vestea că este mort. Aștepta să audă asta încă de când plecase.

– Vreau să faci ceva distractiv. Nu îmi pasă ce este. Mergi în Indonezia, Vietnam, Mexic. Insulele Galapagos. Ia cursuri de dans. Cunoaște oameni, plimbă-te, scapă de tipul de care nu îți pasă și găsește unul de care să-ți pese. Te scufunzi, Izzie. Vreau să te trezești. O să plătesc pentru orice vrei să faci sau oriunde vrei să mergi. Dar vreau să te *distrezi!*

Era serioasă când spuse asta. Izzie își dădu seama că mamei sale îi pasă și se emoționă.

– Tu te distrezi în ceea ce faci?

Era o întrebare la care Izzie se gândise mereu, dar nu o pusese niciodată.

– Da, mă distrez. Îmi iubesc munca. Lucrez din greu. Joc dur. Îl iubesc pe Charles, așa excentric și nebun cum este. Ne simțim bine împreună. De asta ai nevoie. Un tip cu care să te distrezi. Ai văzut deja partea tristă a vieții. Prea mult din ea la vârsta ta. Acum ai nevoie să treci și prin lucrurile bune de la polul opus.

– Nici nu aș ști ce să fac sau unde să merg, recunoscu tristă.

– Gândește-te. Ai timp. Am bani. Ce mai aștepți? spuse, zâmbindu-i lui Izzie, care se simți dintr-odată mai apropiată de ea decât fusese vreodată. Dă-ți timp o săptămână să-ți faci planuri, apoi pleacă!

Izzie trebuia să se gândească la multe după cină. O îmbrățișă puternic pe mama ei când plecă și se duse acasă să se uite pe niște reviste de călătorii și să verifice niște lucruri pe internet. Erau reclame pentru Caraibe, Maroc, safari în Africa. Dar ce o atrăgea erau Argentina și Brazilia. Auzise că era periculos pentru femei să călătorească singure în Brazilia, așa că se gândi la Argentina. Se uită apoi la mai multe pagini de internet și notă numele unor hoteluri bune. O atrăgea din ce în ce mai mult, pe măsură ce citea. Putea învăța să danseze tango, se gândi, și apoi râse din tot sufletul. Era un sunet necunoscut și își dădu seama dintr-odată că nu mai râsese de când murise Billy. Era încântată pentru prima dată de luni întregi, poate ani. O sună pe mama ei a doua zi și îi spuse planul. Lui Katherine îi plăcu ideea, cu toate că o atenționă despre călătoria singură în America de Sud și voia să-și ia un șofer, iar Izzie îi promisese că va face asta. Katherine îi spusese că va plăti bucuroasă pentru tot.

– De ce nu te întâlnești cu noi în sudul Franței după? Am închiriat o casă în St. Tropez.

Izzie se simțea ca un turist doar gândindu-se la asta. Katherine era mama ei și își putea permite.

A doua zi își făcu rezervare la un zbor către Buenos Aires. Era o excursie lungă, dar va merita. Rezervase o cameră la un hotel mare, care era surprinzător de accesibil ca preț, și le trimisese un e-mail prin care cerea să-i pună

la dispoziție o mașină și un șofer. Plănuia să stea o săptămână și putea să prelungească dacă voia. Își rezervase un bilet de la Buenos Aires la Paris și de acolo la Nisa și o mașină către St. Tropez, unde își planificase să stea tot o săptămână și poate o săptămână în Paris după aceea. Urma să plece pe patru iulie și plănuia să se întoarcă cândva în august, în funcție de cum vor decurge lucrurile. Îl sună pe tatăl ei și îi povesti. Se bucura pentru ea și îi era recunoscător mamei ei pentru că făcea ceva ce el nu putea face, căci știa că Izzie avea nevoie de asta. Avea nevoie de ceva. Era blocată. Văzuse prea multă durere pentru prea mult timp și asta îi storsese toată energia, fără ca măcar să-și dea seama. Promisese să treacă să-i viziteze înainte să plece.

Apoi îl sună pe John. O invită la cină și Izzie se duse. Voia să-i spună că pleacă și că nu credea că ar mai trebui să se vadă când se va întoarce.

O duse la un restaurant sushi în cartierul japonez. Mâncarea era bună, și conștientiză că nu era interesată de ce spunea sau de cartea lui. Era cu zece ani mai mare decât ea și renunțase deja la viață. Ea încă nu, cu toate că asta simțise în ultimele luni, sau chiar ani, de când murise Gabby. John voia să o ducă în Oregon la camping pe patru iulie, dar ea îi spuse că pleacă în Argentina să învețe tango. Doar ascultându-se pe sine și îi venea să râdă. Era din nou optimistă în privința vieții. Devenise dintr-odată o aventură, iar ea era doritoare să o încerce.

– Argentina? Părea șocat. Când te-ai hotărât?

Nu mai menționase asta până atunci și nici nu o gândise.

– Acum câteva zile. Am luat cina cu mama. S-a oferit să îmi dăruiască o excursie, un fel de cadou întârziat de absolvire. După, mă întâlnesc cu ea în Franța.

Se simți ca un copil răzgâiat când se auzi, dar nici el nu murea de foame. El doar nu voia să își cheltuiască banii, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să se întoarcă din nou la muncă și nu voia. Voia să păstreze un nivel de trai simplu pentru a își conserva fondul financiar. Era o decizie rezonabilă, dar nu prea distractivă pentru Izzie în acel moment. Îi spuse că nu credea că sunt potriviți unul pentru celălalt și că nu i se părea o idee bună să se mai întâlnească după ce se va întoarce. Părea dezamăgit, dar nu o contrazise. Până la finalul cinei, și el își dădu seama că nici ea nu era potrivită pentru viața lui. O femeie care pleca în Argentina la prima invitație nu era o femeie care va fi disponibilă pentru el să meargă la camping sau în drumețiile pe care voia să le facă.

O conduse acasă după cină, iar Izzie îi mulțumi pentru tot. Știau amândoi că nu se vor mai vedea niciodată și nu părea să-i deranjeze. Îi ură distracție plăcută în Argentina și ea îi făcu cu mâna în timp ce intră în casă și dispăru. Ieșise din viața lui pentru totdeauna și nici unuia dintre ei nu-i păsa.

Trecu să o vadă pe Connie înainte să plece, pe Marilyn, Jack, Brian și pe gemene. Brian tocmai absolvise și mergea la Berkeley în toamnă. Izzie se simțea prost pentru că vor face un grătar în cinstea lui pe 4 Iulie, iar ea îl va rata. O sună pe Judy și îi trimise un mail lui Andy, care își petrecea vara în Boston. Luă cina cu Jennifer, cu tatăl ei și cu Ping în noaptea de dinaintea plecării, iar pe patru iulie era în avion către Buenos Aires, datorită mamei ei, care se dovedise a fi cea mai bună prietenă. O pusese din nou pe picioare și încă într-un mod impresionant. Într-un fel, îi salvase viața lui Izzie, viață care îi scăpa ușor printre degete.

Orașul era mult mai frumos decât se așteptase. Arăta ca Parisul, iar hotelul era fabulos pentru prețul mic. Șoferul pe care i-l dăduseră era perfect. O duse chiar și la baruri de tango și o escortă înăuntru pentru a o proteja. Dansa cu străini. Se plimba prin grădini elegante.

O dusese la o *estancia*[1] numită Villa Maria, la patruzeci și cinci de minute în afara orașului. Călărea, înota și se distra. Se întreba, în timp ce se plimba prin Bosque de Palermo într-o zi, un parc frumos recomandat de șoferul ei, dacă era aproape de Sean, dar nu avea cum să știe și se forța să nu se gândească la el. Mersese și la Parque Tres de Febrero, aproape ca Bois de Boulogne din Paris, unde se plimbă prin grădinile de trandafiri, pe alei, și stătu lângă lac. Trimisese vederi tuturor celor de acasă și una lui Andy.

Zbură apoi către Paris, petrecu noaptea la un hotel mic de pe malul stâng, zbură către Nisa și merse la St. Tropez. Mama ei și Charles era entuziasmați să o vadă. O duseră la restaurante, petreceri și, într-o seară, la dans la Caves du Roy. Se distră cu mama ei cum nu o făcuse niciodată. Și apoi, sub un impuls de moment, Izzie se răsfăță cu un weekend la Veneția pe drumul de întoarcere acasă. Era perfect. Ar fi fost și mai bine însoțită de cineva pe care să-l iubească, dar nu-i păsa. Se simțea liberă, încântată și vie. Petrecu patru zile în Paris la întoarcere și zbură apoi în San Francisco. Se simțea sofisticată și cosmopolită când ajunse acasă. Se simțea din nou în viață. Mama ei îi dăruise cel mai frumos cadou dintre toate. I-o dăduse lui Izzie chiar pe ea însăși. Când se întoarse la muncă în al doilea an la Atwood, le povesti totul educatoarelor: un loc numit Argentina, unde oamenii iubesc dansul, și Parisul – le arătă o vedere cu Turnul Eiffel – și Veneția, unde toți se plimbau cu bărci numite gondole. Le arătă o vedere și cu asta.

– Am mers în New Jersey să o vedem pe bunica! apăru o fetiță numită Heather.

– Și te-ai distrat? o întrebă Izzie zâmbindu-i larg.

[1] Proprietate privată de mari dimensiuni din America de Sud. În multe cazuri, foste ferme. (n.tr.)

Izzie arăta și se simțea o nouă persoană. Wendy era ușurată să vadă asta. Vara îi făcuse extrem de mult bine.

– Da, ne-am distrat, spuse Heather. Bunica ne-a lăsat să alergăm goi prin curte și are o piscină.

Râseră cu toții auzind asta.

Era o zi specială pentru Izzie, pentru că Daphne și Danna, gemenele lui Marilyn și ale lui Jack, începeau grădinița și erau încântate să o vadă. Viețile lor aveau continuitate.

– Se pare că ai avut o vară fantastică, spuse Wendy în timp ce turnau suc și puneau fursecuri pe o tavă.

– Chiar am avut, îi zâmbi Izzie. A fost cea mai frumoasă vară din viața mea.

După patru dintre cei mai urâți ani din viața ei, sau cei mai grei oricum. Spera ca vremurile rele să se fi terminat acum. Și spera doar ca Sean să fie în viață, sănătos și fericit. Pentru prima dată de câțiva ani, de când o pierduse pe Gabby, Izzie se simți din nou în viață. Se gândea ca de Crăciun să meargă în Japonia. Dintr-odată, datorită mamei ei, lumea i se deschisese și voia să facă parte din ea.

capitolul 20

Entuziasmul călătoriei din vară o însoți pe Izzie până de Ziua Recunoștinței. Cadoul oferit de mama ei fusese incredibil, nu doar pentru că îl plătise, ci și pentru că o inspirase să meargă. Fusese cea mai bună vară din viața ei.

Încă se gândea să meargă în Japonia sau poate în India, dar se hotărâse să nu plece de Crăciun. Se gândea să meargă în vacanța de Paște sau poate vara următoare, dar voia să fie acasă de Crăciun, pentru a-l petrece cu tatăl ei, cu Jennifer și cu Ping. Vorbise de câteva ori cu Andy după sfârșitul verii, iar el îi spusese că era gelos

pe vacanța ei în Argentina, cu toate că nici Paris, Veneția sau St. Tropez nu îi displăceau.

– Cine e iubitul tău generos? o tachină el.

– Mama. Când vii acasă? Era nerăbdătoare să-l vadă.

– Nu pot să vin acasă de Crăciun. Fie învăț la școală, fie sunt la spital, în mod constant, la fel ca Nancy. N-am mai dormit de trei luni.

Dar părea că îi place și spuse că va veni acasă de cum va putea.

Izzie de-abia își începuse concediul de Crăciun, când sună telefonul într-o duminică dimineață și auzi o voce cunoscută. Inima ei o luă la goană pentru un minut, întrebându-se unde era. Cel puțin era în viață. Nu mai vorbise cu el din martie. Era Sean.

– O, Doamne, unde ești? Ești bine?

– Sunt bine, spuse el, râzând de ea. Uită-te pe fereastră.

Izzie se uită, iar el era acolo, făcându-i cu mâna, vorbind cu ea la telefon. Deschise ușa apartamentului și coborî pe scări să-l vadă. Își lăsase barbă și arăta foarte slab. Dar era acolo, în viață și părea sănătos. Râdea când o văzu și o îmbrățișă puternic.

– Unde ai fost lunile astea?

– Columbia, spuse lejer, de parcă ar fi spus L.A.

– Vara trecută eu am fost în Argentina, spuse Izzie cu ușurință, iar el o privi fix.

Arăta mai bine de când o văzuse el acum mult timp și mai fericită. Se întreba dacă exista vreun bărbat nou în viața ei, dar când o urmă în apartament, nu văzu nici un semn în privința asta și Izzie era singură.

– Ce-ai făcut acolo? o întrebă curios.

– Am mers să învăț să dansez tango. Și apoi am mers în St. Tropez.

– Ai câștigat la loterie? Mi-a scăpat ceva?

– Mama mi-a făcut cadou. Eram deprimată după Billy și îngrijorată de moarte pentru tine. Și ieșeam cu un tip tare plictisitor. Mama m-a convins să las totul

baltă și să plec într-o vacanță. A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut. Tu ce faci?

Se bucura atât de mult să-l vadă încât nu se oprea din vorbărie. Ochii lui erau în fundul capului, întunecați și arăta tare slab sub barbă, dar ei i se părea minunat. Era în viață.

– Ce s-a întâmplat cu tipul plictisitor?

– L-am părăsit înainte să plec în Argentina. Iar în primăvară mă gândesc să plec în Japonia. Să știi că nu ești singurul care poate călători prin lume, spuse în timp ce se așezară la masa din bucătărie, iar Izzie turnă pentru fiecare o ceașcă de cafea.

– Nu am luat chiar cursuri de tango, spuse sec. Arăți bine, Iz.

Era bucuros să o vadă așa fericită. În ultimele nouă luni își făcuse griji pentru ea. Și dusese dorul conversațiilor cu ea. Dar el avea o treabă importantă.

– Cât timp stai aici? îl întrebă Izzie în timp ce își beau cafeaua.

– O săptămână sau două. Mă întorc în ianuarie.

Izzie păru dezamăgită când îi spuse asta, dar de acum înainte asta era viața lui. O săptămână cu familia și aproape un an sub acoperire.

– Din nou sub acoperire?

El încuviință. Avuseseră rezultate excelente ca urmare a muncii lui în Columbia. Acum îl trimiteau într-un loc nou care era și mai periculos decât ultimul, dar nu îi spuse asta lui Izzie.

– E ceea ce fac, spuse și sorbi din cafeaua fierbinte.

– Părinților tăi le e greu, îi spuse direct.

– Știu. Dar au înțeles.

– Nu mai trebuie să piardă un alt fiu, Sean, spuse Izzie serioasă, dar și el știa asta.

Își dăduse seama că ambii părinți îmbătrâniseră cât fusese plecat. Pierderea lui Kevin și grija pentru el îi afectase.

– Știu, spuse Sean vinovat. Când te pot scoate la cină? Va trebui să am de-a face cu vreun iubit furios?

Izzie era așa drăguță și atât de fericită încât era sigur că exista cineva în viața ei.

– Nu, sunt singură, spuse cu lejeritate. Sunt liberă astă-seară.

– Vin să te iau la șapte, spuse și se ridică să plece. Se uită la ea mult timp, iar apoi o trase în brațele lui și o îmbrățișă cu putere. Mi-a fost dor de tine, Iz. Am urât faptul că nu am putut să te sun.

– Mda, și eu, spuse Izzie încet, dar așa voia el să trăiască, fără vreun contact cu cei la care ținea, pentru a putea lupta într-un război sacru.

Ei nu i se părea că merită. Dar era o alegere pe care el o făcuse cu viața lui, cu un risc foarte, foarte mare pentru el și pentru ceilalți, chiar și pentru ea. Sean făcuse parte din disperarea ei din primăvara trecută. Fusese sigură că nu îl va mai vedea niciodată în viață. Și fusese aproape de a nu-l mai vedea, dar Sean nu îi putea spuse asta. Fusese o operațiune tare delicată, care aproape că mersese prost de câteva ori. Apoi, reușiseră să-l salveze exact la timp.

După ce plecă, Izzie se gândi la el pentru un timp. Ura munca lui pentru FBI. Erau atât de multe lucruri pe care le-ar fi putut face împreună dacă ar fi rămas în zonă. Dar nu așa alesese să trăiască, cu o casă și o familie aproape, cu o relație, prieteni și o viață. Voia să lupte în războiul drogurilor pentru FBI. Ei i se părea mult prea periculos. Dar era bucuroasă, de dragul mamei lui și al tuturor celorlalți, că venise viu acasă. Știa că nu putea să fie ușor nici pentru el, căci Sean părea dintr-odată mai în vârstă decât era. Nimeni nu ar fi ghicit că el și Izzie sunt de-o seamă. Sean arăta cu doisprezece ani mai mare decât ea, de aproape treizeci și cinci sau treizeci și șase de ani.

Îl vedea de câte ori dorea și era disponibil. Exact ca pe vremuri. Avea și alte obligații, legate de familia lui. Condusese până la Berkeley și îl scosese pe Brian la prânz. O invitase pe Izzie la cină de câteva ori. Merseseră la restaurantul lor preferat, cu hamburgeri și pizza. O dată, o dusese la un restaurant franțuzesc care era la modă. Se comporta ca și cum banii îi atârnau greu în buzunar. Nu putuse să-i cheltuie în timpul anului și era bine plătit pentru misiunile sub acoperire, cu sporul pentru riscurile pe care și le asuma. Era bucuros să-i cheltuie cu Izzie.

Petrecu Crăciunul cu familia lui și rămase până aproape de Revelion, iar apoi trebui să plece din nou. Veni să își ia rămas-bun de la Izzie. Nu justifică plecarea lui și nici nu își ceru scuze de data asta. Îi spuse că pleacă pentru un an, iar ea era nervoasă pe el. Considera că nu era corect față de părinții lui.

O îmbrățișă și nici unul dintre ei nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Știau amândoi că își va petrece anul următor mereu în pericol, luptându-se pentru supraviețuire, încercând să păcălească traficanți de droguri și încercând să adune informații pentru țara lui. Era într-o stare permanentă de război. Banii din droguri erau folosiți pentru a cumpăra arme și a finanța teroriști.

– Ai grijă, îi șopti. Și încearcă să te întorci viu.

– Sunt prea deștept ca să-i lase să mă omoare, îi spuse zâmbind.

– Și prea îngâmfat, deloc spre binele tău, replică Izzie, iar apoi Sean plecă.

Se grăbi să coboare scările apartamentului ei și ieși în stradă. Izzie îl privea pe fereastră, iar el îi făcu cu mâna, se urcă în mașină și plecă. Și, la fel cum făcea mereu, îi dădu mesaj când ajunse în aeroport. Îi spuse din nou să aibă grijă, iar ea știa că nu va mai ști nimic de el un an sau poate mai mult. Ura modul în care alesese să trăiască, dar știa și că asta era ceea ce își dorise el dintotdeauna. Dacă murea acolo, era tot pentru că asta își dorise,

să lupte pentru o cauză în care credea. Dar dacă murea. Izzie știa că îi va costa, pe ea, pe prietenii și familia lui, mult prea mult. Era gata să-i sacrifice pe toți și timpul cu ei pentru ceea ce credea.

Când plecă de data asta, Izzie încercă să nu fie afectată. El avea să trăiască așa mereu. Era cineva pe care avea să-l vadă din an în Paște și atunci vor povesti fiecare ce a făcut, iar apoi el va dispărea un alt an, încercând să rămână în viață. Și, între timp, restul lumii va merge mai departe, la fel și ea.

Merse la o petrecere de Revelion, organizată de o femeie pe care o cunoscuse la UCLA, care de-abia se mutase în San Francisco. Lui Izzie nu-i plăcea de obicei să iasă de Revelion, dar nici nu voia să stea acasă și să lâncezească. Tocmai trecuse comemorarea înmormântării lui Billy, Sean se întorsese sub acoperire și dispăruse, iar Andy era blocat în Cambridge, studiind pentru a deveni medic. Nu mai avea pe nimeni cu care să își petreacă Anul Nou, așa că se duse la petrecere.

Îl întâlni de cum intră pe ușă. Era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse în viața ei, iar el se întoarse zâmbind larg către ea imediat ce o văzu. Numele lui era Tony Harrow, era producător de film în L.A. și spunea că face un film în San Francisco.

– Și tu cu ce te ocupi? o întrebă vizibil interesat, oferindu-i un pahar de șampanie.

Izzie purta o rochie scurtă, albă din satin și sandale argintii cu toc. Majoritatea invitaților erau afară, pe balcon, fumând, bând și râzând. Tony stătea cu ea pe canapea înăuntru. Spuse că o voia pentru el.

– Sunt educatoare, spuse, zâmbind cu veselie, sigură că lui i se va părea extrem de plictisitor. Dar nu era așa.

– Și ce te-a făcut să faci asta?

– Nu mi-am dat seama ce altceva aș vrea să fiu când voi crește. Încă încerc să îmi dau seama.

– Și eu la fel, spuse el râzând.

Purta un costum scump și o cămașă albă descheiată, iar pantofii lui negri foarte bine lustruiți păreau scumpi. Izzie știa că el făcuse câteva filme de foarte mare succes.

– Poate mă ajuți să îmi găsesc un apartament. Caut ceva mobilat, pentru un an, cu priveliște frumoasă. Se uită prin apartamentul drăguț de pe Russian Hill. Ca acesta. Poate că o convingem pe prietena noastră să se mute și să mi-l dea mie. Râseră amândoi la auzul propunerii. Unde locuiești?

– Într-un apartament mic lângă școala unde lucrez.

– Cât de convenabil.

Părea fascinat de orice îi spunea, indiferent de cât de stupid ar fi fost. Era șarmant, dar și foarte atrăgător. Izzie era flatată de simplul fapt că vorbea cu ea. Nu cunoscuse bărbați ca el în lume. Prietena lor comună mersese la școala de film și lucrase pentru el doi ani.

– Ai vrea să mergi mâine cu mine în Napa Valley? o întrebă, dar Izzie era atât de șocată încât nu știa ce să spună.

Dar el se uită atât de concentrat la ea încât Izzie încuviință.

Erau încă împreună la miezul nopții. Îi oferi un alt pahar de șampanie, iar apoi se aplecă și o sărută ușor pe buze. De-abia dacă o atinsese, ceea ce îi păru foarte seducător. Era foarte delicat.

Se despărțiră, și ea condusese spre casă la ora unu dimineața. Nu mai vorbise cu nimeni la petrecere, iar el îi spusese că va veni să o ia la ora zece a doua zi. Apoi, îi sărutase buzele la fel de subtil, ceea ce era incredibil de atrăgător. Era atât de plăcut, inteligent și arătos, încât era prea bun ca să fie adevărat. Poate că și-l imaginase. Dar apăru, așa cum promisese, a doua zi, la ora zece, arătând bine în ținută de zi, în jeanși și un sacou bine croit. Avea părul negru și era cărunt la tâmple. Bănuia că are treizeci și cinci de ani, iar el îi spuse că avea treizeci și nouă în timp ce se îndreptau către Napa. Era cu șaisprezece ani mai mare decât ea și părea foarte sofisticat

după standardele ei obișnuite, dar îi plăcea. Îi aminti de Jennifer și de tatăl ei, pe care îi despărțeau șaptesprezece ani. Poate că avea sens să fii împreună cu un bărbat mai în vârstă. Era primul bărbat atât de în vârstă comparativ cu ea cu care ieșea și era o schimbare plăcută de la băieții de vârsta ei.

Tony o duse la două crame foarte frumoase și o plimbă prin toată Napa Valley, sub copacii bătrâni și frumoși ce încadrau drumul. Apoi o duse la Auberge du Soleil, un hotel restaurant cocoțat pe un deal, cu o priveliște asupra întregii văi care îți tăia respirația, cu dealuri unduitoare și podgorii întreținute meticulos. Luară prânzul pe o terasă și când plecară după-amiaza, Izzie era fascinată. Era interesant să discute cu el, era amuzant, politicos și atent, iar jumătate din drumul de întoarcere merseră cu capota de la decapotabila lui lăsată, pe drumuri secundare pitorești.

Îi povesti despre industria filmelor și despre filmul nou pe care îl producea. Îi spuse că nu fusese niciodată căsătorit, dar avusese câteva relații de lungă durată.

– De ce crezi că nu te-ai căsătorit niciodată? îl întrebă Izzie, conștientă de faptul că asta era o întrebare oarecum indiscretă, dar, până la finalul zilei ajunsese să se simtă incredibil de degajată cu el.

Părea o persoană foarte deschisă și vorbise foarte liber despre el și despre câteva greșeli pe care le făcuse în afacerea lui, dar și în viața personală. Nu era arogant sau pompos, în ciuda succesului evident din industrie, și lui Izzie îi plăcea asta. Se descurcase tare bine.

– Speriat, bănuiesc, spuse cu sinceritate. Au fost mai multe motive. Mă distram prea tare când am terminat liceul, apoi am devenit foarte ocupat cu afacerea. Mereu lucram la următorul film. Sunt destul de obsedat de munca mea, spuse sincer, apoi primești acele lovituri de la viață, acele șocuri care te fac să te hotărăști să joci în siguranță. Am fost tare îndrăgostit de o fată cât am fost în liceu, dragostea din copilărie. Eram siguri că ne vom căsători, de fapt chiar cumpărasem un inel și eram pe punctul de o cere, când a murit într-un accident de mașină. Conducea spre L.A. să se întâlnească cu mine când a murit. Ploua, iar mașina a derapat. Nu credeam că voi supraviețui, dar am reușit. Nu cred că mi-am mai pus de atunci inima pe tavă. Mi-era frică să nu sufăr din nou. Am păstrat suficientă distanță cât să evit durerea ulterioară. Poate că iubești în felul ăsta doar o dată în viață, când ești foarte tânăr.

Îi zâmbi lui Izzie când spuse asta; ceea ce îi povestise fu pe aceeași lungime de undă cu ea, mai mult decât își închipuia el.

Inspiră adânc înainte de a-i spune ceva, dar se simțea în stare să vorbească despre asta.

– În ultimii cinci ani mi-am pierdut doi buni prieteni, oameni cu care am crescut. Nu cineva de care să fiu îndrăgostită, dar a avut cam același efect asupra mea. Simt că am ținut totul la distanță, pentru că nu mai voiam să mai doară ceva atât de mult.

– Dragostea e dificilă, spuse Tony încet. Cred că dacă iubești cu adevărat pe cineva, chiar și un prieten, nu poți evita durerea. Oamenii mor, oamenii pleacă, lucrurile se schimbă. Dar câteodată, spuse zâmbindu-i, totul funcționează. Nu am mai avut curajul să încerc asta încă o dată la modul serios.

– Cred că și eu m-am izolat cumva. Nu sunt foarte apropiată de mama mea, dar anul trecut am luat cina cu ea și m-a trezit oarecum. Spunea că las viața să treacă pe lângă mine și că nu va fi niciodată mai bine ca la vârsta asta. Așa că am plecat în Argentina vara trecută și mă gândesc să plec în Japonia anul ăsta. Doar faptul că am ieșit din lumea mea a schimbat totul. Mă simt vie din nou. Cred că o parte din mine a murit când mi-au

murit cei mai buni prieteni din lume. Este greu să risc să-mi mai pese atât de mult vreodată.

– Este, fu de acord Tony, în timp ce se întoarse din nou pe autostradă și conduseră prin Marin. Dar merită, Izzie. Ascultă la mine. Au trecut optsprezece ani de când a murit acea fată, iar viața nu a mai fost la fel. Am privit cum mulți prieteni de-ai mei se căsătoresc și au copii, și știu că nu e pentru mine. Probabil că nu îmi voi mai asuma niciodată riscul. Dar tu ești suficient de tânără încât să faci totul diferit. Nu sunt sigur că eu mai sunt.

Lui Izzie i se părea trist, dar măcar el se știa. Simțea că parcă îi ieșise în cale pentru a o avertiza. Și undeva în adâncul inimii, știa că nu voia să fie ca el. Ea nu era Marilyn, Connie sau Judy, nu pierduse un copil. Sau nici măcar o dragoste, ca Tony. Pierduse prieteni. Era diferit. Nu putea să-i alunge pe toți sau să se oprească din a-și asuma riscuri din cauza asta. Tony avea dreptate, era o lecție bună pentru ea.

Oricât de mult părea Tony că se bucură de viață, lui Izzie îi părea rău pentru el. Dacă nu își mai putea îngădui să iubească pe cineva, nu trăia pe deplin. Izzie nu era sigură nici ea că făcea asta. Nu fusese niciodată îndrăgostită. Dar era îndeajuns de tânără încât să schimbe lucrurile. La treizeci și nouă va fi mult mai greu pentru el să se deschidă din nou, în special după se închisese ermetic timp de optsprezece ani. Dar era o companie plăcută. Se simțise foarte bine. Când o conduse la apartament, o întrebă când o mai putea vedea.

– Îți place baletul? o întrebă, cu un zâmbet larg, relaxat.

– Am fost doar la două spectacole în viața mea. *Spărgătorul de nuci* și *Lacul lebedelor*.

Îi plăcuseră amândouă. Tony era monden. Nimeni din cei pe care îi cunoștea n-ar fi invitat-o la balet, cu toate că știa că părinții lui Andy mergeau constant, dar nu-i trecuse nimănui prin cap să o invite. Băieții cu care

se întâlnise ieșeau la hamburgeri și pizza, la filme, nu la balet. I se părea un lucru adult.

– Ți-ar plăcea să mergi cu mine săptămâna viitoare la premiera spectacolului de balet? îi propuse, iar Izzie zâmbi.

Era chiar distractiv, și își putea imagina cu ușurință că lua lecții de tango împreună cu el, deși, cel mai probabil, știa deja să danseze tango.

– Va fi o cină după, îi explică el.

– Mi-ar plăcea tare mult.

– Va trebui să porți o rochie de cocktail. Eu trebuie să merg la costum. Dar la cum arăți tu – îi zâmbi – vei scăpa ieftin cu ceva scurt.

– Pare distractiv. Mulțumesc, Tony.

Îi zâmbi, iar el râse și o sărută pe obraz, de-abia atingând-o cu buzele.

– Rămâi cu mine, iubito, și ne vom distra.

Izzie era convinsă că era adevărat, dar dintr-odată privi în detaliu și bănui că vor avea parte doar de distracție, fără profunzime. El evitase asta în toate relațiile lui pentru mult timp. Era un burlac cu experiență și o persoană generoasă, dar singurul lucru pe care nu îl oferea era inima lui. Nu erau, până la urmă, ca tatăl ei și Jennifer, care erau înnebuniți unul după altul și îndrăgostiți până peste cap și o adoptaseră pe Ping. Tatăl ei se căsătorise cu femeia greșită și o găsise apoi pe cea potrivită. Nu credea că Tony va dori să facă acest pas. Nu prea conta pentru Izzie, pentru că nu era îndrăgostită de el, dar spera ca într-o zi să se îndrăgostească. Tony încă lucra din greu pentru a evita asta și înota contra curentului. Izzie se întreba dacă unul dintre motivele pentru care o plăcea și pentru care o scotea în oraș era pentru că era prea tânără să aștepte ceva serios de la el, spre deosebire de femeile de vârsta lui, care voiau tot pachetul, copii, căsătorie și un angajament pe care el nu mai dorea să îl

ofere. Cel puţin fusese sincer cu ea, ca să nu fie rănită. Erau doar trecători prin viețile celuilalt, asemenea excursiei în Argentina. Tony nu pretindea altceva.

Când Izzie se întoarse în apartamentul ei, iar Tony plecă, își aminti de Gabby cu o durere acută. Dacă ar fi fost în viață, ar fi putut-o suna pentru a o consulta despre ce să poarte la balet sau ar fi împrumutat ceva de la ea. Izzie o sună în schimb pe Jennifer.

Mama ei vitregă îi spuse că ea ar purta ceva sexy, elegant și scurt. Era mult mai înaltă decât Izzie, deci nu-i putea împrumuta o rochie, dar se oferise să meargă la cumpărături cu ea, ceea ce și făcură în ziua următoare. Jennifer o lăsă pe Ping cu tatăl lui Izzie, așa că avură o adevărată zi ca între fete. Era genul de zi pe care Izzie nu-l petrecuse niciodată cu mama ei, dar Katherine îi oferise sfaturi bune și excursia în Argentina. Era loc pentru amândouă în viața lui Izzie.

Găsiră rochia perfectă la Neiman Marcus. Era scurtă și cu bretele, neagră, cu mici perle negre pe bretele și găsiseră și pantofi care să se asorteze. Izzie arăta fabulos și foarte sofisticată. Arăta ca o femeie, nu ca o fată sau ca o educatoare.

– Arăți trăsnet, îi spuse Jennifer rânjind, iar Izzie râse. Deci cum e tipul ăsta? o întrebă Jennifer când urcară în restaurant să mănânce. Trebuie să fie cu adevărat special dacă îți cumperi haine pentru el.

– Pur și simplu n-am haine adecvate pentru tipul de locuri în care merge el, spuse Izzie, simțindu-se ca Cenușăreasa după bal de îndată ce își scoase rochia nouă. Purta jeanși, un hanorac roz și tenișii găuriți. Ținuta ei standard de duminică după-amiază. Este foarte delicat și sexy. E producător de film din L.A. Face un film aici timp de un an.

Jennifer părea interesată și intrigată.

– Câți ani are?

– Treizeci și nouă.

Jennifer se încruntă.

– Nu e un pic cam prea mare pentru tine, Iz? Se așezaseră și comandaseră salate, iar Izzie păru îngândurată.

Între Jennifer și Jeff era o diferență de șaptesprezece ani, dar se cunoscuseră când erau mai în vârstă, nu la douăzeci și trei.

– Poate. Nu știu. Nu cred că este tipul care să se atașeze de cineva. A suferit o decepție când a fost tânăr. E mai mult dornic să se distreze.

– Ai grijă să nu îți frângă inima, o avertiză Jennifer cu înțelepciune. E ușor să te agăți de astfel de tipi. Sunt foarte șarmanți și mereu inaccesibili. Am ieșit cu cineva de genul ăsta înainte de tatăl tău. Am ieșit cu el timp de șase luni și mi-a luat trei ani să îmi revin. Dar eu nu mă prind prea repede. Tu ești probabil mai deșteaptă decât mine.

– Nici eu nu cred că pot să mă atașez, spuse Izzie ușor. Oamenii mor, Jen.

Se uită la ea cu o privire care îi sfâșie inima. Văzuse deja prea multe la vârsta ei și plătise un preț destul de mare.

– Nu toți mor tineri, Izzie, spuse Jennifer îndoioșată și îi atinse mâna pentru a o asigura.

– Nu, dar se pare că mulți mor la vârsta mea.

– De ce crezi că se întâmplă asta? o întrebă Jennifer încet.

Și ea se gândise la asta. Ca asistent social, văzuse prea multe tragedii printre oamenii de vârsta lui Izzie, ba chiar mai tineri. Unele erau accidente, altele rezultate ale mediului în care trăiseră, dar unele păreau să fie doar o caracteristică a vremurilor. Nu mai văzuse niciodată un segment de tineri într-un pericol atât de mare.

– Nu știu, răspunse Izzie. Poate suntem proști sau prea curajoși sau ne-am uitat prea mult la televizor cât am fost mici sau ceva. La știri vezi mereu oameni care mor și nimeni nu se gândește la asta. Apoi se întâmplă cuiva pe care îl cunoști și aproape că te omoară și pe tine. Poate că suntem imprudenți sau ne asumăm riscuri mai mari. Ca Billy, spuse tristă, și Kevin. Tot ceea

ce făcuse Gabby fusese să oprească un taxi, dar băiatul care o omorâse a fost imprudent și îndeajuns de nesăbuit încât să bea și să conducă.

Auzise că băiatul ieșise din pușcărie anul trecut, după trei ani și jumătate. Nici măcar nu își putea imagina cum fusese pentru el și nici nu voia. Morțile pe care Jennifer le ura cel mai mult în rândul tinerilor erau sinuciderile, iar în domeniul ei văzuse mai multe decât majoritatea oamenilor. Era a doua cea mai mare cauză a mortalității printre tineri, după accidentele de mașină. Mulți părinți nu erau conștienți de ce se întâmplă în viața copiiilor lor sau negau. Lui Jennifer i se rupea inima de fiecare dată când i se întâmplă vreunuia dintre clienții ei. Cel puțin nici unul dintre prietenii lui Izzie nu părea că suferă de depresie. Jennifer fusese mereu atentă la semne la Izzie, după ce își pierduse prietenii. Dar se părea că își revenea bine, iar cadoul mamei ei, excursia în Argentina, o ajutase enorm. Iar acum avea o relație nouă, ceea ce era bine și un semn bun, chiar dacă nu ducea nicăieri. Cel puțin era distractiv pentru ea, după cum vedea Izzie lucrurile. Părea să aibă o părere rațională despre asta, iar Jennifer era liniștită.

– Ce mai fac Sean și Andy, apropo? Nu ai mai spus prea multe despre ei în ultimul timp, o întrebă Jennifer după ce terminară prânzul.

– Nu e nimic de spus, spuse Izzie, dând din umeri. Andy e îngropat în medicină, la fel ca prietena lui. Nici măcar nu a putut veni acasă de Crăciun. Iar Sean este nebun. Crede că va prinde toți traficanții de droguri din lume. A fost într-o misiune sub acoperire în America de Sud aproape tot anul trecut. Nu poate suna pe nimeni și nici nu poate avea vreun contact cât timp e sub acoperire. E foarte greu pentru părinții lui. A venit acasă o săptămână și acum a plecat din nou. Nimeni nu va ști nimic de el timp de un an sau chiar mai mult. În afara cazului în care moare, bănuiesc.

Părea nervoasă când o spuse. Se săturase ca prietenii ei să moară, iar el putea foarte ușor să fie omorât.

– Cred că la asta te refereai. Poate că generația mea își asumă mai multe riscuri. Kevin, Billy, Sean. Ei cred că sunt nemuritori.

– Toți tinerii cred asta. Diferența e că generația ta chiar acționează, ceea ce e periculos. Pare un domeniu extrem de riscant, spuse Jennifer tristă, când îi văzu ochii lui Izzie.

Avu dintr-odată aceeași impresie pe care Katherine o avusese despre fata ei în urmă cu un an. Nu exista nici o pasiune acolo, doar durere. Izzie nu mai era dispusă să își ofere inima nimănui și pentru nimic sau să-i mai pese de ceva. Știa cât de mari sunt șansele să sufere. Avea un zid impenetrabil în jurul inimii. Măcar se distra cu producătorul de film din L.A. pentru un timp. Jennifer își dădea seama din ce îi spunea Izzie că nici el nu mai voia să își pună inima în pericol, ceea ce, inconștient, o făcea pe Izzie să-l placă.

Izzie îi promise lui Jennifer la despărțire că îi va povesti despre premiera spectacolului de balet, apoi se duse acasă cu rochia și pantofii noi într-o sacoșă. De-abia aștepta să-i poarte.

Avu mare succes. Tony înnebunise când o văzu. Fața și silueta ei făceau ca rochia să arate și mai bine. Se distra foarte bine cu el și îi plăcuse premiera și cina de după. Petrecură o seară elegantă, și ea se simți ca o prințesă din basme. O sărută de noapte bună la ușă, dar nu o întrebă dacă poate intra și nici ea nu îl invită. Nu era pregătită, iar el era îndeajuns de matur și de experimentat încât să simtă asta. Dar îi spuse că îi plăcuse foarte mult compania ei și părea că vorbește serios. Îi zâmbi și o sărută din nou înainte de plecare.

– Săptămâna următoare plec în L.A., apropo. Mă întorc vineri. Cinăm sâmbătă seară?

Încuviință, zâmbind timid. Fusese o seară perfectă.

– O să facem ceva distractiv, îi promise, şi Izzie ştia că aşa va fi.

Tony va avea grijă de asta, aşa cum făcuse şi până acum. Coborî în grabă pe scări, zâmbindu-i şi făcându-i cu mâna, iar Izzie intră în apartament pe un nor, simţindu-se ca Cenuşăreasa înainte de a-şi pierde pantoful de sticlă.

capitolul 21

Aşa cum promisese, Izzie o sună pe Jennifer a doua zi să-i dea raportul despre premiera spectacolului şi să-i spună cum arătase rochia.

– A fost perfectă! spuse Izzie, încântată şi recunoscătoare că mama ei vitregă renunţase la tot pentru a merge la cumpărături cu ea. Se dovedise a fi o prietenă minunată şi nu încercase niciodată să-i fie mamă. Era mai degrabă o soră mai mare sau o mătuşă. Unele femei au purtat rochii lungi, dar eu m-aş fi simţit stupid purtând una lungă.

– Eşti îndeajuns de tânără încât să porţi una scurtă, chiar şi la un eveniment la patru ace, confirmă Jennifer, iar Izzie ajunsese şi la ea această concluzie noaptea trecută. Rochia pe care o aleseseră fusese foarte potrivită, iar Tony îi spusese că arăta nemaipomenit.

– Şi cum a fost Tony?

– Frumos şi încântător, chicoti Izzie. M-am simţit foarte bine.

Jennifer se bucura să audă asta. Izzie îi dădu toate detaliile serii, despre balet şi despre cina de după. Îndată ce închise, o sună Andy, din Cambridge. Nu mai vorbise cu el de la Crăciun. Îl sunase în ziua de Crăciun. Lucra, iar lui Izzie îi păruse rău pentru el. Încerca să-şi dea seama ce specialitate să aleagă şi avea acum în vedere pediatria.

– Deci ce mai faci?

Încerca să ia legătura cu Izzie de câte ori se gândea la ea şi avea timp. Erau singurii rămaşi din grup, din moment ce Sean nu putea fi contactat în viaţa lui sub acoperire pentru FBI timp de un an. Lui Andy îi plăcea să vorbească cu ea, era o gură de aer familiar pentru el.

– Minunat! spuse Izzie fericită. Am mers la o premieră la balet aseară. Nu i-am văzut însă pe părinţii tăi. Au fost acolo?

– Probabil, doar dacă mama nu a fost la datorie noaptea trecută. Tata nu merge de obicei fără ea. Ei îi place baletul mai mult decât lui. Se pare că devii destul de cochetă. Un tip nou în viaţa ta?

– Ceva de genul, recunoscu.

– Îmi ascunzi ceva, o mustră el.

– L-am cunoscut de Revelion. Am luat prânzul în Napa a doua zi, iar aseară a fost baletul. Este destul de mişto.

– Cu ce se ocupă? Sper că nu este doctor. Nu o să-l vezi niciodată. Eu şi Nancy n-am petrecut o noapte împreună de două săptămâni. Programele noastre nu sunt niciodată la fel. Cred că ea se cam satură de asta. E foarte greu, îi mărturisi lui Izzie, părând descurajat. Nu ştiu cum au reuşit ai mei să îşi păstreze căsnicia. Ne certăm mult când nu ne vedem şi suntem în urmă cu somnul mereu, ceea ce pe ea o face enervantă şi pe mine psihotic, spuse el, iar Izzie râse.

– O s-o rezolvaţi. Vă iubiţi, spuse, încercând să-l încurajeze.

– Sper. Câteodată mă întreb dacă asta e de ajuns.

Părea că trece printr-o perioadă grea. Nimeni nu spusese că medicina va fi uşoară, dar asta îşi dorise dintotdeauna. Ca şi Sean şi viaţa lui nebună pentru FBI. O făcu să îşi dea seama că viaţa ei ca educatoare era mult mai simplă decât a lor, chiar dacă era şi mai puţin provocatoare.

– Ce altceva nou mai există, în afară de certurile cu Nancy și lipsa somnului?

Îi plăcea să discute cu el ca și când ar fi vorbit cu un frate. Și cu Sean îi plăcea să vorbească, dar acum era un frate invizibil, unul cu care nu putea vorbi niciodată și s-ar putea să nici nu mai vorbească vreodată, dacă mergea ceva prost cât timp era sub acoperire. Avea mereu sentimentul că putea fi omorât în orice moment și era sigură că și Connie gândea la fel despre ultimul ei fiu în viață. Cel puțin Izzie știa că Andy va fi mereu acolo. Nimic din profesia aleasă nu presupunea un risc ridicat. Era sigur de iubit și îl iubea așa cum făcuse timp de optsprezece ani. Amândoi aveau acum douăzeci și trei.

– Nu există „altceva" în afacerea asta, se plânse Andy. Tot ceea ce facem este să muncim. Slavă Domnului că și Nancy va fi doctor. Nici o altă ființă nu ar fi înțeles. Ai avut dreptate când m-ai lăsat.

În mod normal, n-ar fi menționat-o niciodată, dar acum Andy se simțea confortabil cu asta, și la fel și ea.

– Cred că distanța ar fi îngreunat lucrurile, spuse Izzie cu sinceritate.

– Mda, și eu. Deci care e treaba cu tipul ăsta nou? Povestește-mi despre el.

Andy era mereu interesat de viața ei, atunci când avea timp.

– Frumos, mai în vârstă. Producător de film. Drăguț.

– E ceva serios?

– Nu.

– Te-ai culcat cu el?

– Nu încă, doctore. Parcă ai fi medicul meu ginecolog. Andy râse.

– Așteaptă doar până când o să fiu distribuit OB/GYN[1]. Putem vorbi despre asta atunci. Mama vrea

[1] Obstetrică-ginecologie (n.tr.)

să fiu medic ginecolog și să merg la practică cu ea. Nu prea cred. Deci cât de în vârstă e?

– Nu atât de în vârstă. Are treizeci și nouă de ani. Știa că Nancy era cu un an mai mare decât Andy, dar în același an la Medicină. Făcuse un an de pauză pentru a călători înainte să înceapă. Dar un an nu conta, șaisprezece, da.

– Cam mare pentru tine, nu crezi?

– Poate. Simt că sunt adult și sofisticată. E distractiv momentan.

– Cred, cu premiera baletului și toate cele. E cu totul diferit de viața mea de acum. Cel mai bun lucru pe care îl putem face e să mergem la McDonald's, în pauze, între cursuri și ture de la spital cu profesorii noștri, iar eu adorm la masă. Izzie bănuia că el făcea ca lucrurile să pară mai grele decât erau de fapt, dar își dădea seama că era stresat și habar nu avea când va apuca să vină în vizită acasă. Păi, anunță-mă cum merge. E drăguț să îmi amintesc cum trăiește cealaltă jumătate, oameni care chiar ies la cină, dorm, ba chiar fac și sex. O să fiu prea bătrân pentru asta când se va termina totul.

– Nu prea cred, Andy. Cred că o să fii totuși bine.

– Nu paria pe asta, spuse cu regret. Ai grijă și sună-mă cândva. Te iubesc, Iz. Să nu uiți asta.

– Niciodată nu uit. Și eu te iubesc.

– Da, știu.

Le făcea bine amândurora să audă asta. Închiseră câteva minute mai târziu. Izzie decise să facă curat în apartament, iar Andy se întoarse la muncă. Avea un examen a doua zi.

Era o zi neplăcută de ianurie în Boston și toți erau răciți și deprimați după vacanță. Circula un virus și jumătate din copiii din spital erau deshidratați după ce vomaseră zile întregi. Andy credea că dacă va mai vedea vreun copil de trei ani vomitând va țipa. Nu puteau să facă mare lucru pentru ei decât să le dea lichide. Și erau

și niște infecții în piept urâte care se transformaseră în bronșită și apoi pneumonie. Internaseră și câteva astfel de cazuri.

Ca un student în anul doi care lucra cu stagiari și cu șeful rezidenților, un tip insuportabil, menit să-i facă viața mizerabilă, Andy alergase toată ziua și avea o grămadă de fișe de completat. Nancy ieșise într-un final din tură după trei zile de lucru la camera de gardă și era acasă, dormind. Andy era treaz de treizeci și șase de ore, deoarece studia și muncea până târziu.

Era totuși relativ energic la nouă seara, după ce lucrase opt ore, când la camera de gardă sosi o fetiță de nouă ani cu ceea ce credeau că e răceală și febră mare. Avea temperatura de 40 de grade și nu arăta bine. O văzuse medicul rezident și îi spusese lui Andy și asistentelor să o hidrateze și să-i dea ceva ca să-i scadă febra. Fetița plângea și spunea că se simțea groaznic. Chiar așa arăta. Dar, din moment ce se presupunea că era doar răceală, îl lăsaseră pe Andy să se ocupe de ea. Mama ei mai avea cu ea alți trei copii în sala de așteptare. Tatăl copilului era plecat din oraș, iar medicul ei pediatru era plecat în weekend și lăsase la birou doar o asistentă cu care să țină legătura. Asistenta îi spusese mamei prin telefon să meargă la camera de gardă. Febra îi apăruse în ziua respectivă, la prânz. Dar chiar și după ce îi administraseră lichide intravenos, febra continua să crească, iar starea ei se agrava. Andy știa destule încât să se îngrijoreze din cauza posibilității apariției convulsiilor febrile și îl chemă din nou pe rezident la ora zece.

– Nu îmi place cum arată, spuse Andy calm, încercând să pară mai matur decât un student de anul doi.

Rezidentul o consultă din nou și fu de acord că nici lui nu îi plăcea cum arată, iar ea se plângea printre suspine că o doare gâtul.

– Ce crezi? îl întrebă Andy pe rezident.

– Ce credeam când a venit, spuse acesta părând nerăbdător. Un caz sever de răceală. Să sperăm că febra scade în această noapte.

Rezidentul îl lăsă singur pe Andy, pentru că el trebuia să intubeze un bebeluș de șase luni, cu o problemă cardiacă. Era o noapte plină pentru ei. Când Andy o examină mai târziu, fata își dădu ochii peste cap și își pierdu cunoștința. Andy apăsă pe un buton de pe perete și, într-o secundă, o echipă de asistente și doctori veni în viteză și începură să o consulte, în timp ce Andy păși înapoi, simțindu-se nefolositor și inapt. Medicul rezident-șef, care venise de la un alt etaj, se uită la Andy cu o expresie sumbră.

– Pare a fi meningită. Ai bănuit asta mai devreme?

Era mai mult o întrebare profesională, dar Andy o luă imediat ca pe un reproș la competențele lui. Și Andy chiar se gândise la asta, din cauza rigidității gâtului, dar nu voia să creeze panică sau să-l critice pe rezidentul care se ocupa de caz.

– Am bănuit... dar m-am gândit că probabil este doar o răceală.

– Nu mai contează, spuse concis. Nu am fi tratat-o diferit față de ce ați făcut tu și asistentele. Putem să îi facem acum o puncție să confirmăm, spuse și ordonă unei asistente să îi facă o puncție în coloană. Copilul era încă inconștient, iar corpul ei era în flăcări.

Echipa veni câteva minute mai târziu și îi făcu o puncție în coloană și, îndată ce terminară, respirația ei deveni greoaie; o intubară ca să o ajute să respire, în timp ce presiunea sângelui începuse să scadă, iar inima i se opri. Andy îi privea cu groază în timp ce încercau resuscitarea cardio-pulmonară, apoi apelară la defibrilare în încercarea de a-i face inima să bată din nou. Echipa se străduia cu disperare timp de jumătate de oră. Andy simți lacrimile curgându-i pe obraji, în timp ce privea

neajutorat. Apoi medicul rezident-şef se întoarse către el şi dădu din cap.

– A fost meningită, rosti scurt, ca şi când asta ar fi spus totul.

– De unde ştii? întrebă Andy, înecându-se cu un suspin.

Se simţea vinovat şi responsabil pentru că nu o salvase, dar nici ceilalţi nu putuseră să facă asta.

– Pentru că e moartă, spuse medicul rezident-şef. Trăise doar doisprezece ore de la instalarea febrei, ceea ce era tipic pentru cazurile severe. Nimic nu se mişcă mai repede decât asta. Poate omorî un copil cu viteza luminii şi uneori şi pe adulţi.

O acoperiră cu un cearşaf după ce îi scoaseră toate tuburile, în timp ce Andy se uita la fetiţa pe care nu o putuseră salva; acum trebuiau să-i spună mamei ei. Medicul rezident-şef urma să o anunţe şi îi făcu semn lui Andy să vină cu el. Veştile rele făceau parte din procesul de învăţare. Andy îl urmă în sala de aşteptare, în timp ce mama ei încerca să se ocupe de ceilalţi trei copii, care se aflau acum în pericol. Mama arăta îngrozită când cei doi bărbaţi intrară în cameră. Andy nu se putea gândi decât la faptul că acesta este cel mai groaznic moment din viaţa lui. Trebuia să-l privească pe rezident spunându-i acestei femei că fetiţa ei tocmai murise. Nu îşi putea imagina ceva mai îngrozitor decât ce se întâmplase şi decât anunţarea mamei fetiţei.

Medicul rezident îi spuse, profesional şi rapid, cât de delicat reuşi, că fata ei avusese meningită şi că nu putuseră face nimic să o salveze. Explică faptul că era o boală cruntă şi letală în multe cazuri la copii şi că, chiar dacă ar fi adus-o pe fata ei mai devreme, tot n-ar fi contat. Boala o afectase prea tare. Spuse că ar fi putut-o contacta de oriunde, la şcoală, la un mall, într-un autobuz de la un străin. Şi nimeni nu era vinovat. Medicul rezident îi examină pe ceilalţi copii în timp ce mama plângea

în hohote, iar apoi se întoarse către Andy furioasă şi îl bătu în piept cu pumnii.

– De ce nu mi-ai spus că va muri? Aş fi fost în cameră cu ea! A murit singură din cauza ta! Sunt mama ei.

Andy ar fi vrut să moară în momentul acela. Îşi ceru scuze şi îi spuse că nu ştiuseră, îşi dăduseră seama doar în ultimele minute din viaţa fiicei ei, când fusese oricum inconştientă.

Mama era de neconsolat şi sunară un prieten să o conducă acasă. Ceilalţi copii erau bine pentru moment şi era posibil să nu fi contactat boala. Meningita era total imprevizibilă în ceea ce privea persoana care o contacta, indiferent de expunere. Plecară la două dimineaţa, după ce rezidentul de gardă şi şeful semnaseră fişele şi certificatul de deces. Copilul fusese dus la morgă până când puteau fi făcute aranjamentele pentru ziua următoare. Când se termină totul şi mama plecă, Andy rămase singur într-o rezervă, suspinând. Medicul rezident îl căută şi în cele din urmă îl găsi. Îl privi epuizat pe Andy în ochi şi îi apucă ambii umeri cu mâinile puternice.

– Ascultă-mă, nu o puteam salva. Nimic din ce-ai făcut nu a fost greşit. Nu ştiai ce vezi şi, chiar dacă ai fi ştiut, nu ai fi putut schimba situaţia. Şi eu am crezut că era răceală. Şi chiar dacă aş fi diagnosticat-o cu meningită în secunda în care a venit, tot ar fi fost acum moartă. Deseori, nu poţi înfrânge meningita, în special la un copil de vârsta aia. Ar fi murit orice am fi făcut noi. Aproape că ţipa la el. Era primul copil pe care Andy îl vedea murind şi încă putea simţi pumnii îndureraţi ai mamei în pieptul lui, acuzându-l. Acum vreau să te duci acasă şi să dormi.

– Sunt bine, spuse Andy, părând disperat, fără a convinge pe vreunul din ei.

Se simţea de parcă ar fi eşuat îngrozitor. Şi era convins că el o omorâse pentru că nu recunoscuse semnele meningitei. Nu credea un cuvânt din ce îi spusese medicul

rezident-şef. Credea că doar încerca să-l protejeze şi să-l facă să se simtă mai bine.

– Vreau să pleci de aici şi să te odihneşti, îi spuse acesta clar. Cu toţii pierdem pacienţi. Se întâmplă. Câteodată nu poţi câştiga. Nu reparăm maşini. Tratăm oameni. Mergi acasă, Weston. Întoarce-te când te trezeşti mâine. Ai nevoie de somn.

Era adevărat, dar nu voia să plece acum. Nu se mai simţise niciodată atât de rău în viaţa lui. Îşi dădu jos halatul alb şi lăsă stetoscopul pe raftul unde le ţineau şi o sună pe Nancy pe drum spre casă. Avea nevoie să-i audă vocea, dar ea părea ocupată când o sună. Credea că este acasă, dormind.

– Unde eşti? o întrebă confuz.

– Au avut loc nişte împuşcături la piaţa de peşte. Sunt patru răniţi. M-au sunat să ajut. Tu unde eşti?

– Mă întorc acasă. Speram să fii acolo.

– S-a întâmplat ceva? Credeam că stai până târziu azi. Şi ea era confuză. Amândoi erau extenuaţi, iar el aproape că era isteric din cauza vinei şi a durerii.

– Mi-au dat o pauză, spuse vag.

Nu adăugă, *pentru că am omorât un copil*, deşi voia. Nu avea curajul să-i spună. Era îngrozitor. Nancy nu pierduse nici un pacient până acum şi până astă-seară nici el.

– Ne vedem mai târziu. Trebuie să mă întorc la muncă. Doi dintre tipii ăştia sunt în pericol.

Andy ştia că asta însemna că era o urgenţă medicală şi că erau într-o stare gravă. Ea închise înainte să apuce să-i răspundă. Spera ca Nancy să fie mai norocoasă decât fusese el.

Fetiţa fusese şi ea în pericol, iar ei nu putuseră să o salveze. Numele ei era Amy. Ştia că şi-l va aminti pentru totdeauna, ca şi pe mama ei lovindu-l cu durere şi furie.

Patul era nefăcut când intră. Îşi dădu seama că Nancy plecase în grabă. Apartamentul era o harababură, pentru că nici unul din ei nu era acasă îndeajuns de mult încât să-l cureţe. Era o pizza mâncată pe jumătate într-o cutie în frigider, cina lui Nancy, şi ar fi putut fi şi a lui, dar nu o voia. Se duse în dormitor să se spele pe faţă şi se uită la el în oglindă. Ceea ce vedea era un criminal, un om care voise să devină doctor şi eşuase, un impostor, un om pe care îl ura când îl privea. Mereu încercase să facă totul bine în viaţa lui, pentru părinţii lui, pentru Nancy, pentru prietenii lui şi spera ca într-o zi şi pentru pacienţii lui. Mereu lucra corect. Până acum. O omorâse pe Amy. Ştia că nu se va ierta niciodată pentru ce se întâmplase în acea noapte. Nu mai putea fi doctor acum. Nu era un vindecător, era un criminal. Jurământul lui Hipocrate zicea „nu face rău", iar el făcuse. O omorâse neştiind ce avea şi nesalvând-o. Ieşi din dormitor cu ochii goi. Telefonul îi suna, dar nu răspunse. Nancy tocmai aflase ce se întâmplase de la unul dintre rezidenţi şi îl suna ca să îl consoleze. Dar nu se uită la telefonul din buzunar şi oricum n-ar fi răspuns.

Erau grinzi de-a lungul tavanului apartamentului pe care îl închiriaseră. Părea ca o cabană elveţiană de vacanţă cu un şemineu mare din piatră, canapele tapiţate şi zăpada de afară. Scoase o frânghie din debara, puse un scaun sub una dintre grinzi, legă funia de ea şi făcu un ştreang exact aşa cum îl învăţaseră la cercetaşi. Se urcă pe scaun, îşi puse ştreangul în jurul gâtului şi sări, totul în doar câteva secunde. Se termină la fel de repede cum o făcuse. Era tot ce mai putea face. Îi datora asta lui Amy şi mamei ei. Moartea ei fusese răzbunată. Iar telefonul continuă să sune mult după ce el murise.

capitolul 22

Înmormântarea lui Andy fu un eveniment important. Veniseră oameni de renume: senatori, membri ai congresului, doctori, editori. Oamenii stăteau la coadă

să intre în biserică. Izzie era și ea acolo, singura dintre prietenii lui Andy. Stătea în spatele bisericii cu Jennifer și tatăl ei. Părinții tuturor prietenilor ei erau acolo. Toți pierduseră un copil. Nancy stătea în primul rând cu mama lui Andy, plângând neconsolată. Helen o ținea de după umeri și plângea și ea. Nancy era nora pe care nu o va mai avea niciodată acum. Andy avea douăzeci și trei de ani când murise, la aproape cinci ani după Gabby și la un an după Billy.

Când tatăl lui începu să țină elogiul, primele lui cuvinte nu erau despre Andy, ci despre el însuși. Nimeni nu fu surprins.

– Niciodată nu am crezut că asta mi s-ar putea întâmpla mie, nouă, spuse uitându-se la Helen. Alții au pierdut un copil, nu eu. Dar s-a întâmplat. Și de cum o spuse, începu să plângă și deveni în cele din urmă uman. Rămase acolo și plânse mult timp. Vorbi apoi despre starul care fusese Andy, în toate felurile. Fiu star, student star, atlet star, prieten star. Nimeni nu l-ar fi contrazis. Izzie simți un cuțit străpungându-i inima când tatăl lui Andy spuse asta.

– Un copil a murit, un copil pe care nu l-a putut salva, dar Andy nu a crezut asta. Avea meningită. Așa că Andy și-a dat viața în schimbul vieții ei. Pentru a ispăși ceea ce credea el că fuseseră păcatele lui, le explică tuturor, dar nimănui nu-i păsa.

Știau doar că murise un băiat minunat. Își luase viața, iar ei nu-l vor mai vedea niciodată. Era cea mai crudă glumă a destinului, moartea unei persoane tinere. Moartea unui copil, mai rău, moartea singurului copil. Izzie credea că inima ei va exploda într-o mie de bucăți, și împreună cu ea și capul. Nu putea nici măcar să gândească. Stătea între tatăl ei și Jennifer și se simțea ca și când viața ei s-ar fi terminat. Nu putea nici măcar să-i spună lui Sean, pentru că nimeni nu știa unde era. Îl ura pentru că nu putea lua legătura cu el și pentru

ce făcea. Când se termină totul, rămase pe scările din fața catedralei privind cum sicriul era pus în dric. Văzuse asta prea des. După, nici măcar nu se duse la casa familiei Weston. Pur și simplu nu putea. Nu voia să vadă pe nimeni, nici măcar pe familia Weston, în special pe ei, cu șocul și durerea lor. Tatăl ei voia să vină acasă cu ei, dar Izzie nu dorea. Voia să se întoarcă înapoi în apartamentul ei și să fie singură. Jeff și Jennifer o lăsară acolo fără tragere de inimă, îngroziți că ar putea fi prea mult pentru ea, că și ea era acum în pericol. Dar Izzie insistă că nu aveau motive de îngrijorare.

Stătu singură în apartament în acea seară, uitându-se la fotografii vechi și rămase cu ochii asupra uneia de-a lui Andy. Fusese un copil așa de frumos și un prieten minunat. Vorbise cu el în dimineața zilei când se sinucise și își spuseseră că se iubesc. Mereu se iubiseră.

Când sună telefonul, era Tony. Voia să o invite la cină. Habar nu avea ce se întâmplase. Văzuse știrea pe prima pagină a ziarului, dar nu avea cum să știe că băiatul care se sinucisese, provenit dintr-o familie faimoasă de medici, fusese prietenul ei cel mai bun.

– Ce zici de cină astă-seară? o întrebă, bucuros să-i audă vocea.

Izzie părea un pic ciudată și se întrebă dacă nu cumva o trezise din somn. Ea spuse că nu.

– Nu pot, spuse, cu o voce amorțită.

– Ce zici de marți? Miercuri trebuie să mă duc în L.A., dar mă voi întoarce vineri, dacă așa îți convine mai mult. Era nerăbdător să o vadă.

– Nu pot. Prietenul meu cel mai bun tocmai a murit. Cred că o să plec.

Nu se gândise la asta înainte, dar îi surâdea ideea. Poate pentru totdeauna.

– Îmi pare atât de rău. Ce s-a întâmplat?

– S-a sinucis. Nu îi dădu detalii, dar el făcu legătura.

– Am văzut în ziar. Îmi pare rău, Izzie. Vrei să vin la tine?

– Nu, dar mulțumesc. Sunt bine. Trebuie doar să mă gândesc.

Lui nu îi păru o idee bună.

– Ești sigură? Hai să mergem la cină weekendul viitor, când mă întorc din L.A.

– Nu. Nu cred că ar trebui să ne mai vedem, spuse încet, dar știa ce spune. M-am distrat cu tine, dar nu cred că pot face asta. Cineva are mereu de suferit. Nu vreau să fiu eu. Știa instinctiv că trebuia să fie cu oameni pe care îi iubea și care o iubeau pentru a se putea vindeca. Tony nu va fi niciodată acea persoană. Îi putea oferi distracție, dar nimic mai mult. Nu avea ce să ofere. Și el fugea încă de suferința lui. Cred că trebuie să ne oprim, înainte de a începe.

Tony fu șocat când Izzie spuse asta, dar nu o contrazise. Își dădea seama că vorbea serios, iar el nu avea altceva ce să-i ofere mai mult decât o făcuse, o cină plăcută, un prânz în Napa și premiera baletului. Propria inimă se închisese cu ani înainte, din aceleași motive. Nu o putea ajuta. Iar Izzie nu voia să ajungă ca el. Alunecos și superficial, oricât de drăguț ar fi.

– Îmi pare rău, Tony, spuse serios.

– Nici o grijă. Sună-mă dacă vei dori vreodată să te joci.

Izzie nu voia. Asta era diferența între ei. El voia să se joace ca să nu mai simtă. Izzie nu putea face asta. Simțea totul și își dorea să nu fi fost așa, dar poate că era mai bine. Simțise că Andy îi fusese smuls direct din suflet și lăsase o gaură imensă, asemenea celorlalți. Era plină de găuri, se simțea ca un caşcaval schweitzer. După ce închisese Tony, se uită în oglindă și încercă să-și dea seama ce să facă.

Ceru o săptămână liberă de la serviciu și se plimbă prin tot orașul San Francisco, meditând. Nu știa unde să meargă, unde să fie, nici măcar cum să fie. Se duse să o vadă pe Helen Weston și îi spuse cât de rău îi părea.

O cunoscuse pe Nancy, înainte ca ea să se întoarcă la Boston; înțelesese de ce o iubise Andy. Până și semănau între ei. Înaltă, slabă, o blondă aristocrată cu trăsături delicate. Ar fi avut copii superbi, se gândi Izzie. Când Izzie plecă, ea și Nancy se îmbrățișară.

Se duse să o vadă pe Connie din nou și văzu tensiunea din ochii ei, îngrijorată pentru Sean. Îl ajuta pe Mike acum, dar Sean ar fi trebuit să o facă, în loc să-i urmărească pe băieții răi și să își rişte propria viață. Nu avea sens pentru Izzie și nu îi părea nobil. I se părea greșit ca părinții lui să trăiască într-o groază permanentă că el ar fi putut fi omorât, și așa credea și ea, chiar și ca prietenă.

Se plimbă mult cu Jennifer și discutară despre tot. Tot ce știa Izzie acum era că voia să plece. Nu putea pleca până în iunie, la sfârșitul anului școlar. Era blocată în San Francisco până atunci, exceptând vacanța de primăvară. Apoi își aduse aminti de excursia în Argentina și de cât de revigorantă fusese. Îi pornise din nou viața.

Decise să meargă în Japonia pe timpul vacanței de primăvară și își putea da seama mai târziu de ce va face cu viața ei. Dar era sigură că trebuia să scape. De tot. Poate că peste un an va putea merge la master, dar nu putea rămâne aici să își plângă prietenii pentru totdeauna. Nu mai rămăsese nimeni în afară de ea și Sean, iar el era mort de asemenea pentru ea sau ar fi putut la fel de bine chiar să fie, din moment ce putea vorbi cu el doar o săptămână pe an. Ce viață era asta și ce fel de prieten?

Se întoarse la serviciu, iar Wendy îi spuse cât de rău îi părea. O știa pe mama lui Andy și venise și ea la înmormântare. Izzie nu observase pe nimeni acolo, doar sicriul lui Andy și pe tatăl lui stând în fața tuturor spunând că se gândise că lui nu i s-ar putea întâmpla niciodată. Li se întâmplase tuturor, întregii societăți, și fusese un eșec din partea societății în a-l salva, deoarece crease o lume în care tinerii, indiferent de succesul pe care îl aveau, preferau să moară mai degrabă decât să trăiască. Era un

mister pe care nimeni nu părea să-l poată dezlega, dar se întâmpla prea des, prea multora și i se întâmplase și lui Andy, încă o victimă a generației lui și a presiunii pe care el și părinții lui o puseseră mereu pe el ca să fie perfect. Asemenea presiunii lui Larry asupra lui Billy să fie o mare stea în fotbal. Într-un fel, așteptările fuseseră prea mari pentru ei. Toți trebuiseră să depășească dorințele altcuiva pentru ei sau cel puțin să se ridice la nivelul așteptărilor, chiar dacă asta i-ar fi omorât.

Izzie își planificase excursia spre Japonia în aprilie și urma să plătească ea singură de data asta. Voia să viziteze țara și să meargă la altarele din Kyoto. Nu trebuia să-și reînnoiască contractul pentru școală până în mai și își acordă timp până atunci ca să decidă ce voia să facă. Spera să-și dea seama cât timp va fi în Japonia. Avea nevoie să vadă ceva nou și voia să ia viața de la capăt. Nimic din ce făcuse până acum nu i se mai părea corect. Și habar nu avea ce ar fi fost corect.

Luă cina cu tatăl ei și cu Jennifer în seara de dinaintea plecării. Era serioasă și tăcută, iar tatăl ei își făcea griji pentru ea, dar Jennifer spuse că va fi bine. Făcea toți pașii corecți, iar excursia în Japonia era un semn bun. Trăgea de viață, chiar dacă nu putea nega că moartea lui Andy fusese o lovitură groaznică, din nou. Fusese o ultimă pierdere a inocenței pentru ea și toți prietenii lui, negarea speranței.

Vopsi ouăle de Paște la grădiniță în ultima zi de școală și se distră cu cei mici. Apoi luă un taxi până la aeroport pentru a pleca în excursie. Făcuse check-in-ul, își luase biletul și, cu pașaportul în mână, cumpără reviste pentru zbor când îi sună telefonul. Era Connie și era cu sufletul la gură.

– Slavă Domnului! Credeam că ai plecat.

– Aproape. Avionul meu pleacă într-o oră. De ce? Connie nu mai pierdu timpul.

– Sean a fost împușcat. Izzie închise ochii și simți cum totul se învârte în jurul ei. Este în viață. Aproape. A primit două gloanțe în piept și trei în picior. Și nu mă întreba cum, dar cumva s-a târât afară din junglă și a trimis un fel de semnal. L-au luat o săptămână mai târziu într-o operațiune clandestină. Îl aduc astă-seară cu avionul de la Bogota la spitalul Jackson Memorial din Miami. Eu și Mike plecăm cu un avion de noapte. Credeam că poate ai vrea să fii acolo când ajunge la spital în Miami.

– De ce? o întrebă Izzie, iar Connie păru șocată la auzul întrebării.

– Pentru că îl iubești și e prietenul tău. Voi doi ați fost mereu acolo unul pentru altul și doar voi ați mai rămas.

– Nu este acolo pentru mine, Connie, spuse Izzie cu răceală, ori pentru tine ori pentru tatăl lui. E obsedat să omoare traficanți de droguri, din cauza lui Billy și a lui Kevin, dar era obsedat de asta și înainte. Voia să prindă băieți răi de când avea cinci ani. Între timp, ne rupe tuturor inimile. Iar data viitoare, o să-l omoare.

– Nu cred că se va mai întoarce după asta, spuse Connie încet. Se pare că a fost rănit foarte grav și de-abia dacă a scăpat.

Era uimită de reacția lui Izzie și de duritatea cuvintelor.

– Se va întoarce, spuse Izzie cu convingere. De cum se va putea târî, se va întoarce și nu vei ști unde este sau dacă este mort, viu, timp de un an. Nu mai vreau să mă joc astfel. Doare prea mult.

Încerca să se elibereze, chiar dacă asta însemna să se elibereze de el.

– Îmi pare rău. Credeam că vrei să știi.

– Vreau. Te iubesc, Connie, și îl iubesc și pe el. Dar cred că ceea ce face e greșit, pentru noi toți, dar mai ales pentru el. Și nu mai vreau să-mi rupă din nou inima când moare. Și va muri. Următoarea înmormântare la care vom merge va fi a lui. Mă bucur că a scăpat cu bine de data asta, dar într-una din zile nu va mai fi așa.

Trebuie să mă opresc din a ține cu dinții de asta sau mă va ucide. Transmite-i dragostea mea. Plec în Japonia.

– Ai grijă de tine, spuse Connie tristă și închise.

Izzie plăti revistele și se așeză pe un scaun în terminal, așteptând să se îmbarce în avion. Se simțea rău. Tot ce putea gândi era legat de starea în care trebuia să fie Sean și la cum se târâse prin junglă timp de o săptămână, cu cinci gloanțe în el. Nu știa cum de nu murise, dar data viitoare ar putea să o facă sau cât de curând. Era dependent de ce făcea, dincolo de orice înțelegere, și asta o costa pe Izzie prea mult. Crezuse în ceea ce îi spusese mamei lui. Nici măcar nu era sigură că voia să-l mai vadă vreodată. Era prea dureros. Îi anunțară zborul și se așeză la coadă.

Merse pe culoarul înspre avionul către Tokyo în spatele celorlalți și apoi se opri înainte să se urce în avion. Nu o putea face. Îl ura pentru asta. Nu avea nici un drept să-i facă asta, chiar și ca prieten. Se întoarse și merse înapoi pe culoar și din nou în terminal. Rămase acolo pentru o perioadă lungă de timp, încercând să înțeleagă ceva, dar nu putea. Se duse și cumpără un bilet către Miami, urându-l pe Sean pentru ceea ce le făcea tuturor.

capitolul 23

Izzie ateriză în Miami înaintea părinților lui Sean și era deja la spital când sosiră ei. Connie se uită cu recunoștință la Izzie, ușurată să o vadă acolo. Un doctor îi informă că Sean tocmai ajunsese și era la Terapie intensivă. Puteau să-l vadă pentru câteva minute, dar nu mai mult.

Primii intrară părinții lui, iar Izzie intră singură după ei și fu șocată de ce văzu. Arăta distrus, pieptul era aproape în întregime bandajat, tuburi ieșeau de peste

tot, iar piciorul lui avea perfuzii și șuruburi în locul unde osul fusese zdrobit când fusese împușcat. Izzie nu-și putea imagina cum se târâse afară din junglă și supraviețuise. Părea cu douăzeci de ani mai bătrân decât era, dar trăia. Ochii lui erau pe jumătate închiși, dar îi deschise când o văzu și păru surprins.

– Ce faci aici? o întrebă și se întinse ușor către mâna ei care era pe pat.

Izzie nu se putu abține și îl mângâie pe obraz, apoi pe păr.

– Nu aveam ce altceva mai bun să fac, așa că am zis să vin la Miami și să îți fac o vizită. Se pare că ești cam varză, îi spuse, arătând înspre pieptul și piciorul lui.

El începu să râdă, dar durea prea mult.

– Mda, în fine. Să fi văzut cum arăta celălalt, îi șopti.

Nu îi spuse, dar omorâse șase dintre ei înainte. Ei bănuiseră că este mort și nu știau că trăia încă. FBI-ul va trebui să-i schimbe identitatea în următoarea misiune.

– Te întorci? îi șopti și Izzie la rându-i.

El ezită, dar apoi încuviință. Nu era surprinsă. Îi spusese mamei lui că se va întoarce.

– Bănuiam. Ești un nemernic nebun, Sean O'Hara. Și nu e vreun compliment, dar mă bucur că ești în viață. Părinții tăi nu merită să piardă încă un fiu.

Singurul care le mai rămăsese. Dar se bucura și pentru ea. Era bine să-l vadă, chiar și în halul în care arăta. Nu îi spuse despre Andy. Era încă prea bolnav să afle. Va fi o lovitură grea și pentru el. Și pentru ea, ziua în care va muri Sean și – știa că va muri la un moment dat – va fi prea mult. Deja se pregătea pentru asta, mai ales că știa că se întoarce. Avea o obsesie și o dorință de moarte pe care nu o putea opri nimeni, și ea era suficient de inteligentă încât nici să nu încerce.

Sean închise ochii și adormi. Era sedat, dar, în ciuda acestui fapt, încă era coerent și se bucurase să o vadă.

Îl văzu a doua zi de dimineață și vorbi cu el câteva minute, iar apoi plecă. Zbură înapoi în San Francisco și decise să își amâne excursia în Japonia. Pierduse două zile și putea merge altă dată.

Îl anunță pe tatăl ei că se întoarce și își petrecu restul vacanței de primăvară plimbându-se îndelung și făcând lucruri liniștite. Se gândi la ce văzuse în Miami. Două săptămâni mai târziu, după ce se întoarse la muncă, Connie o sună să îi spună că erau acasă. Sean era încă în spital și îi spuse că va sta acolo un timp. Rănile de glonț se complicaseră, dar spuse că în cele din urmă va fi bine. „Dacă poți spune asta", se gândi Izzie.

Într-o după-amiază însorită de mai, când Izzie ieși din grădiniță, îl văzu pe Sean afară, uitându-se la ea, în haine ponosite, cu barbă și sprijinindu-se într-un baston. Mergea cu greu în timp ce se apropia, iar ea nu recunoscu față de el, dar inima ei se opri când se uită la el. Erau ultimii supraviețuitori ai unui univers care nu mai exista, o altă planetă care dispăruse în aerul rarefiat odată cu moartea prietenilor lor.

– Ce te aduce aici? îl întrebă când se îndreptă înspre el și îl îmbrățișă.

Arăta mai solid și mai puternic, chiar și cu baston, și se îngrășase un pic de când îl văzuse ultima dată în Miami.

– Am venit acasă în vizită, spuse încet, cu ochi pătrunzători. Am vrut să te văd, Izzie, și am vrut să-mi văd și părinții.

– De ce? Pe mine, adică. Ce contează? Vei fi mort în curând, oricum, asemenea celorlalți.

– Mulțumesc mult pentru încredere, spuse nefericit. Am reușit de data asta.

Și chiar și el era surprins. Aflase de Andy și era și el trist. Era o pierdere groaznică. Fusese un tip minunat, pe care îl așteptau foarte multe. O viață groazavă, dacă el nu și-ar fi încheiat-o.

– Poate că vei reuși și data viitoare, spuse Izzie cu o privire care spunea că nu crede asta și nici nu mai voia să spere.

– Putem merge la o cafea undeva? o întrebă Sean precaut.

– Sigur. Poți veni la mine.

Era pe cale să spună că puteau merge pe jos, dar nu cu el în baston. Sean venise însă cu mașina mamei lui și condusese până acolo. Urcă încet scările, se așeză în sufrageria ei și se uită împrejur. Erau poze cu toți Cei Cinci Magnifici împreună, de când erau copii, și câteva doar cu el. Era emoționat. Se întreba de ce sunt mai multe cu el, iar ea văzu întrebarea în ochii lui.

– Ești singurul care a mai rămas în viață, îi spuse.

Se așeză lângă el și îi oferi o ceașcă de cafea. Sean o puse cu grijă pe o revistă ca să nu-i păteze masa și o privi în ochi.

– Izzie...

Începuse să-i spună ceva, dar nu putu termina. Înainte ca vreunul dintre ei să știe ce li se întâmplase, el o sărută, iar ea era în brațele lui. Izzie nu era sigură dacă se luptau sau făceau dragoste sau doar încercau să rămână în viață. Izzie se simțea ca și când o forță incontrolabilă pusese stăpânire pe amândoi și fiecare centimetru din ființa lui pe care îl folosise să supraviețuiască se scurgea acum în ea. Era mai puternic decât bănuise Izzie și, trăgându-și piciorul beteag, o duse în dormitor și aproape că îi sfâșie hainele în timp ce ea i le dădea pe ale lui jos la fel de repede. Erau doi oameni disperați, făcând dragoste cu o pasiune la care Izzie nu visase niciodată și pe care nu o mai simțise niciodată pentru el sau pentru altcineva. Trăiau. Supraviețuiseră. Aveau nevoie cu disperare unul de altul. Erau, dintr-odată, două jumătăți care formau un întreg. Amândoi erau fără suflu când

terminară, iar Izzie era în brațele lui, uitându-se la el. Se gândise întotdeauna că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta, dar era oricum surprinsă.

– Ce-a fost asta? îl întrebă șoptind. Parcă am fi fost posedați. Erau două corpuri cu un singur suflet.

– Nu sunt sigur. Sunt îndrăgostit de tine, Izzie. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Nu știu ce să fac. Ești singura care m-a salvat din jungla aia, în timp ce mă târam pe brațe – gândul că te voi revedea.

Izzie stătea lângă el și îl privi cu ochi care ținteau direct în sufletul lui.

– Te întorci din nou?

Era singurul lucru pe care voia să-l știe. Nu dacă o iubea, ci dacă se întorcea. Iar el era mereu sincer cu ea.

– Da, mă întorc, îi șopti. Trebuie.

Ea încuviință și se ridică din pat la fel de repede de cum ajunsese în el și se uită la el din cealaltă parte a camerei.

– Atunci pleacă din patul meu. Și din viața mea. Pentru totdeauna. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu îmi poți face asta. Nu o să te las. Toți ceilalți au luat o bucățică din mine cu ei. Dacă tu mori, *când* o să mori, pentru că vei muri dacă te vei întorce, vei lua restul. Nu o să te las. Îmi reiau viața. Poți face ce vrei, dar nu poți veni aici, să-mi spui că mă iubești, să faci dragoste cu mine și apoi să-mi rupi inima când te vei întoarce și te vor omorî data viitoare. Ieși afară!

Fața ei era dură când spuse asta, iar el nu scoase un cuvânt. Știa că vorbea serios. O cunoștea mai bine decât oricine. Se ridică din pat și se îmbrăcă în timp ce ea îl privea. Izzie purta un halat din satin roz, iar tot ce voia el era să facă din nou dragoste cu ea. Și mai rău, Izzie știa că găsise ce căutase, pasiunea pe care știa că nu fusese capabilă să o găsească în altceva în viață. El era. Dar fața ei nu trăda nimic când el se opri în ușă.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu aveam nici un drept să fac asta. Ai grijă de tine, Izzie. Te iubesc, dar asta nu contează.

Ea nu spuse nimic, dar izbucni în lacrimi de cum plecă Sean. Îl putea auzi șchiopătând ușor din cauza piciorului rănit când cobora scările. Se întinse în pat suspinând. Ultima dată când îl văzuse, crezuse că va fi pentru ultima oară, și acum simțea din nou asta. Îl ura din acest motiv. Habar nu avea cum era să omori o dragoste care era de nouăsprezece ani. Dar el era un om mort, iar ea o știa.

Își schimbase biletul pentru Japonia cu unul pentru India, cu data plecării la mijlocul lunii iunie. Va călători o lună sau două. Semnase contractul pentru următorul an școlar, dar le spusese că va fi ultimul. Se va înscrie la master, poate în Europa. În afară de familia ei, nu o lega nimic de actualul loc. Toți prietenii ei muriseră.

De-abia aștepta excursia și citise despre toate minunile din India. Va închiria o mașină și va călători pe cont propriu. Nu îi era teamă.

Ultima zi de grădiniță era întotdeauna un eveniment important. Copiii intrau în clasa întâi în septembrie, iar Wendy și Izzie îi pregătiseră foarte bine. Acestea erau ultimele lor zile de copilărie înainte să intre într-o lume mai mult a adulților. Izzie ura să își ia rămas-bun de la ei și îi îmbrățișă pe toți, în special pe Dana și pe Daphne, când plecară, în ultima zi. Îi dăduse fiecărui copil o carte și scrisese ceva special pentru fiecare dintre ei. Încă avea cartea pe care domnișoarea June i-o dăduse ei în ultima zi de grădiniță, o copie uzată a *Goodnight Moon*.

Ea și Wendy își rezervară timp să facă ordine după plecarea copiilor. Exista mereu un moment de nostalgie când se termina anul și un sentiment de un nou început din toamnă.

– Ei bine, am reușit, spuse Wendy, zâmbindu-i lui Izzie. Încă un an.

Se întreba dacă următorul chiar va fi ultimul an al lui Izzie sau dacă va deveni dependentă de asta, cum i se întâmplase ei. Wendy avea mereu senzația că urmărea

pui de vrabie care ieşeau din ou şi în final îşi luau zborul, dar Izzie nu era sigură. Erau alte lucruri pe care voia să le facă, ca de exemplu excursia ei din vară în India. Adevărul era că, în afară de tatăl ei şi de Jennifer, toate legăturile care o ţinuseră în San Francisco fuseseră tăiate. Simţea că era timpul să plece, să îşi ia zborul şi să găsească pasiunea de care vorbise mama ei. Aproape că fusese Sean şi ar fi putut fi, dar nu cu alegerile pe care le făcuse. Aflase de la Connie că plecase cu două săptămâni înainte şi era în Washington, făcând terapie pentru piciorul lui şi aşteptând să fie trimis din nou în operaţiune în câteva luni. Îi dorea tot binele, dar nu mai voia să facă parte din lumea lui. Fusese greu să se distanţeze de el şi să-l trimită departe, ştiind cât de mult se iubeau. După-amiaza din pat le spusese amândurora asta. Dar ea ştia că trebuia să o facă şi nu avea regrete. Voia să îndepărteze din viaţa ei pe Sean şi durerea pe care i-ar fi provocat-o. Îi părea rău pentru părinţii lui.

– Să îmi trimiţi o carte poştală din India, îi spuse Wendy când se îmbrăţişară.

– O să fac mai mult decât asta, îi zâmbi Izzie.

Îi plăcea să lucreze cu ea. Era o femeie drăguţă şi cei doi ani pe care îi petrecuse în grădiniţă îi făcuseră bine. Crescuse şi ea. O să-ţi aduc un sari. Avea o listă întreagă de lucruri pe care voia să le găsească acolo. Pacea mai mult ca orice. Va fi o excursie vindecătoare pentru ea.

După ce plecă de la Wendy, Izzie se întoarse în apartament. Descuiase uşa exterioară şi era pe punctul de a urca când îl văzu pe margine, sub un copac, în jeanşi şi o jachetă de camuflaj. Avea bastonul, dar nu se sprijinea de el. Barba îi era scurtă, iar ea îşi dădu seama că se tunsese. Era Sean. Se uită la el, dar nu îl invită înăuntru, iar el se apropie uşor de ea.

– M-am întors, îi spuse, când ajunse lângă ea.

– Aşa se pare, spuse încet. Te-am rugat să nu mai vii să mă vezi.

Ochii ei îi spuneau că vorbeşte serios, iar el păru rănit, dar nu o putea învinui. Nu era furioasă pe el, doar distantă. Posibil pentru totdeauna. Dispariţia lui din viaţa ei era ceea ce îşi dorea Izzie, dar nu şi el. Izzie se simţea de parcă supravieţuirea ei ar depinde de asta.

– Voiam doar să-ţi spun ceva personal, nu la telefon, exceptând faptul că te iubesc, ceea ce ar putea fi irelevant acum. Avea o senzaţie înfiorătoare că aşa şi era, luând în considerare privirea ei. M-am întors. Vin acasă. Aveai dreptate în legătură cu părinţii mei. E prea mult pentru ei. Afacerea este prea grea pentru ca tatăl meu să se descurce singur acum. Nu mi-au spus nici un cuvânt, nu mi-au cerut nimic, dar cred că am făcut destul. Am realizat ceva de data asta. Aproape că m-a omorât, dar a meritat. Am distrus una dintre cele mai periculoase reţele de droguri din Columbia. Liderii lor au murit. Mai sunt alţii, dar nu îi pot prinde pe toţi. Acum ştiu asta. E timpul să vin acasă. Mi-am dat demisia de la agenţie acum două zile. Am vrut doar să ştii asta. În cazul în care mai contează.

– Ar trebui? Se uită cu răceală la el. Încă era supărată pe el, pentru momentele prin care îi pusese pe părinţii lui să treacă prin perioadele lungi sub acoperire. Ştia că părinţii lui îl iertaseră, dar ea nu. Avea multe pentru care trebuia să se revanşeze. Crezi că poţi fi fericit fără toate astea? îl întrebă sincer, iar el se gândi la asta.

Ştiau amândoi că era dependent de andrenalină şi de pericol.

– Poate. Nu ştiu. Mi-e dor de senzaţiile tari, ca să fiu sincer. Aveam o pasiune pentru asta. Dar sunt şi alte pasiuni, care contează mai mult, în final. Am dat ce am crezut că a trebuit. Acum restul mi-a rămas mie, sau oricui îl vrea... de exemplu, ţie, spuse şoptit, dacă mă vrei.

Te iubesc, Izzie... chiar mai mult decât iubeam munca sub acoperire și vânătoarea de traficanți de droguri. Nu am știut-o până când, la un moment dat, mi-am dat seama. Când am fost rănit acolo, mă gândeam doar la tine și la viața pe care am avea-o împreună.

Ea se uită cu atenție la el, încercând să își dea seama dacă vorbea serios și dacă era capabil de asta. Căutase mult în inima lui să o găsească. Și ceea ce spunea conta mult. Era tot ceea ce își dorise ea, iar acum știa asta. Știuse când el se întorsese ultima dată. El era pasiunea ei și ceea ce îi lipsea.

Ea încuviință, după ce îl ascultă, dar nu răspunse. Avea multe să-i spună, gânduri care o năpădeau precum valurile.

– Vrei să urci? fu tot ceea ce spuse, apoi îi zâmbi, iar el o urmă pe scări.

Îi era teamă până și să încerce să o atingă, de teamă că s-ar evapora printre degetele lui, ca un miraj.

Vru să pună de cafea, dar el o trase în brațele lui și o sărută, cu aceeași pasiune care izbucnise între ei ultima dată când se văzuseră și pierduseră controlul. Același lucru se întâmplă și de data asta, iar focul care fusese inactiv, dar îi ținuse în viață atât timp, se reaprinse și îi uni unul cu altul. Era o singură flacără făcută din doi oameni, cu o dragoste care supraviețuise tuturor provocărilor și tragediilor vieții. Ei trăiau încă, erau în viață și erau un întreg. După, rămaseră întinși în pat, fără suflu, îmbrățișați. Sean zâmbi când se uită la ea. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Mereu fusese așa pentru el, și acum era a lui. Ea se întoarse pe un cot, se uită la el cu același zâmbet de care el se îndrăgostise în prima zi când o cunoscuse la grădiniță. Era un bărbat fericit în timp ce o privea, iar ea se aplecă ușor peste el, îl sărută și îi spuse cuvintele pe care Sean aștepta să le audă:

– Bine ai venit acasă!

În colecția
CĂRȚI ROMANTICE
vor mai apărea:

Mary Jo Putney

Blestemul trecutului

Pe cât pe misterioasă, pe atât de superbă, Diana Lindsay este cea mai dorită și cea mai curtată femeie din Londra. Cu toate astea, Diana dorește un singur bărbat – un lord bântuit de secrete misterioase la fel de ascunse ca și ale ei. Dragostea i-ar putea aduce împreună – dar mai întâi trebuie să supraviețuiască atacului unui dușman mortal.

Amanda Quick

Suflete sălbatice

Annie Lyncroft știe că propunerea pe care vrea să i-o facă lui Oliver Rain, cel mai bogat și probabil cel mai periculos bărbat din Seattle, este scandaloasă. Dar Annie are nevoie de acest seducător geniu al lumii finanțelor pentru a salva compania fratelui ei, dispărut în mod misterios. Însă în căsătoria de conveniență pe care o încheie cei doi, dragostea se va dovedi un factor neprevăzut, pe care nici unul nu l-a luat în calcul.